

ФАНТАСТИКА

51

Приключенията  
на Майлс Воркосиган

АВТОРКАТА Е УДОСТОЕНА  
С НАГРАДИТЕ  
ХЮГО И НЕБУЛА

ИЗБРАНА  
СВЕТОВНА  
ФАНТАСТИКА

ЛОИС МАКМАСТЪР  
БЮДЖОЛД



ГРАНИЦИТЕ НА  
БЕЗКРАЯ

Лоис Макмастър Бюджолд

Границите на безкрая

## ЕДНО

– Имате посетител, лейтенант Воркосиган. – Лицето на санитаря беше смутено. Той отстъпи настрана, за да може човекът с него да влезе в болничната стая, и се отдалечи още преди вратата да се затвори.

Чипият нос, светлите очи и откритият, добродушен поглед придаваха на влезлия младежки вид, макар кафявата му коса да сребрееше по слепоочията. Беше слаб, в цивилно облекло и не излъчваше никаква заплаха въпреки реакцията на санитаря. Работата като таен агент през младежките години беше създала у Саймън Илян, шеф на бараярската Имперска сигурност, уменията да не бие на очи.

– Здравей, шефе – поздрави Майлс.

– Изглеждаш адски добре – отбеляза дружелюбно Илян. – Няма нужда да отдаваш чест.

Майлс се изкиска. Всичко го болеше, освен ръцете, бинтовани и обездвижени чак до връхчетата на пръстите; още ги чувстваше вдървени от хирургическите стънери. Той изви облеченото си в болнична пижама тяло в безуспешен опит да облекчи болката.

– Как мина операцията по подмяна на костите на ръцете? – попита Илян.

– Както очаквах. Искам да кажа, както при операцията на краката преди години. Най-лошо беше, когато разрязах дясната и започнаха да вадят натрошените кости. Ужас. С лявата свършиха по-бързо. Парчетата бяха по-големи. Сега ще чакам трансплантираният костен мозък да заеме мястото си в тази синтетика. Известно време ще страдам от анемия.

– Надявам се да не ти стане навик след всяка акция да те връщат на носилка.

– Хайде, хайде, само два пъти ми се е случвало. Освен това, както върви, няма да остане нищо за чупене. Когато стана на тридесет, целият ще съм от пластмаса. – Майлс се намръщи и се замисли върху тази възможност. Ако повече от половината от него бъдеше подменена, можеше ли да се обяви юридически за мъртъв? Дали един ден нямаше да отиде във фабриката за протези и да ѝ извика: „Мамо!“ Може би успокоителните го правеха малко сантиментален...

– А сега да поговорим за твоите акции – каза твърдо Илян.

„Аха. Значи на това се дължало посещението му. А пък аз си мислех, че е израз на загриженост, ако Илян изобщо е способен на такава.“

– Имате всичките ми доклади – каза предпазливо Майлс.

– Твоите доклади както винаги са образец на умело премълчаване и подвеждане – отвърна Илян. Беше напълно искрен.

– Е... човек не знае в чии ръце могат да попаднат.

– Едва ли изхождаш от това – възрази Илян. – Но да не спорим.

– Какъв е проблемът?

– Пари. По-точно отчет за изразходвани средства.

Може би се дължеше на лекарствата, с които беше натъпкан, но Майлс не виждаше смисъл в казаното.

– Не ви ли харесва моята работа? – попита той огорчено.

– С изключение на раните ти, резултатите от твоите последни акции са повече от удовлетворителни... – започна Илян.

– Можеха да бъдат и по-добри – промърмори тъжно Майлс.

– ...а твоите последни, хм, приключения на Земята, точно преди произшествието, са все още строго секретни. Ще можем да ги обсъдим по-късно.

– Трябваше първо да докладвам на някои по-висшестоящи инстанции – побърза да каже Майлс.

Илян махна с ръка.

– Това разбирам. Но обвиненията са от времето на историята в Дагула и преди нея.

– Обвинения? – промълви озадачено Майлс.

Илян го гледеше замислено.

– Според мен разходите, които направи императорът да поддържа връзката ти със Свободната Дендариин наемническа флота, се оправдават единствено от гледна точка на вътрешната сигурност. Но ако останеш на някое постоянно място тук в столицата, например в Имперския генерален щаб, ти ще си постоянен притегателен център на интриги. Не само за онези, които търсят услуга или служба, но и за всеки, който иска да се добере до баща ти чрез теб. Както сега.

Майлс присви съсредоточено очи.

– Имаш ли нещо предвид?

– Накратко казано, някои отдели на Имперското счетоводство разглеждат под лупа докладите от тайните операции на твоята наемническа флота. Искат да знаят къде са отишли някои големи парични суми. А документите за подмяна на оборудването дори и от моя гледна точка са възмутителни. Финансистите искат да докажат, че има присвояване на средства. Точно сега едно решение на военния съд, че парите на императора са отишли в собствения ти джоб, ще затрудни много баща ти и

цялата центристка коалиция.

– Чак дотам ли е стигнало? – изуми се Майлс.

– Още не е. И смятам да не допусна да стигне дотам. Но ми трябва повече подробности, така че да съм добре подготвен, а не да съм в неведение, както при повечето твои заплетени акции... Още помня, ако ти случайно си забравил, как заради теб прекарах един месец в собствения си затвор... – Илян се намръщи.

– Това беше част от заговора срещу татко – протестира Майлс.

– Сега е същото, ако първите сигнали, които получавам, са правилни. Граф Ворволк от счетоводството е главното действащо лице. Той е ужасно лоялен и освен това има, хм, поддръжка лично от императора. Недосегаем е. И, страхувам се, страшно податлив на манипулиране. Раздразнителен е. Мисли се за будната съвест на народа. Колкото повече се занимава със случая, толкова по-неотстъпчив ще става. С него трябва да се отнасяме много внимателно независимо дали греши, или не.

– Дали не греши? – Майлс пое дъх. Вече разбираше защо Илян е избрал това време за посещение. Не от загриженост за здравето на своя подчинен, а за да зададе въпросите си веднага след операцията. Докато той е слаб, докато изпитва болка, упоен от лекарствата и може би объркан... – Защо просто не ми приложите фаст-пента и не свършите с разпита? – изръмжа Майлс.

– Защото трябва да докладвам за твоята идиосинкразия<sup>1</sup> към лекарството на истината – спокойно отговори Илян. – За нещастие!

– Можете да ми извивате ръцете, за да изтръгнете от мен истината. – Майлс почувства в устата си горчилка.

Лицето на Илян беше съдржано и тъжно.

– Мислих и по тази възможност. После реших да я оставя на хирурзите.

– Понякога си истински мръсник, Саймън!

– Зная. – Илян седеше неподвижен. Чакаше. Гледаше. – Баща ти не може да си позволи скандал в правителството. Заговорът трябва да бъде осуетен независимо каква е истината. Казаното ще си остане тук... трябва да остане... само между нас двамата. Но аз трябва да зная истината.

– Амнистия ли ми предлагате? – Гласът на Майлс беше нисък, заплашителен. Той чуваше как бие сърцето му.

– Ако е необходимо – отговори Илян съвсем спокойно.

---

1. Индиоскразия – вродена, а понякога и придобита повишена чувствителност спрямо известни вещества (лекарства, храни и др.) Б.пр.

Майлс не можеше да стисне юмруци, нито дори да ги почувства, но размърда пръстите на краката си. Задушаваше се от ярост. Стаята се завъртя пред очите му. Той отвори уста да си поеме дъх.

– Ти... подлец... копеле мръсно! Ти се осмеляваш да ме наречеш крадец... – Майлс изрита завивките. Мониторът забибипка. Ръцете му бяха безполезни тежести, провиснали от раменете. – Като че ли ще ми даде сърце да открадна от Бараяр. Като че ли мога да открадна от собствената си смърт!... – Той провеси крака, напъна коремните си мускули, изправи се и зашеметен, почти в безсъзнание, политна напред. Нямахше ръце да се хване за нещо и да се задържи.

Илян скочи и го хвана преди да си разбие главата на пода.

– Какво правиш, момче?

Самият Майлс не беше сигурен какво иска да направи.

– Какво правите с моя пациент? – извика преbledнял военният лекар от прага и се втурна в стаята. – Този човек преди малко претърпя сериозна операция!

Лекарят беше изплашен и разгневен. Дотичалият след него санитар беше само изплашен. Опита се да спре лекаря – хвана го за ръцете и прошепна:

– Това е шефът на Сигурността, Илян!

– Зная кой е. Не ме интересува, дори да е духът на император Дорка. Няма да му позволя да върши своята... работа тук. – Лекарят погледна смело Илян. – Можете да проведете разпита си или както го наричате в собствения си проклет кабинет. В моята болница такива работи не решавам. Засега никой няма право на достъп до него!

Илян го погледна отначало объркан, след това разгневен.

– Аз не исках да...

Майлс мигновено прецени създаването се положение и артистично изпищя. Жалко, че точно сега не можеше да разпери ръце или да се хване за сърцето.

– Хубава сценка, а? – прошепна той в ухото на Илян, усмихна се злобно през стиснати зъби и се отпусна в ръцете му. Тялото му се разтърси от конвулсии, студената пот на челото му беше съвсем истинска.

Илян се намръщи, но внимателно го положи на леглото.

– Няма нищо – изфъфли Майлс на доктора. – Всичко е наред. Аз само... само... – „Се разстроих“ не изглеждаше убедително обяснение. Беше почувствал за момент, че главата му ще се пръсне. – Няма значение. – Чувстваше се ужасно объркан. Илян, когото познаваше от съвсем малък и смяташе, че се ползва с пълното му доверие, иначе защо го

беше изпращал на такива отговорни самостоятелни акции... да си помисли такова нещо! Беше горд с доверието, оказано му още като млад офицер, когато изпълняваше самостоятелно тайни операции без никакъв контрол... Възможно ли бе цялата му кариера досега да не е била нужна на Империята, да е била само с цел да се държи настрана опасното, са като паленце Вор? Присвояване на държавни средства! Какво грозно обвинение! Какво петно върху неговата чест и ум! Сякаш той не знаеше откъде идват държавните пари и на каква цена!

Ужасният гняв премина в също толкова ужасна депресия. Сърцето го заболя. Чувстваше се опозорен. Възможно ли бе Илян... Илян! Да, възможно беше. Илян нямаше да дойде тук, ако наистина не беше разтревожен, че обвинението може да се окаже вярно. За своя изненада Майлс откри, че тихо плаче. Проклети успокоителни!

Илян го гледаше разтревожен.

– По един или по друг начин, Майлс, аз трябва да защита направените от теб разходи... които са разходи на моята служба... утре.

– Предпочитам да се изправя пред военен съд.

Илян стисна устни.

– Ще дойда утре следобед. Когато си се наспал. Може би тогава ще бъдеш по-разумен.

Докторът се засуети над него, натъпка го с още лекарства и излезе. Майлс бавно обърна лице към стената – не да спи, а да си спомни.

## ПЛАНИНТЕ НА СКРЪБТА

Когато излезе от езерото и тръгна по хълма, Майлс чу женски плач. Не беше се избърсал, тъй като утринта обещавахе денят да бъде горещ. Водата се стичаше от косата по голите му гърди и гръб, изцеждаше се от шортите. Скобите на краката жулеха мократа му кожа. Той бързо се запромъква през шубраците към гласа. Краката му жвакаха в мокрите стари обувки.

Гласът на жената беше прегракнал от скръб и изтощение.

– Моля те, господарю, моля те. Търся справедливост.

Гласът на пазача при предната порта беше гневен и смутен.

– Не съм господар. Хайде, стани, жено. Върни се в селото и внеси оплакване в канцеларията на областния съдия.

– Нали ти казах, че идвам оттам! – Майлс излезе от храстите и спря. Жената беше коленичила. – Съдията ще се върне след седмици. Цели четири дни съм вървяла, за да дойда тук. Имам малко пари... – В гласа й прозвуча слаба надежда, тя бръкна в джоба на дрехата си и поднесе на пазача стиснатите в шепата си пари. – Една марка и двадесет пенса, това е всичко, което имам, но...

Ядосаният пазач видя Майлс и се отдръпна от жената, сякаш се изплаши Майлс да не заподозре, че е изкушен от такъв жалък подкуп.

– Махай се, жено!

Майлс се намръщи, пресече пътя и закуцука към портата.

– За какво става дума, ефрейтор? – попита спокойно той.

Ефрейторът беше нает от Имперската служба за сигурност. Носеше униформа на бараярската охрана – зелена куртка с висока яка. Беше плувнал в пот под яркото утринно слънце на тази южна област, но Майлс реши, че е бил ядосан още преди да застъпи на пост. Не беше местен. Говорът му показваше, че е от столицата, където с проблемите като този на коленичилата пред него жена се справяше бюрократията.

Жената беше местна. Дори нещо повече – от цялата ѝ външност личеше, че живее някъде в пуцинаците. Беше по-млада, отколкото можеше да се съди от прегракналия ѝ глас. Висока, със зачервено от плач лице, с гъста руса коса, разпиляна по тясното, слабо лице, с изпъкнали очи. Ако беше измита, нахранена, отпочинала, щастлива и спокойна, може би щеше да изглежда дори красива, но сега съвсем не беше такава, въпреки стройната си фигура. Слаба, но едрогърда... не, поправи се



Майлс, когато пресече пътя и стигна до портата. Корсажът ѝ беше покрит с петна от засъхнало мляко, макар че не се виждаше бебе. Само временно едрогърда. Износената ѝ дреха беше от фабрично тъкан плат, но шита на ръка – груба и проста. Краката ѝ бяха боси, мазолести, напукани, разкървани.

– Няма проблем – увери го пазачът, после изсъска на жената: – Махай се!

Тя седна безучастно на камъните.

– Ще извикам сержанта и той ще я изгони – каза пазачът и я изглежда строго.

– Почакай малко! – заповяда Майлс.

Жената вдигна очи към Майлс, очевидно без да знае дали да очаква от него помощ, или не. Нищо не ѝ подсказваше какъв може да е той. Майлс вдигна брадичка и се усмихна. Имаше прекалено голяма глава, много къс, дебел врат, който се сливаше с изкривен гръбначен стълб, криви крака с крехки кости, много често чупени, привличащи погледа с блестящите хромирани шини. Ако жената се изправеше, главата му едва щеше да достигне до рамото ѝ. Майлс чакаше, обхванат от скука, ръката ѝ да направи обичайното за този край заклинание срещу проклетите аномалии, но тя само трепна и се сви в юмрук.

– Трябва да се срещна с моя господар, графа – каза неуверено жената. – Това е мое право. Баща ми даде живота си за него. Това е мое право.

– Министър-председателят граф Воркосиган – каза твърдо пазачът – е на почивка в извънградското си имение. Когато му свърши почивката, ще се върне във Ворбар Султана. – Личеше му, че той иска да се върне във Ворбар Султана.

Жената се възползва от моменталната тишина.

– Ти си човек от града, не разбираш. Той е мой граф. Имам право да се срещна с него.

– Защо искаш да видиш граф Воркосиган? – спокойно попита Майлс.

– Заради едно убийство – измърмори жената и пазачът леко трепна. – Искам да съобщя за едно убийство.

– Не трябва ли първо да докладваш на селския говорител? – попита Майлс и направи знак на пазача да мълчи.

– Докладвах му. Не ще да направи нищо. – В гласа ѝ прозвучаха гняв и разочарование. – Казва, че всичко било свършило и нищо не можело да се направи. Не иска да запише обвиненията ми, казва, че били

глупости. И щели да създадат на всички само неприятности. Не ме интересува! Аз търся справедливост!

Майлс се намръщи и я огледа. Подробностите потвърдиха силното, макар и подсъзнателно чувство, че тя казва истината, което може би убягваше на професионално подозрителния пазач.

– Вярно е, ефрейтор – каза Майлс. – Тя има право да се обърне първо към областния съд, след това да се отнесе към графския. А областният съдия ще се върне чак подир няколко седмици.

В тази част от владението на граф Воркосиган имаше само един областен съдия и той беше претрупан. Той обхождаше и района, обхващащ селото край езерото, но само един ден месечно. Тъй като районът на извънградското имение на министър-председателя бе пълен с агенти на Имперската сигурност не само когато великият лорд бе в резиденцията си, но и когато го нямаше, размирниците благоразумно го избягваха.

– Провери я и я пусни да влезе – нареди Майлс. – На моя отговорност.

Пазачът бе един от най-добрите в Имперската служба за сигурност, обучен да търси убийци и в собствената си сянка. Смутен, той прошепна на Майлс:

– Сър, ако пускам всеки местен да скита из имението когато пожелае...

– Ще я взема с мен. Аз отивам натам.

Пазачът повдигна безпомощно рамене, понечи да отдаде чест, но спря – Майлс не беше в униформа. После измъкна скенер и демонстративно отиде при жената. Майлс се зачуди дали дори няма да я съблече, за да я претърси. Когато свърши с демонстрацията на бдителност, съзнание и лоялност, пазачът допря длан до ключалката на портата, въведе в компютърния монитор протокола от проверката, включително и резултата от сканирането на ретината на очите, отстъпи настрана и застана мирно. Майлс се усмихна на мълчаливото му неодобрение, хвана опърпаната жена за лакътя и я поведе по виещата се алея.

При първата възможност жената се отдръпна от него. Все още не се решаваше да извърши заклинателните жестове, но любопитно го поглеждаше. Беше време, когато такова открито съзерцаване на уродливото му тяло караше Майлс да скърца със зъби. Сега го приемаше с хладнокръвна веселост, обагрена с леко огорчение. Те щяха да видят. Всички. Да разберат.

– При граф Воркосиган ли работиш, дребосък? – попита предпазливо жената.

Майлс помисли за момент, после каза:

– Да. – Отговорът, в края на краищата, беше верен във всякакъв смисъл освен в онзи, в който го беше задала жената. Той потисна изкушението да ѝ каже, че е дворецов шут. Външният ѝ вид показваше, че проблемите ѝ са много по-големи от неговите.

Въпреки твърдото си решение при портата тя очевидно се притесняваше, защото докато се изкачваха към къщата, лицето ѝ ставаше все по-напрегнато и бледо, почти болно.

– Как... как да му говоря? – попита задъхано тя. – Трябва ли да се поклоня? – Жената се погледна и сякаш за първи път видя колко е мръсна и потна, и жалка.

Майлс потисна желанието да се пошегува и да ѝ каже: „Коленичи и си удари три пъти главата в пода преди да си отвориш устата. Така говорят хората от Генералния щаб.“

– Стой права и говори истината. Опитай се да бъдеш ясна. Той ще те разбере. На него, в края на краищата – Майлс присви устни, – не му липсва опит.

Жената преглътна.

Преди столетие лятната резиденция на Воркосиган е била казарма на охраната, част от предните укрепления на огромния замък върху скалата над село Воркосиган. Но замъкът бил изгорен. Останали само руини. Тогава преустроили казармите в удобна ниска каменна резиденция, модернизирана с артистично създаден ландшафт и красиви цветя. Бойниците били разширени в големи остъклени прозорци с изглед към езерото, на покрива монтирали комуникационни антени. Надолу по склона, скрити между дърветата, построили нови казарми, но без бойници.

Когато Майлс и жената приближиха замъка, отвътре излезе мъж с кафяво-сребърна ливрея на васал на графа. Беше нов човек. Как ли му беше името? Пим, да, така се казваше.

– Къде е господарят? – попита Майлс.

– В горния павилион. Закусва с господарката. – Пим погледна жената и зачака готов да изпълни поръчките на Майлс.

– Аха. Е, тази жена е вървяла четири дни да изложи молбата си пред областния съд. Съдът не е тук, но графът е, така че тя сега ще прескочи това средно ниво и ще се яви направо пред горното. Харесва ми нейната решимост. Заведи я горе, моля те.

– По време на закуската?! – попита Пим.

Майлс се обърна към жената.

– Закусвала ли си?

Тя поклати мълчаливо глава.

– Мисля, че не си. – Майлс протегна ръце с обърнати нагоре длани, сякаш символично я предаваше на васала. – Сега ще закусиш.

– Баща ми умря на служба при графа – тихо повтори жената. – Това е мое право. – Сега тя, изглежда, искаше да убеди както другите, така и себе си.

Пим не беше планинец, но беше роден в този район.

– Така е – съгласи се той и ѝ направи знак да го следва без повече да се суети.

Очите ѝ се разшириха от учудване. Преди да тръгне подире му, тя нервно погледна Майлс.

– Дребосък...?

– Стой права! Недей да коленичиш – каза ѝ той. После я проследи с поглед до ъгъла, усмихна се и като вземаше по две стъпала наведнъж, тръгна към главния вход на резиденцията.

\* \* \*

Майлс се обръсна, взе студен душ, отиде в стаята си, която гледаше към езерото, и започна да се облича. Обличаше се така грижливо, както се бе обличал преди два дни за церемонията в Академията за прегледа на Имперските сили. Чисто бельо, кремава риза с дълги ръкави, тъмно-зелени панталони с кантове отстриани. Зелената куртка с висока яка беше скроена да прикрива телесните му недъзи. Новата светлосиня пластмасова значка на мичман втори ранг на яката неприятно го подпираше в челюстта. Той свали шините от краката си, обу лъснатите до огледален блясък ботуши и изтри няколко пращинки с крачола на пижамата си, която беше хвърлил на пода преди да отиде да плува.

Изправи се и се погледна в огледалото. Бледо лице с остри черти и още неразнесенни торбички под сивите, не много кръвясали очи... уви, ограниченията на тялото му си казваха думата при офицерските веселби.

Спомни си последната и устата му се изкриви в усмивка, ехото от която още бучеше в главата му. Вече беше тръгнал по собствения си път, беше стъпил здраво на най-долното стъпало от най-високата йерархическа стълба на Бараяр – Имперската служба. В тази служба нищо не се даваше даром, дори ако си потомствен Вор. Човек трябваше сам да си го заслужи. Неговите братя-офицери знаеха това, макар външните хора да не бяха убедени. Най-после той беше в състояние да докаже на какво е способен, да премахне съмненията на всички невярващи. Нагоре и

напред, и никога надолу и назад!

Хвърли последен поглед в огледалото, после взе необходимите му неща. Белите правоъгълни отличителни знаци от предишния му кадетски чин в Академията. Специално поръчаното за целта калиграфски изписано копие на документа за присвояване на офицерско звание в Бараярската Имперска служба. Копие от дипломата от тригодишното му обучение в Академията с всички похвали (и порицания). Всичко това нямаше смисъл, но беше важно за ритуала. В шкафа на долния етаж намери медно кандило и триножник, завити в плат, и пластмасова торба със суха хвойнова кора и химически благовонни пръчици.

Излезе и се заизкачва по хълма. Пътеката се раздвои: дясната водеше нагоре към павилиона, извисяващ се над всичко, лявата – към прилично на градина място, заобиколено с ниска стена от недялан камък. Майлс влезе в градината.

– Добро утро, луди прадеди – поздрави Майлс, после потисна шеговитото си настроение. Може би обръщението беше вярно, но дължимото за случая уважение не го допускаше.

Тръгна между гробовете, докато намери онзи, който търсеше. Коленичи и като напяваше, извади кандилото и триножника. Обикновен надгробен камък с надпис: „Генерал граф Пьотър Пиер Воркосиган“. И да ти. Ако трябваше да изброят всички оказани му почести и всички негови успехи, трябваше да прибягнат до микропечат.

Майлс извади хвойновата кора, извади документите, извади късчетата плат и кичур коса от последното си стригане. Запали кандилото, клекна и загледа как всичко това гори. През годините стотици пъти си беше представял този ритуал в най-различни варианти – от тържествено публично изпълнение с музика до танц над гроба на стареца. Беше се спрял на тази уединена традиционна церемония, изпълнена непосредствено. Само между двамата.

– И така, дядо – промълви той, – най-сетне желанието ти се осъществи. Сега доволен ли си?

Целият хаос от церемонии по присвояване на чин, всичките усилия от последните три години, цялата изтърпяна болка – всичко това го бе довело до този кулминационен акт. Но гробът не отговори, не му каза: „Браво, момчето ми! Сега можеш да си отдъхнеш.“ Пепелта не предаде никакво послание, във виещия се нагоре пушек не се появи никакво видение. Кандилото догоря много бързо. Може би не беше достатъчно напълнено.

Майлс се изправи и мълчаливо изтупа прахта от коленете си. Какво

бе очаквал? Поздравления? Защо беше дошъл тук? За последен анализ? Да засвидетелства изпълнение на мечтите на един мъртвец... изслужил своята служба? За кого беше важно това? За дядо му? За него самия? За бледоликия император Грегор?

– Е, старче – прошепна той, а след това извика високо: – Сега доволен ли си? – Ехото от скалите повтори думите му.

Зад него някой се покашля и Майлс се обърна бързо като котка, с разтуптяно сърце.

– Господарю? – предпазливо продума Пим. – Извинете, не исках да ви прекъсвам... да ви преча. Но графът ви вика в павилиона.

Майлс преглътна и изчака топлината, която чувстваше по бузите си, да изчезне.

– Добре – той вдигна рамене. – Огънят почти догоря. Ще го почистя по-късно. Никои да не го пипа.

После мина покрай Пим, без да се обръща.

\* \* \*

Павилионът беше проста постройка от потъмняла от времето сребърна ела, отворена от всички страни за повече въздух. Тази сутрин от запад леко подухваше. Може би следобедът щеше да е добър за разходка с лодка по езерото. Оставаха само десет дни скъпоценна отпуска, а Майлс трябваше да свърши много неща, включително да прескочи до Ворбар Султана, за да види новия лек летателен апарат на братовчед си Иван. А след това щеше да получи първото си назначение – служба на космически кораб, както си мечтаеше. Трябваше да преодолее едно голямо изкушение – да не моли баща си да му осигури такава служба. Да приеме всякакво назначение, каквото му определи съдбата – това беше първото правило на играта. И да докаже на какво е способен.

След засилилия се вече пек навън в павилиона беше приятно прохладно. Беше мебелиран с удобни стари столове и маси, на една от които имаше остатъци от богата закуска... Майлс мислено си набеляза две самотни парчета маслен кейк на един поднос. Майка му, хванала чаша в ръка, му се усмихна.

Баща му, облечен небрежно с риза с отворена яка и по шорти, седеше на износен стол. Арал Воркосиган беше пълен, с посребрени коси, тежка челюст, гъсти вежди и многобройни белези. Лицето му даваше богат материал за злъчни карикатури – Майлс беше виждал няколко в опозиционната преса, в публикациите на враговете на Бараяр. Достатъчно беше да се притури само малко към острите, пронизващи очи, за да

се превърнат в глупави, да се създаде пародия на военен диктатор.

Адмирал Арал Воркосиган – стратег по овладяването на Космоса, завоевател на Комар, герой от Ескобар, цели шестнадесет години регент на Империята и върховен господар на Бараяр във всичко освен в името. После лично турил край на всичко, пратил по дяволите и историята, и всички самоуверени свидетели, отказал се от всякакви почести и слава, доброволно оттеглил се и предал властта на император Грегор. Оттеглил се от регентството, но запазил поста си на министър-председател. И не проявяваше никакви признаци, че има намерение да го напусне.

И така, адмирал Арал продължаваше достойно делото на генерал Пьотър като играч със силни карти в ръка, но какво даваше това на мичман втори ранг Майлс? Два коза и един джокер. Той или трябваше да отстъпи, или да блъфира като луд...

Планинката седеше на тревата, стиснала в ръка парче маслен кейк, и гледаше зяпнала Майлс, застанал пред нея в цялото си величие и блясък. Той отвърна на погледа ѝ, а тя стисна устни и очите ѝ заблестяха. Изразът ѝ беше странен... изпълнен с гняв? Въодушевление? Смущение? Радост? Или някаква странна смесица от всичко това? „А ти за какъв ме мислеше?“

Облякъл униформата си (парадиращ с униформата си), Майлс се обърна към баща си:

– Сър?

Граф Воркосиган тъкмо казваше на жената:

– Това е моят син. Ако го изпратя да ме представя, ще бъдеш ли довольна?

– О – въздъхна тя и устата ѝ се изкриви в странна, безрадостна усмивка, – да, господарю.

– Добре. Ще стане.

„Какво ли ще стане?“ – запита се Майлс. Графът се облегна в стола. Имаше самодоволен вид, но в очите му се долавяше някакво опасно напрежение, загатващо за нещо, предизвикало гнева му. Не гняв към жената. Очевидно те бяха постигнали споразумение и – Майлс премисли постъпките си – не, не беше и той. Майлс тихо се прокашля, наведе глава и се усмихна на баща си. В усмивката му се четеше въпрос.

– Много интересен случай – каза графът. – Разбирам защо си я изпратил.

– Ясно – каза Майлс. Какво ли искаше да каже баща му? Той беше помогнал на жената в изблик на някакъв донкихотовски импулс, а може би от желание да разнообрази закуската на баща си. – Ясно.

Граф Воркосиган повдигна вежди.

– Ясно?

– Тя спомена убийство и че местните власти не искали да се занимават с въпроса. Помислих си, че ти ще ѝ помогнеш да се добере до областния съдия.

Графът почеса покритата си с белези буза.

– Става дума за детеубийство.

Майлс почувства как в стомаха му се събира ледена буца. „Не искам да имам нищо общо със случая.“ Да, това обясняваше защо нямаше бебе.

– Ами... за такова нещо трябва да се съобщи.

– Ние се борим срещу старите обичаи повече от двадесет години – каза графът. – Обясняваме, пропагандираме... В градовете постигнахме добри резултати.

– В градовете – промърмори графинята, – хората имат алтернативи.

– Но в затъntenите краища... почти нищо не се е променило. Всички знаем какво става, но няма доклади, няма официални оплаквания... а когато не само семейството, но и цялото село се сплотява, за да се защитят... трудно може да се направи нещо.

– Какво... – Майлс се покашля и се обърна към жената, – какво е било ненормалното при твоето бебе?

– Котешка уста. – Жената посочи с пръст горната си устна. – Имаше дупка в устата и трудно сучеше. Давеше се и плачеше, но все пак се оправяше...

– Заешка уста – промърмори тихо графинята, превеждайки бараярския термин на стандартен галактически език, – и, изглежда, разцепено небце. Хара, това не е аномалия. Това се случва и на Старата Земя. Просто... обичаен дефект по рождение, така да се каже. Не е наказание за странстването на твоите бараярски прадеди през бездните на Порока. Може лесно да се коригира с малка операция.

Планинката я гледаше потисната.

– Чувала съм – каза жената, – че моят господар бил построил болница в Хасадар. Смятах като се пооправя да я занеса там, макар че нямах пари. Ръчичките и краченцата ѝ бяха здрави, главичката ѝ беше добре оформена, всички виждаха... сигурно щяха да... – Тя стисна ръце, гласът ѝ секна. – Но Лем я уби.

Седем дни ходене, пресметна Майлс – от далечните планини Дендари до Хасадар в равнината. Естествено че една току-що родила жена ще отложи с няколко дни такова тежко пътуване. Един час път с



въздушна кола...

– Е, най-накрая някой да докладва за детеубийство – каза граф Воркосиган. – И трябва да разглеждаме случая точно като такъв. Това е възможност да ни чуят и в най-отдалечените кътчета на графството. Ти, Майлс, ще бъдеш моят глас, който трябва да бъде чул там, където още не е достигнал. Ти ще наложиш графската справедливост върху този човек... и ще я обявиш така, че да я чуят всички. Крайно време е да се туря край на това варварство, на този срам пред всички галактики.

Майлс преглътна тежко.

– Областният съдия не е ли по-добре квалифициран за тази работа?

– Специално за този случай не мога да се сетя за никой по-подходящ от теб – усмихна се графът.

Божичко, отпуската му!

Майлс се почеса по врата.

– Кой, такава... кой е убил детето ти?

Искаше да каже – кого трябва да изправя до стената и да разстрелям?

– Мъжът ми – отвърна жената, загледана в лакирания под.

„Знаех, че работата ще е мръсна...“

– То непрекъснато плачеше – продължи жената, – не искаше да спи, не искаше да суче... И той ми извика да я накарам да млъкне...

– И после?

– Наруга ме и отиде да спи при майка си. Каза, че работата му била тежка и трябвало да се наспи. И аз не бях спала, но...

„Изглежда, този тип е истински тиранин.“ За момент Майлс си го представи – як мъж, с грубиянски маниери... и въпреки това чувстваше, че нещо в разказа на жената се губи.

Графът също го беше доловил. Защото слушаше внимателно. От полузатворените му, замислени очи, неправилно можеше да се заключи, че заспива. Това щеше да е голяма грешка.

– Имаш ли свидетели? – попита графът с измамливо благ тон, което за Майлс прозвуча като сигнал за повишено внимание.

– Намерих я мъртва рано сутринта, господарю.

– Значи влезе в спалнята и... – почна графиня Воркосиган.

– Ние имаме само една стая. – Жената погледна графинята, сякаш за първи път усъмнила се в нейното всемогъщество. – Детето спеше. Най-после. Излязох да набера къпини и когато се върнах... Трябваше да я взема с мен, но се радвах, че най-после заспа, и се страхувах да не я събудя... – от затворените очи на жената потекоха сълзи, – когато се

върнах, не я събудих, оставих я да спи. Бях доволна, че ще мога да похапна и да си почина, но гърдите ми започнаха да се изпълват с мляко – ръката ѝ инстинктивно се вдигна до гърдите – и отидох да я кърмя, и...

– Нямахте ли никакви следи по нея? Прерязано гърло? – попита графът. В този край обикновено така извършваха детеубийство – бърз и сигурен начин в сравнение с, например, оставянето на детето навън да измръзне.

Жената поклати глава.

– Мен ако питате, беше удушена, господарю. Жестоко, много жестоко! Селският говорител каза, че съм я била задушила със завивките и не щя да приеме жалбата ми срещу Лем. Не съм го направила, истина ви казвам, не съм! Тя си имаше люлка, Лем я направи още преди да се роди... – Жената трепереше цялата.

Графът погледна жена си и едва забележимо кимна. Графиня Воркосиган стана.

– Хайде, Хара, ела с мен. Трябва да се измениш и да си починеш преди Майлс да те заведе у вас.

Планинката изглеждаше стъписана.

– О, не във вашата къща, господарко!

– Съжалявам, това е единственото място, където мога да те заведа. Освен ако не искаш да отидеш в казармата на охраната. Пазачите са добри момчета, но ти си жена и ще ги притесняваш... – И графинята я изведе.

– Ясно е, – каза граф Воркосиган, щом жените излязоха, – че ще трябва да провериш медицинските факти преди, хм, да издадеш присъдата. Вярвам, забеляза малкия проблем с идентифицирането на обвиняемия. Това може да се окаже идеален случай за желаната от нас публична демонстрация, но не бива да има никакви неясноти. Никакви кървави загадки.

– Аз не съм съдебен следовател – отвърна Майлс. Ех, да можеше да се отърве от тази неприятна задача...

– Няма проблем. Ще вземеш доктор Дий.

Лейтенант Дий беше помощник на личния лекар на министър-председателя. Майлс го беше виждал – амбициозен млад военен лекар, вечно недоволен, защото неговият началник никога не го допускаше до важните пациенти...

– О, той с радост ще изпълни тази задача – мрачно заключи Майлс.

– Да си вземе и докторските инструменти – продължи графът и се позасмя. – За всеки случай.

– Много предвидливо – отбеляза Майлс и извъртя очи. – Виж, хм... да предположим, че жената се окаже права и арестуваме мъжа ѝ. Лично аз ли трябва да...

– Ще имаш официален телохранител. И... ако историята се окаже вярна... той ще е екзекуторът.

Това беше малко по-добре.

– Не можем ли да изчакаме завръщането на областния съдия?

– Той издава присъди вместо мен. Всяко обвинение, предявено от съда, е от мое име. Един ден това ще се прави от твое име. Време е ясно да разбереш целия съдебен механизъм. Исторически Вор е военна каста, но задълженията на лордовете Вор никога не са били само военни.

Очевидно нямаше отървяване. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Майлс въздъхна.

– Добре. Е... можем да вземем въздушна кола и да стигнем за два часа. Ще се спуснем от небето право върху тях, ще предадем посланието високо и ясно... и ще се върнем още преди вечеря. – „Бързо ще свършим.“

Графът го гледаше с притворени очи.

– Не... – бавно промълви той, – според мен не бива да отидеш с въздушна кола.

– Дотам няма пътища за наземна кола. Само горски пътеки – каза неспокойно Майлс. Сигурно баша му не мислеше да... – Ако ме видят да пристигам пеша, няма да са много сигурни, че съм човек от централната Имперска власт.

Графът погледна блестящата му униформа и се усмихна.

– О, не изглеждаш зле.

– Но си представи как ще изгледам след три или четири дни промъкване през горските гъсталаци – възрази Майлс. – Не си ни виждал след походи. Нито си ни помиришвал.

– Забравяш, че и аз съм участвал в походи – сухо отвърна адмиралът. – От друга страна, прави си. Не пеша. Имам по-добра идея.

\* \* \*

„Моят собствен кавалерийски ескадрон – мислеше с ирония Майлс. – Точно като на дядо.“ Всъщност беше съвсем сигурен, че старецът би направил доста язвителни забележки по адрес на хората, които язדהа подир него по горския път, по който графът някога беше препуснал, демонстрирайки ездаческо майсторство. Воркосиганските конюшни се бяха свили силно, откакто старецът си беше отишъл. Конете за поло бяха

разпродадени, малкото останали бяха стари и злонравни кавалерийски коне, пуснати постоянно на паша. Няколко ездитни коне бяха запазени поради лекия им ход и добър нрав, а не заради расовия им произход. Майлс дръпна юздата, притисна с прасци корема на животното и Дебелия Нини зави и спря. Този набит дорест кон не можеше да бъде сбъркан и от най-невежия жител на областта. Майлс го обожаваше заради тъмните му влажни очи, широкия кадифен нос и добрия нрав. Нини не се стряскаше нито от ревящи водопади, нито от бучащи въздушни коли – но Майлс най-много го ценеше заради точното изпълнение на всички команди. Умът пред красотата. Когато беше с него, Майлс се чувстваше спокоен. Животното му действаше като емоционален буфер, като мъркаща котка. Той потупа Дебелия Нини по врата и промърмори:

– Ако някой ме попита, ще му кажа, че се казваш Пълководец.

Дебелия Нини поклати влажния си нос и изпръхтя.

Старецът би се зарадвал на невероятния парад, който предвождаше Майлс. Като партизански генерал той беше прекарал младостта си в тези планини, беше се сражавал със сетаганданските нашественици, беше ги спрял, а след това и прогонил. Крайната победа се дължеше повече на нелегално внесените от друга планета заплатени с кръв оръжия за търсене и поразяване на топлинно неутрални летателни апарати, отколкото на кавалерийските коне, които според стареца бяха спасили неговите сили през най-суровата зима – главно като храна. Но в романтичните спомени от миналото те бяха представяни като символ на тази борба.

Майлс мислеше, че баща му е прекален оптимист да смята, че той ще разчита на останалото от славната борба на стареца. Тайните партизански складове и лагери се бяха превърнали в безформени камари от пръст и дървета. Минали бяха покрай няколко тази сутрин. Мъжете, водили борбата, отдавна бяха заровени в същата земя, като неговия дядо. Какво търсеше тук той? Той мечтаеше за кораб и топлинен скок, който да го изведе високо над всичко това. С бъдещето – не с миналото свързваше Майлс своята съдба.

Размишленията му бяха прекъснати от кобилата на доктор Дий, която спря пред един паднал на горския път клон и зацвили. Доктор Дий се преметна през главата ѝ и изпъшка.

– Хвани юздата – посъветва го Майлс, смуши Дебелия Нини по горския път и тръгна към него.

Доктор Дий ставаше все по-добър в падането. Този път дори стана, поsegна към провисналата юзда, но дорестата кобила се изплаши и се

дръпна. Дий скочи към нея, но разбрало, че е свободно, животното развя опашка като знаме, сякаш казваше на своя конски език: „Хайде, хвани ме де!“ Доктор Дий хукна подир кобилата зачервен и разгневен.

– Недей да я гониш! – извика му Майлс.

– Как ще я хвана, ако не я гоня, по дяволите – озъби се Дий. – Медицинските ми инструменти са на това подло животно!

– А как мислиш, че ще я хванеш, ако тичаш? – отвърна Майлс. – Тя препуска много по-бързо от теб.

– Почакайте – каза Майлс на Хара и Пим, отпусна юздата на Дебелия Нини и бавно тръгна подир кобилата.

„Кой, аз ли? Нямам никакво намерение да те хващам. Просто се наслаждаваме на природата. Спри да похапнеш.“

Дорестата кобила спря да похапне някакви листенца, но не отместваше очи от приближаващия се Майлс.

Майлс я наближи, спря Дебелия Нини и слезе. Не тръгна към кобилата, а остана на място и затърси из джобовете си. Дебелия Нини протегна обнадеждено глава към него и той му даде бучка захар. Конят я лапна, облиза бърни и зачака още. Кобилата на доктор Дий също дойде, взе поредната бучка от шепата на Майлс, а той кротко хвана юздата ѝ.

– Ето как става, доктор Дий. Така се хваща кон. Без тичане.

– Не е честно – промърмори Дий. – Ти си носиш захар.

– Разбира се, че си нося. Това се нарича предвидливост и планиране. Номерът не е да бъдеш по-бърз или по-силен от коня. По този начин човек само противопоставя своята слаба страна срещу неговите силни страни. Номерът е да си по-умен от него. Така човек противопоставя на неговата слабост своята сила, нали?

Дий пое юздата и се оплака:

– Тя ми се подиграва.

– Не ти се подиграва, а цвили – засмя се Майлс, потупа Дебелия Нини по предния ляв крак и конят покорно подви коляно. Майлс с лекота сложи крак на стремето и го възседна.

– Моята кобила прави ли го? – попита удивен доктор Дий.

– Съжалявам, не.

Дий погледна кобилата и изсумтя:

– Това животно е пълен идиот. Ще му дам да се разбере.

Дебелия Нини се изправи, а Майлс премълча един коментар по езда, който беше запомнил от дядо си: „Бъди по-умен от коня.“ Докторът официално беше заявил пред граф Воркосиган, че приема Майлс за ръководител в това разследване, но космическият хирург беше лейтенант

и имаше по-висок чин от мичман Воркосиган. А когато командваш по-възрастен и с по-висок чин, трябва да проявяваш такт.

Горският път се разшири и Майлс остана назад и тръгна редом с Хара Ксърик. С приближаването към дома ѝ нейната непримиримост и решителност от предишната сутрин при портата на замъка все повече намаляваха. Възможно беше и просто да е уморена. Сутринта приказва малко, а след обяд потъна в пълно мълчание. Дали нямаше да завлече Майлс в това затънтено село, а след това да започне да се самоосъжда...

– В каква част е служил баща ти, Хара? – попита Майлс, за да подхване разговор.

Тя приглади с пръсти косата си – повече от нерви, отколкото от суета. Очите ѝ гледаха към него през тънките кичури с цвят на слама като набучени на плет плашила.

– В областната милиция, господарю. Аз всъщност не го помня. Умрял е, когато съм била съвсем малка.

– В бой?

Тя кимна.

– В бой край Ворбар Султана по време на Вордарианското претендентство.

Майлс не попита на чия страна е бил убит – повечето пехотинци не бяха имали голям избор, а амнистията се отнасяше както за живите, така и за мъртвите.

– А имаш ли роднини?

– Не, господарю. Само майка.

Той малко се поотпусна. Ако се стигнеше до екзекуция, една погрешна стъпка щеше да предизвика не чувството за справедливост, каквото графът желалеше Майлс да остави след себе си, а кръвна вражда между сватове. Колкото по-малко врагове, толкова по-добре.

– Ами семейството на съпруга ти?

– Те са седем. Четирима братя и три сестри.

– Хм. – Майлс си представи куп огромни, опасни планинци и хвърли поглед назад към Пим. Хората му не бяха достатъчни за такава задача. Беше го казал на графа още когато планираха експедицията.

– Селският говорител и неговите заместници ще те подкрепят – беше казал графът, – тъй както биха подкрепили областния съдия.

– А какво ще стане, ако откажат да сътрудничат? – нервно беше попитал Майлс.

– Един офицер, който се надява да командва императорски войски – отвърна графът, – трябва да може да измисли как да си осигури

сътрудничеството на старейшината на един затънт край.

С други думи, баща му беше решил, че това е изпитание, и нямаше намерение да му дава повече никакви указания. „Благодаря ти, татко.“

– Вие имате ли братя и сестри, господарю? – върна го към действителността Хара.

– Не. Но това сигурно се знае дори и в този пущинак.

– Много неща се говорят за вас – каза тя.

Майлс преглътна отвратителния въпрос като резен лимон. Нямаше да попита, нямаше да попита... не, не се стърпя.

– Какви например? – промълви той през стиснати зъби.

– Всички знаят, че синът на графа е мутант. – В очите ѝ трепнаха предизвикателни огънчета. – Някои казват, че причина за това е чуждоземната жена, за която се бил оженил господин графът. Други смятат, че било от радиацията от войните или болест... такава де... от порочната младост на графа, когато с офицерите...

Последното беше ново за Майлс. Той вдигна вежди.

– ...но според повечето е бил отровен от враговете си.

– Е, повечето са прави. Когато майка ми е била бременна с мен, е направен опит за покушение с газ солтоксин. Но това не е... – „Мутация?“ Мисълта му се зарея из гората... колко пъти им беше обяснявал, че е резултат от отклонение от нормалното развитие на плода, а не от генетични промени. „Аз не съм мутант, не съм...“ Какво значение, по дяволите, имаше този биохимичен въпрос за тази невежа, съкрушена жена? От практическа гледна точка... за нейната цел... нямаше никакво значение дали е мутант, или не. – Това не е важно – заключи той.

Тя го погледна под око.

– Пък някои разправят, че сте се били родили без крака и са ви отледали в някаква каца. Други казват, че сте се родили без кости...

– ...и съм държан в делва в мазето – промърмори Майлс.

– Клара казва, че ви видяла с дядо ви на панаира в Хасадар и че сте били болнав и дребен. Някои говорят, че графът ви е наредил на имперска служба, според други сте отишли на планетата на майка си и умът ви е превърнат в компютър, а тялото ви се хранело по тръби, по които се вливала течност...

– Знаех си аз, че няма да мине без делва – намръщи се Майлс. „Ти знаеше, че ще съжаляваш за този въпрос, не все пак го зададе.“ И неочаквано разбра, че жената му се подиграва. „Как смее!“... но в очите ѝ нямаше присмех, само бдителност.

Тя беше изминала пеша целия този път, за да предяви обвинение за

убийство, напук на установените обичаи, с което щеше да предизвика както семейството си, така и местните власти. И какво ѝ даде графът да я защити и подкрепи, когато се изправи пред гнева на най-близките и най-скъпите си? Щеше ли да може той да се справи? Тя имаше право да си блъска главата над този проблем. Или той трябваше да претупа въпроса, да изпълни екзекуцията, да избяга и да я остави самичка срещу разгневените и жадуващи за отмъщение роднини?

Как му се щеше да я беше оставил да плаче пред портата!

Гората, плод на многогодишно развитие, неочаквано свърши пред долина, обрасла с кафяви местни храсти. По средата, поради някакъв случаен химически процес, в почвата се простираше широка половин километър ивица от зелено и розово. Майлс с изненада установи, че това са диви рози. Земни рози! Пътят влизаше в ароматната маса и се губеше.

Двамата с Пим се редуваха да разчистват с войсковите ножове. Розите бяха с дебели еластични стебла с големи бодли. При всеки замах се извиваха и отвърщаха на удара. Дебелия Нини даваше своя принос – полюляваше глава и похапваше от цветовете. Майлс не беше сигурен колко да му позволи да яде... това, че този храст не беше от Бараар, съвсем не означаваше, че не е отровен за коне. Той смучеше убодените си пръсти и разсъждаваше върху печалната екологическа история на Бараар.

Петдесет хиляди заселници от Земята трябвало да започнат колонизацията. След това поради гравитационна аномалия космическите коридори, през които дошли колонистите, се затворили необратимо и без предупреждение. Култивирането на планетата, започнало толкова внимателно и в началото контролирано, се провалило заедно с всичко друго. Донесените от Земята растителни и животински видове подивели, тъй като хората насочили цялото си внимание към неотложните проблеми – тоест към оцеляването. Биолозите все още съжеляваха за последвалото изчезване на местните видове, за ерозиите, сушите и наводненията, но в действителност – мислеше си Майлс – през столетията по Времето на изолацията най-добрите от двата свята бяха оцелели и постигнали съвършено ново екологично равновесие. Щом това бе постигнато, имаше ли значение как се е получило?

„Всички ние сме тук по една случайност. Като розите.“

\* \* \*

Пренощуваха високо сред хълмовете, а сутринта продължиха надолу към подножието на планините. Бяха излезли от района, който Майлс



познаваше от детските си години, и той често проверяваше посоката, сочена от Хара, по орбиталната си карта. На втория ден по залез слънце спряха само на няколко часа пред крайната цел. Хара настояваше да продължат, но Майлс не искаше да пристигнат по тъмно на чуждо място – не беше сигурен как ще ги посрещнат.

На сутринта се изкъпа в един поток и облече новата си зелена униформа на имперски офицер. Пим, облякъл кафяво-сребърната воркосиганска ливрея, извади от дисагите телескопична алуминиева пръчка със знамето на графа и го закачи на лявото стреме. „Облечен да убива“ – мрачно си помисли Майлс. Доктор Дий носеше обикновена черна полева униформа. Майлс изобщо не беше сигурен дали тези дрехи ще говорят нещо на планинците.

Преди пладнe спяха конете пред малка колиба на края на една клевова горичка, засадена Бог знае преди колко столетия и по-късно разраснала се нагоре по склона от разнесени от вятъра семена. Планинският въздух беше хладен, чист и прозрачен. Сред бурените се виждаха няколко пилета. По зеленясало дървено корито течеше вода, изливаше се в някаква вада и продължаваше надолу.

Хара придърпа и приглади полата си, отиде до прага и извика:

– Карал?

Майлс чакаше да установи първия контакт, без да слиза от коня. Никога не се отказваше от психологическото предимство.

– Хара? Ти ли си? – чу се отвътре мъжки глас. Карал отвори вратата и изскочи навън. – Къде беше, момиче? Пребродихме всичко да те търсим! Помислихме, че си се претрепала някъде... – Карал млъкна, като видя тримата мълчаливи конника.

– Ти не благоволите да запишеш моите обвинения, Карал – каза развълнувано Хара. Ръцете ѝ мачкаха полата. – Затова отидох до областния съдия във Воркосиган Сърло да ги изложам сама.

– О, момиче... – отвърна неохотно Карал, – постъпила си глупаво... – Той разтревожено загледа конниците. Беше оплешивял, шестдесетинагодишен, сух и изтощен. Лявата му ръка завършваше с чукан. Още един ветеран.

– Говорител Сърдж Карал – започна строго Майлс. – Идвам от името на граф Воркосиган. Възложено ми е да разследвам престъплението, докладвано от Хара Ксърк пред съда на графа, а именно убийството на нейното пеленаче, момиченцето Рейна. Като говорител на долината Силви ти си длъжен и от теб се иска да ми помогнеш във всичко, отнасящо се до графската справедливост.

След това Майлс изостави предписаните формалности и каза онова, което смяташе за необходимо. Не продължи дълго. Бързо свърши и зачака. Дебелия Нини изцвили. Сребърнокафявото знаме тихо се развяваше от появяващия планински вятър.

– Областният съдия го нямаше – допълни Хара, – но графът беше там.

Карал гледаше преbledнял. После с усилие се овладя, съсредоточи се и се поклони.

– Кой... кой сте вие, господарю?

– Лорд Майлс Воркосиган.

Карал безмълвно движеше устни. Майлс не можеше да чете движението на устните, но беше съвсем сигурен, че казва нещо от рода на „О, по дяволите“.

– Мъжът в ливреята е моят сержант Пим, а другият е лекар-следовател, лейтенант Дий от Имперската служба.

– Вие сте син на моя господар, графа? – изкряка Карал.

– Точно той и единственият. – На Майлс неочаквано му опротивя позирането. Сигурно вече бе постигнал желаното впечатление. Той слезе от Нини. Карал проследи с очи тялото му. „Да, нисък съм. Но почакай да видиш какво мога!“

– Може ли да напоим конете си от твоето корито? – Майлс хвана юздата на Нини и тръгна към коритото.

– Хм, то е за хора, господарю – отвърна Карал. – Само минутка да донеса ведро. – Той повдигна торбестите си панталони и изтича в колибата. Последва минута неловка тишина, после се чу тихият глас на Карал:

– Къде си сложил ведрото за козата, Зед?

Последва лек, младежки глас:

– Зад дървата, татко. – Гласовете притихнаха. Карал се върна с очукано алуминиево ведро, остави го до коритото, измъкна един дървен чеп и от дупката се изви дъга от бистра вода и напълни коритото. Дебелия Нини потрепна с уши и зарови голямата си глава в Майлс, като остави по дрехите му червени и бели конски косми и едва не го събори. Карал погледна коня и се усмихна, след това очите му се спряха на собственика на коня и усмивката му угасна. Докато Дебелия Нини пиеше, Майлс видя източника на втория глас – едно приблизително дванадесетгодишно момче.

Карал им помогна да завържат конете. Майлс остави Пим да ги разседлава и последва Карал в колибата. Хара се залепи за Майлс като

лепенка. Доктор Дий извади медицинските си инструменти и уморено ги последва. Ботушите на Майлс скърцаха силно и неравномерно по дъските на пода.

– Жена ми ще се върне по пладне – каза Карал и закрочи неуверено из стаята. Майлс и Дий седнаха на пейката, а Хара се сви на пода до огнището и обхвана с ръце коленете си. – Аз... ще направя чай, господарю. – Той изтича навън да напълни едно котле с вода от коритото преди Майлс да успее да каже: „Не, благодаря.“ Всъщност по-добре беше да го остави да се успокои с обичайни за него занимания. Тогава може би щеше да може да разбере колко от напрежението му се дължи на нерви и колко... може би... на чувство за вина. Когато Карал се върна и сложи котлето на огнището, вече се контролираше значително по-добре. Майлс реши да започне.

– Предпочитам веднага да преминаем към разследването, говорителю. Няма да продължи дълго.

– Не трябва... изобщо да се провежда разследване, господарю. Бебето си умря от естествена смърт... нямаше следи от насилие. Беше слабо, имаше котешка уста и кой знае какво още. Умря в съня си.

– Прави впечатление – сухо отбеляза Майлс, – че в тази област много често се случват такива инциденти. Баша ми графът... също го е забелязал.

– Нямаше нужда да биете път чак дотук. – Карал погледна силно раздразнен към Хара. Тя седеше мълчалива, глуха за неговото внушение.

– Няма нищо – каза иронично Майлс.

– Наистина нямаше нужда, господарю – повтори тихо Карал. – Бебето сигурно се е задушило. В своята скръб Хара отхвърля тази възможност. Лем Ксърк е добро момче, грижи се добре за нея. Тя всъщност не е искала да ви безпокои, нейният разум временно е блокиран от мъка.

Очите на Хара, гледащи изпод гъстата ѝ коса, бяха убийствено студени.

– Започвам да разбирам – каза Майлс. Гласът му прозвуча благ, окуражаващ.

Карал леко се ободри.

– Всичко ще се оправи. Само Хара трябва да бъде търпелива. Да преодолее скръбта си. Да се прибере с бедния Лем. Сигурен съм, че той не е убил бебето. Нека не започваме нещо, за което тя ще съжалява.

– Започвам да разбирам – повтори Майлс с леденостуден глас, – защо Хара Ксърк е трябвало да върви четири дни, за да бъде изслушана.

Стоя и слушам размишления... оправдания... твърдения. Дошъл съм за факти, говорител Карал. Справедливостта на графа не се позовава на предположения. На нея те не са й необходими. Сега не сме във Времето на изолацията. Нито преди нея. Моето разследване на фактите ще започне сега. Присъдата няма... да бъде произнесена прибързано преди да се съберат достатъчно факти. Потвърждението на вината или невинността на Лем Ксърик ще дойде от собствената му уста под въздействие на фаст-пента, приложена от доктор Дий в присъствието на двама свидетели... ти и избран от теб човек. Просто, чисто и бързо. – „И може би още преди залез слънце ще си тръгна от тази затънтена дупка.“ – Сега искам ти, говорителят, да отидеш и да доведеш Лем Ксърик за разпит. Сержант Пим ще ти помогне.

Карал спечели още една минута с наливането на гореща вода в голяма кафява кана, после заговори.

– Аз съм човек, който много е пътувал, господарю. Двадесет години съм служил на императора. Повечето хора никога не са излизали от долината Силви. За тях провеждането на разпит с използване на фаст-пента ще изглежда като магия. Те може би ще си помислят, че направеното по този начин признание е невярно.

– Ти и твоят човек ще им кажете, че грешат. Това не е като в „доброто старо време“, когато признанията са били измъквани с мъчения, Карал. Освен това, ако съпругът е невинен, както предполагаш ти... по този начин ще се оправдае, нали?

Карал с нежелание отиде в съседната стая. Върна се в овехтяла куртка от имперската си служба с нашивки на ефрейтор на яката. Копчетата на корема не можеха да се закопчат. Куртката очевидно се пазеше за такива официални случаи. По цял Бараяр хората се подчиняваха на униформата, а не на човека, който я носи, така че гневът, предизвикан от едно непопулярно задължение, щеше да падне на службата, а не на лицето, което го изпълнява. Майлс оцени хода.

Карал се спря на вратата. Хара, все още потънала в мълчание, леко се полюшваше до огнището.

– Господарю – каза Карал. – Говорител съм на долината Силви вече шестнадесет години. През цялото това време на никого не се е налагало да ходи лично да се жалва на областния съд нито за водно право, нито за откраднато животно, нито за изнасилване, дори когато Нева обвини Борс за унищожаване на три кленови дървета. През цялото това време не сме имали кръвна вражда.

– Нямам намерение да разпалвам кръвна вражда, Карал. Искам

само да науча фактите.

– Точно там е работата, господарю. Вече не харесвам фактите толкова много, колкото някога. Понякога те хапят. – Очите на Карал шареха неспокойно.

Всъщност той правеше всичко възможно, само дето не стоеше на главата си и не правеше фокуси, за да отклони вниманието на Майлс. Докъде можеха да стигнат тези пречки?

– Не можем да разрешим на долината Силви да има свое малко Време на изолация – предупреди Майлс. – Сега справедливостта на графа важи за всеки. Дори и за малките. И слабите. Ако са жертва на някакво престъпление. И дори ако не могат да говорят от свое име... говорителю.

Карал се изплаши и преbledня – очевидно бе разбрал казаното, и се затътри навън. Пим го последва и съобразително откопча кобура на стънера си.

Пиеха чай и чакаха. Майлс обиколи из колибата и разгледа, без да пипа нищо. Огнището беше единственият източник на топлина и очевидно служеше и за готвене. Имаше очукан метален умивалник, който се пълнеше на ръка от едно захлупено ведро. Водата от него изтичаше под верандата. Втората стая беше спалня с едно двойно легло и шкаф за дрехи. На тавана видя още три сламеника. Очевидно момчето имаше братя. Стаята беше претъпкана, но пометена, нещата бяха подредени по пода и закачени по стените.

На масата имаше един граждански радиоприемник и друг по-стар, военен модел. И двата отворени. Очевидно за отстраняване на някакви дребни повреди. И комплект нови батерии. Майлс откри едно чекмедже, пълно със стари части – всичките, за съжаление, за прости радиоприемници. Сигурно говорителят Карал работеше и като специалист по съобщенията в долината Силви. Значи тук можеха да приемат предаванията от радиостанцията в Хасадар, може би и мощните правителствени канали от столицата.

Никаква друго комуникационна техника, разбира се. Мощните сателитни приемници бяха скъпи. След време щеше да ги има и тук. В някои райони, почти толкова малки като този, но със силно развито икономическо сътрудничество, вече ги имаха. Долината Силви очевидно още не беше достигнала такова развитие и трябваше да чака, докато в областта се натрупа достатъчен излишък от средства, за да отделят за такъв приемник, ако този излишък не бъде изразходван за някоя друга, понеотложна потребност. Ако Воркосиган Вашной не беше унищожен от

сетаганданските атомни бомби, цялата област щеше да бъде години напред в икономическото си развитие.

Майлс излезе на верандата и се наведе над перилата. Синът на Карал се беше върнал. В края на двора стоеше вързан Дебелия Нини, вдигнал уши, сумтящ от удоволствие, а ухиленото момче го чешеше енергично под оглавника. Момчето вдигна глава, видя, че Майлс го гледа, побягна и се скри в храстите надолу по склона.

– Хм – промърмори Майлс.

Доктор Дий отиде при него.

– Доста се забавиха. Време ли е да приготвя фаст-пента?

– Не. По-скоро инструментите за аутопсия, бих казал.

Дий го погледна недоумяващо.

– Нали изпрати Пим да арестува убицеца.

– Не може да се арестува човек, който отсъства. Искаш ли да се обзаложим, докторе? Ще получиш една марка, ако се върнат с Ксьрик. Не, почакай... може би греша, изглежда, че греша. Ето ги, връщат се...

Карал, Пим и един тромав навъсен млад мъж с големи ръце, гъсти вежди и дебел врат вървяха по пътя.

– Хара – извика Майлс, – това твоят мъж ли е? – Той погледна компанията. Боже Господи, точно както си го представяше. И четирима братя като него... само че по-големи, несъмнено...

Хара се изправи до Майлс.

– Не, господарю. Това е Алекс, заместникът на говорителя.

– О! – Майлс разочаровано стисна устни. „Е, трябваше да дам възможност всичко да стане просто.“

Карал дойде при него и започна подробно да обяснява защо идва с празни ръце. Майлс го прекъсна с повдигане на вежди.

– Пим?

– Офейкал е, господарю – отговори Пим. – Почти съм сигурен, че е предупреден.

– И аз така мисля. – Майлс погледна Карал и се намръщи. По-благоразумно беше да не приказва. Първо фактите. Решенията, като например колко души да изпрати да гонят беглеца. – Хара. Колко далече са гробищата?

– Надолу по потока, господарю, в дъното на долината. Около два километра.

– Вземи си инструментите, докторе. Ще направим малка разходка. Карал, донеси лопата!

– Господарю, защо да нарушаваме покоя на мъртвото? – възрази

Карал.

– Защото трябва. В протокола, който взех от канцеларията на областния магистрат, има място за вписване на заключението от аутопсията. Когато се върна във Воркосиган Сърло, трябва да го попълня. Имам разрешение от най-близкия роднина... нали, Хара?

Жената мълчаливо кимна.

– Имам и задължителните двама свидетели – теб и този грубият, твоя заместник. И дневна светлина... ако не останем тук да спорим до залез слънце. Трябва ни само лопата. Освен ако не искаш да копаеш с ръце, Карал. – Гласът на Майлс беше категоричен и остър. Ставаше опасен.

Оплешивяващата глава на Карал подскочи от изненада.

– Бащата... е по закон най-близкия роднина. Докато е жив и нямате неговото съг...

– Карал – извика Майлс.

– Да, господарю?

– Внимавай гробът, който ще копаеш, да не се окаже твоят. Вече си с един крак в него.

Карал разпери ръце от отчаяние.

– Ще... ще взема лопата, господарю.

\* \* \*

Следобедът беше топъл, въздухът спокоен, времето сънливо. Лопатата в ръцете на заместника на Карал ритмично се забиваше в пръстта. Наблизо, покрай чисти заоблени камъни ромонеше бистър поток. Клекнала на пети, Хара гледаше мълчаливо и тъжно.

Когато големият Алекс извади малкия ковчег... толкова малък!... сержант Пим се отдалечи под претекст да провери какво става в гората. Майлс не го укори. Само се надяваше пред последните осем дни почвата да е била студена. Алекс отвори ковчега, доктор Дий го отпъди с ръка и заместникът също се отдалечи.

Дий разгледа увития в плат вързоп, извади го и го сложи на мушамата, постлана на земята под яркото слънце. Инструментите за аутопсията бяха подредени. Той разви ритуално сгънатия плат, Хара се доближи, изглади гънките, сгъна го за повторна употреба и се върна на мястото си.

Майлс стискаше носната си кърпа в джоба, готов да я сложи върху носа си, и гледаше над рамото на Дий. Лошо, но не чак толкова. Беше виждал и мирисал и по-лоши неща. Сложил маска на лицето си, Дий

издиктува процедурите в магнетофона, огледа и опипа с облечена в ръкавица ръка трупчето, изследва го със скенер.

– Ето сър – каза Дий. – Почти съм сигурен, че това е причината за смъртта, макар че след малко ще извърша и тест за отрова. Вратът на бебето е счупен. На скенера се вижда къде е прекъснат гръбначният мозък. След това костите са наместени.

– Карал, Алекс – извика Майлс свидетелите. Те дойдоха неохотно.

– Може ли това да бъде случайност? – попита Майлс.

– Макар и много малко вероятно, не е изключено – отговори доктор Дий. – Наместването на костите обаче не е случайно.

– Дълго ли е продължило?

– Секунди. Смъртта е настъпила мигновено.

– Каква физическа сила изисква? На голям мъж или...

– О, съвсем малка. Всеки възрастен би могъл лесно да го извърши.

– Всеки физически мотивиран възрастен. – Стомахът на Майлс се сви на топка при описаната от Дий картина. Малката пухеста главичка в лапата на мъжа. Извиване, приглушено изпукване... ако имаше нещо, което Майлс знаеше наизуст, това беше дактилното усещане на чупеща се кост. О, как добре го знаеше!

– Мотивацията – каза Дий, – не е от моята компетентност. – Той замълча. – Трябва да отбележа, че при внимателен външен оглед не може да не се открие. Аз веднага го открях. Един опитен човек, дори да не е специалист... – той погледна студено Карал, – не би трябвало да го пропусне.

Майлс също загледа очаквателно Карал.

– Убито – изсъска Хара. Гласът ѝ трепереше от презрение.

– Господарю – предпазливо се обади Карал, – аз наистина подозирах възможността...

„Подозирал, по дяволите! Ти си знаел!“

– Но бях убеден... и все още съм убеден – в очите му трепна скрито предизвикателство, – че една такава тревога само ще засили мъката на Хара. В онзи момент не можех да направя нищо, за да помогна на мъртвото бебе. Моите задължения са към живите.

– И моите, говорител Карал. Например към следващия малък поданик на империята, застрашен от смъртна опасност от онези, които трябва да бъдат негови или нейни защитници срещу сериозното провинение, че е – Майлс леко се усмихна – физически различен. Според възгледа на граф Воркосиган това не е просто съдебен процес. Това разследване е прецедент, средство за постигане на дадена цел в хиляди други случаи.



Мъка... – изсъска той; Хара се полюшваше в такт с ритъма на неговия глас. – Вие още не сте видели какво значи мъка.

Карал притихна като попарен.

Последва един час на рязане и съобщаване главно на отрицателни данни: няма други счупени кости, белите дробове на пеленачето са чисти, в червата и кръвта няма токсични вещества с изключение на продуктите от разлагане. В мозъка няма скрити тумори. Заешката устна може да се коригира с една съвсем проста пластична операция, ако по някакъв начин са могли да имат такава възможност. Майлс се чудеше колко успокоително може да е това за Хара. Дали изобщо е успокоително!

Дий завърши с изследването и Хара уви мъничкото телце по сложния ритуален начин. Докато грубиянинът заравяше гроба, докторът почисти инструментите си, прибра ги в медицинската чанта и си изми ръцете и лицето в потока доста по-старателно, според Майлс, отколкото изискваше хигиената.

Хара постави малко кандилце в пръстта върху гроба, сложи няколковейки, парчета кора и един кичур от правата си коса.

Изненадан, Майлс зарови из джобовете си.

– Нямам никакво жертвоприношение, което гори – извини се той.

Хара го погледна изненадано.

– Няма значение, господарю. – Малката купчинка пламна и бързо изгоря, като живота на нейната Рейна.

„Има значение“ – помисли си Майлс.

„Спи в мир, малко момиченце, след нашето грубо посегателство. Аз ще ти направя по-добро жертвоприношение, кълна ти се. Пушекът от това жертвоприношение ще се види от този край на планините чак до другия.“

\* \* \*

Майлс обвини Карал и Алекс за прикриване на Лем Ксъррик. После взе Хара на Дебелия Нини зад себе си и тръгна към нейната колиба. Пим тръгна с тях.

По пътя минаха покрай няколко колиби. Пред една играеха две мръсни деца. Те затичаха подир конете, кикотеха се и правеха магически знаци към Майлс, докато майка им не ги видя и набързо не ги прибра вътре, като поглеждаше страхливо през рамо. По някакъв странен начин това беше почти успокояващо, като очакван прием, различен от напрегнатия, смутен, грижливо контролиран прием на Карал и Алекс. Животът

на Рейна не би бил лек.

Колибата на Хара беше в началото на едно дере точно преди то да се стесни в клисура. Изглеждаше много тиха и усамотена сред пъстрите сенки.

– Сигурна ли си, че не искаш да отидеш при майка си? – попита колебливо Майлс.

Хара поклати глава и се смъкна от Нини. Майлс и Пим слязоха от конете и я последваха в колибата.

Беше като всички наоколо. Една стая с огнище от недялан камък и широка покрита веранда. Водата явно идваше от поточето от клисурата. Пим сложи ръка на стънера и влезе след Хара. Лем Ксърк може би се криеше в дома си. Пим беше оглеждал грижливо всички храсти по пътя дотук.

Колибата беше празна. Отскоро. В нея не царуваше пращната тишина, която човек би очаквал след осем дни в опустяло поради смърт жилище. На мивката имаше остатъци от набързо приготвена храна. В леглото бе спал някой – завивките бяха натрупани и неоправени. Из стаята бяха разхвърляни мъжки дрехи. Хара инстинктивно зашета, заоправя, потвърждавайки своето присъствие, своето съществуване, своето значение за дома. Ако не можеше да контролира събитията в живота си, можеше да контролира поне една малка стая.

Единствено недокоснатата беше люлката срещу леглото. Малките завивки бяха грижливо сгънати. Хара беше хукнала към Воркосиган Сърло само няколко часа след погребението.

Майлс обиколи стаята, погледна през прозорците.

– Ще ми покажеш ли къде си брала къпините, Хара?

Тя ги поведе към клисурата. Майлс засече времето. Пим разпредели вниманието си между храстите и Майлс, готов да предотврати всяко евентуално препъване, при което неговият господар можеше да си счупи костите. След като отклони три защитни намеси, Майлс беше готов да го отпрати в колибата, но си даде сметка, че ако падне и си счупи някой крайник, Пим трябва да го носи на гръб.

Храстите с къпини бяха почти километър нагоре в клисурата. Майлс откъсна няколко и разсеяно ги сложи в уста, като се оглеждаше наоколо, докато Карал и Пим почтително чакаха. Следобедното слънце проникваше през зелените и кафяви листа, но дъното на клисурата вече беше сиво и хладно от преждевременния сумрак. Пълзящите по скалите къпинови ластари висяха подканващо надолу, съблазнявайки човек да се пресегне и да си счупи врата. Майлс устоя на изкушението само

защото не обичаше къпини.

– Ако някой извика от колибата, тук няма да го чуеш, нали? – попита Майлс.

– Не, господарю.

– Колко време бра къпини?

– Ами... – Хара вдигна рамене, – докато напълня кошницата.

Жената нямаше часовник.

– Един час. Плюс двадесет минути на отиване и още толкова на връщане. Около два часа онази сутрин. Колибата беше ли заключена?

– Само с резе, господарю.

– Хм.

„Метод, мотив и възможност“ се подчертаваше в инструкцията на областната магистратура. По дяволите. Методът беше установен и почти всеки би могъл да го използва. Възможността, изглежда, също беше достъпна за всеки. Всеки би могъл да се промъкне в колибата, да извърши жестокото дело и да си отиде ни видян, ни чул. Беше много късно за използване на детектор за аура, за проследяване на светещи духове в и вън от стаята, дори и да бяха донесли такъв.

Фактите! Те трябваше да подкрепят мотивите, тъмните дела на човешки умове. Нечие подозрение.

Майлс, както го изискваше инструкцията на областната магистратура, се стараеше да бъде непредубеден към обвинения, но ставаше все по-трудно да устоява на твърденията на Хара. Досега тя беше се оказала права във всичко.

Оставиха Хара в малкия ѝ дом да се занимава със заниманията на нормалния живот, сякаш можеха да го възстановят.

– Сигурна ли си, че си добре? – попита Майлс, хвана юздата на Дебелия Нини и се метна на седлото. – Все ми се струва, че ако мъжът ти е из района, ще се появи. Ти казваш, че нищо не е взето. Следователно той вероятно не е бил тук преди нашето пристигане. Искаш ли някой да остане при теб?

– Не, господарю. – Застанала на верандата, тя стискаше в ръка метлата. – Искам... искам известно време да остана самичка.

– Е... щом така искаш. Ако се случи нещо важно, ще ти изпратя съобщение.

– Благодаря, господарю. – Гласът ѝ беше неуверен. Хара всъщност не искаше да остане самичка. Майлс разбра какво иска да каже.

По пътя към дома на говорителя Пим и Майлс язדהа един до друг. Пим все оглеждаше храстите за засада.

– Господарю, според мен следващата ви логическа стъпка е да съберете всички здрави хора от селото и да ги изпратите да търсят този Ксърк. Вече стана ясно, че се касае за детеубийство!

„Детеубийство! Интересна дума – помисли си сухо Майлс. – Дори Пим не я намира за пресилена. О, мой беден Бараяр!“

– На пръв поглед изглежда разумно, сержант Пим. Но не ти ли идва наум, че половината от здравите мъже в това място вероятно са роднини на Лем Ксърк?

– Това може да има психологически ефект. Създайте достатъчно напрежение и някой може би ще ви го докара, за да се приключи по-бързо със случая.

– Хм, възможно е. При условие, че вече не е напуснал района още преди аутопсията.

– Само ако е имал транспорт. – Пим вдигна глава към ясното небе.

– Защото, доколкото знаем, един негов братовчед имал някакъв раздрънкан леколет. Но... той никога не е излизал от долината Силви. Не съм сигурен дали знае как да избяга, къде да отиде. Е, ако е напуснал района, това е проблем на Имперската служба за сигурност, не мой... – Весела мисъл. – Но... едно от нещата, което много ме безпокои, са несъответствията, които виждам в картината за главния заподозрян. Забеляза ли ги?

– Не мога да кажа, че съм ги забелязал, господарю.

– Хм. Впрочем къде те заведе Карал, за да арестувате този човек?

– В една пуста местност с дерета, обрасли с шубраци. Половин дюза мъже търсеха там Хара. Когато ги срещнахме, вече се връщаха. От това заключих, че пристигането ни не ги изненада.

– Дали Ксърк е бил там и е избягал, или пък Карал просто те е въртял в кръг?

– Мисля, че наистина е бил там, господарю. Мъжете отричаха, но както посочихте и вие самият, те са му роднини и освен това не умеят, хм, да лъжат добре. Бяха напрегнати. Карал може с нежелание да ви съдейства, но не мисля, че ще се осмели открито да не се подчини на вашите нареждания. В края на краищата той ръководи двадесет души.

„Като теб“ – помисли си Майлс. Личната гвардия на граф Воркосиган законно беше ограничена на двадесет души само за представителност, но поради политическото му положение тяхната функция практически се свеждаше до охранителна. Типичен пример беше Пим, ветеран със заслуги от Имперската служба, който беше се оттеглил и постъпил в тази елитна частна охрана. Не беше негова вината, че зае мястото на

мъртъв човек, като замести покойния сержант Ботари. „Има ли някой друг във вселената освен мен, на когото му липсва умрелият вечно намръщен Ботари?“ – чудеше се тъжно Майлс.

– Бих искал да разпитам Карал под въздействието на фаст-пента – каза навъсено Майлс. – По всичко личи, че той знае какво точно е станало.

– Защо не го направите?

– Може и да го направя. Такъв разпит обаче има известен неблагоприятен ефект. Ако човекът е лоялен, може да не е в наш интерес да го сраим публично.

– Няма да стане публично.

– Така е, но той никога няма да забрави, че е бил превърнат в идиот. Необходима ми е... повече информация.

Пим погледна през рамо.

– Мислех, че вече имате цялата необходима ви информация.

– Имам факти. Физически данни. Цял куп от... безсмислени, безплезни факти. – Майлс се замисли. – Ако трябва, ще подложя на фаст-пента всички негодници в долината Силви, за да разнищя случая. Но този метод не е приятен.

– И проблемът не е приятен, господарю – сухо каза Пим.

\* \* \*

Върнаха се и намериха жената на Карал под пълна пара: сечеше дърва, месеше, подреждаше, тичаше по стълбите до тавана да смени постелките на трите сламеника, гонеше тримата си сина да принасят и да отнасят. Доктор Дий развеселен вървеше подир нея, обясняваше, че са си донесли палатка и храна, благодареше за гостоприемството и се опитваше да я убеди, че нямат нужда от нищо. Това предизвикваше изпълнена с негодувание реакция от мама Карал.

– Собственият син на господаря ми е дошъл в къщата и да го оставя да ношува на полето като кон! Срамота! – И продължаваше да шета.

– Жената на Карал изглежда доста притеснена – каза Дий.

Майлс го хвана за лакътя и го изведе на верандата.

– Не й пречи, докторе. Длъжни сме да приемем гостоприемството. Това е задължение и на двете страни. Учивостта изисква да се правим, че ни няма, докато тя се приготви.

Дий тихо каза:

– При дадените обстоятелства може би е по-добре да ядем само нашата пакетирана храна.

През отворения прозорец се чу трakanето на нож, замириса на лук.

– О, мисля, че всичко от общото гърне ще е добро – каза Майлс. – Ако нещо те тревожи, можеш да го отделиш и да го провериш, но... дискретно, нали? Не бива да обиждаме никого.

Настаниха се на груби дървени столове и скоро едно момче на около десет години, най-малкото на Карал, им поднесе чай. То очевидно беше инструктирано от някой от родителите си как да се държи, защото подобно на възрастните, макар и не така изкусно, се правеше, че не забелязва деформациите в тялото на Майлс.

– В моето легло ли ще спите, господарю? – попита то. – Мама казва, че ние трябва да спим на верандата.

– Е, както казва майка ти, така ще бъде – отвърна Майлс. – Ти обичаш ли да спиш на верандата?

– Не. Последният път Зед ме избута и се изтърколих в тъмното.

– Ясно. Е, щом ще ти вземем леглото, може би ще се съ согласиш в замяна да спиш в нашата палатка.

Момчето го погледна изненадано.

– Наистина ли?

– Разбира се. Защо не?

– Отивам да кажа на Зед. – То хукна зад колибата и извика: – Зед, ей, Зед!

– Е, след това ще трябва да опушим палатката – каза Дий.

Майлс изкриви устни.

– Те не са по-мръсни от теб, когато си бил на тяхната възраст. Или от мен. Когато ми разрешаваха да не се мия.

Късният следобед беше топъл. Майлс свали зелената си туника, закачи я на облегалката на стола, разкопча високата яка на кремавата си риза.

Дий вдигна вежди.

– Да не би да спазвате работното време на бюрокрацията, сър? Свършихме ли за днес?

– Не съвсем. – Майлс отпи замислено от чая си и се загледа в далечината. Една падина, след нея дългите склонове на същинската планина, които се издигаха високо към суров връх, все още покрит с преспи топъл се сняг.

– Там някъде е на свобода един убиец – каза Дий.

– Говориш като Пим. Аз просто чакам.

– Какво чакате?

– Не съм сигурен. Някаква информация, която да придаде смисъл

на всичко това. Виж, докторе, съществуват само две възможности: Ксърик или е невинен, или е виновен. Ако е виновен, той няма да се покаже. Сигурно ще се обърне към роднините си да му помогнат да се скрие. Ако трябва, ще извикам по радиото подкрепление от Имперската гражданска сигурност в Хасадар. По всяко време. Двадесет души плюс апаратура. За два часа ще пристигнат с въздушна кола. Ще направим кордон. Брутален, грозен, вълнуващ... може да стане доста интересно. Лов на човек. С кървав завършек. От друга страна, възможно е Ксърик да е невинен, но изплашен, в който случай...

– Да?

– В който случай все пак има убийство. – Майлс отпи от чая си. – Просто искам да ти обясня, че ако човек иска да хване нещо и тича по диря на него, това не винаги е най-добрият начин.

Дий се изкашля и също отпи от чая си.

– Междувременно имам друго задължение. Ако твоят научен дух иска да прави нещо, за да си убие времето, опитай се да преброиш онези, които ще се появят тази нощ, за да видят един Вор.

\* \* \*

Предсказаният от Майлс парад започна почти веднага. Отначало бяха главно жени. Носеха дарове като на задушница. При отсъствието на съобщителна система Майлс не можеше да разбере по каква телепатия бяха успели да се свържат една с друга, но всички носеха покрити блюда с храна, цветя, допълнителни постелки и си предлагаша услугите. Всички се представяха на Майлс с нервна любезност, но рядко оставаха да поговорят. Очевидно любопитството им се задоволяваше само с видяното. Мама Карал беше учтива, но даде ясно да се разбере, че владее положението, и постави донесените лакомства зад своите.

Някои от жените водеха и деца. Повечето бяха отпратени да си играят зад колибата, но няколко шепнещи момчета се промъкнаха и надзъртаха над верандата към Майлс. Той любезно остана на верандата с Дий и отбеляза, че оттук гледката била по-добра, без да уточни за кого. Правеше се, че не забелязва любопитната публика, дори направи с ръка знак на Пим да не ги гони. „Е, добре, гледайте, гледайте до насита – мислеше си Майлс, – това, което ще видите, ще ви е за до края на живота, или във всеки случай до края на моя живот. Свикнете с него“... Дочу гласа на Зед Карал, самоназначил се за гид на своя отряд от малчугани...

– Онзи големият е дошъл да убие Лем Ксърик!

– Зед – извика Майлс.

Под верандата внезапно настъпи пълна тишина.

– Ела тук – каза Майлс.

Сред притихнал шепот и нервно подсмиване средното момче на Карал се затътри предпазливо към него.

– Вие тримата... – Майлс посочи приготвилите се да побягнат момчета, – чакайте там. – Пим се намръщи, за да подсили заповедта. Приятелите на Зед спряха като парализирани, с широко отворени очи. Главите им стърчаха на нивото на пода на верандата като набити на колове за предупреждение на други злодеи.

– Какво каза на приятелите си, Зед? – тихо попита Майлс. – Повтори го!

Зед облиза устни.

– Казах, че сте дошли да убиете Лем Ксърк, господарю. – Очевидно Зед се чудеше дали намерението на Майлс не включва и непослушните и непочтителни момчета.

– Това не е вярно, Зед. Това е опасна лъжа.

Зед гледаше объркан.

– Но татко... го каза.

– Истината е, че дойдох да хвана човека, който е убил бебенцето на Лем Ксърк. Това може да е Лем Ксърк, но може и да не е. Схващаш ли разликата?

– Но Хара каза, че Лем го е убил, а тя сигурно знае, защото той ѝ е мъж.

– Вратът на бебето е счупен от някого. Хара мисли, че е Лем, но не го е видяла с очите си. Ти и твоите приятели трябва да разберете, че аз няма да направя грешка. Не мога да осъдя невинен човек. Моето чувство за справедливост няма да ми позволи. Лем Ксърк трябва да дойде тук и лично да ми каже истината. Но ако е той? Какво трябва да направя с човек, който е убил бебе, Зед?

Зед пристъпваше от крак на крак.

– Е, тя беше мутантче... – Той млъкна, изчерви се и отмести очи от Майлс.

Може би беше прекалено много да очаква едно дванадесетгодишно момче да прояви съчувствие към някакво бебе, камо ли пък към мутантче... не, по дяволите. Не беше прекалено много. Но как да проникне през тази хлъзгава защитна обвивка? А ако не можеше да убеди едно начумерено дванадесетгодишно момче, как щеше да промени възгледите на възрастното население на цялата област? Обзе го отчаяние. Искаше



му се да закрепши от гняв. Тези хора бяха адски невъзможни. Овладея се.

– Гордееш ли се, че твоят баща е служил на императора, Зед?

– Да, господарю. – Зед все така гледаше надолу.

Майлс продължи.

– Е, тази практика... убийството на мутанти... кара императора да се срамува, когато представя Бараяр пред галактиката. Бил съм там и зная. Наричат всички ни диваци, заради престъпленията, извършвани от малцина. Моят баща, графът, също се срамува пред другите графове, защото това слага петно на долината Силви. Един войник получава почести за убиване на въоръжен противник, не на бебе. Това убийство засяга моята чест като Воркосиган, Зед. Освен това – Майлс оголи зъби в жестока усмивка и се наведе напред, а Зед се сви... – освен това ще се изненадаш какво може да направи един мутант. Кълна се в костите на дядо си.

Зед се сви още повече. Майлс се облегна на стола и махна с ръка.

– Върви да играеш, момче.

Зед не се нуждаеше от повече подканяне. Той и приятелите му избягаха зад къщата като изстреляни.

Намръсен, Майлс барабанеше с пръсти по стола. Нито Пим, нито Дий се решаваха да нарушат тишината.

– Планинците са невежи, господарю – осмели се да каже Пим.

– Планинците са мои, Пим. Тяхното невежество е... срам за нашата фамилия. – Майлс се замисли. Как стана така, че прие като своя вината за цялата тази бъркотия? Не я беше създал той. Всъщност днес за първи път стъпваше тук. – Във всеки случай аз ще имам вина, ако невежеството им продължи. То е бreme, тежко като планина. – Толкова ли бе сложно? Толкова ли бе трудно за разбиране? „Повече не бива да убиват децата си.“ – Това не е като да искаме да учат... петизмерна навигационна математика. – Този предмет го беше измъчвал през последния семестър в Академията.

– За тях е трудно – вдигна рамене Дий. – На централните органи е лесно да създават закони, но тези хора тук носят ежеминутно последиците от тях. Те имат толкова малко средства за съществуване, а новите закони ги задължават да отделят и за непълноценни хора. Старите закони бяха справедливи за онези дни. Днес се чудим колко реформи можем да си позволим, като се опитваме да подражаваме на галактиките.

„И какво е твоето определение за непълноценни хора, Дий?“

– Но средствата им за съществуване нарастват – каза Майлс. – Места като това вече не са застрашени от гладна смърт през зимата. Не са

изолирани, могат да получат помощ от един или друг областен център по разпореждане от канцеларията на императора... ние все по-често установяваме връзка. Освен това... освен това ти ги подценяваш, може би.

Дий иронично повдигна вежди. Пим проучваше със скенера си още една пътека в шубраците около колибата. Майлс се обърна да вземе изстиналата чаша чай и видя леко движение. Зад пердето на отворения прозорец мама Карал стоеше неподвижна и слушаше. Откога? Откогато беше извикал нейното момче, Зед, предположи Майлс, и с това беше привлякъл вниманието ѝ. Очите му срещнаха нейните. Тя повдигна брадичка, подсмъркна и пусна края на пердето. Кимнаха си. Мама Карал се върна към работата си преди Дий, който наблюдаваше Пим, да я забележи.

\* \* \*

Карал и Алекс се върнаха, по понятни причини, чак за вечеря.

– Изкарах шест души да търсят – докладва Карал на Майлс на верандата, която вече се оформяше като щаб-квартира. Очевидно не бе спирал от обяд. Лицето му бе потънало в пот и изопнато от физическо и емоционално напрежение. – Но все пак мисля, че Лем е избягал в планината. Може да минат дни преди да го открием. Има буквално стотици места, където може да се скрие.

Карал не можеше да не знае къде е Лем.

– А не мислиш ли, че може да е отишъл при роднини? – попита Майлс. – Ако възнамерява да се крие дълго, трябва да има възможност да получава информация. Ще го приемат ли?

– Трудно е да се каже. – Карал разпери ръце. – За тях това е... тежък проблем, господарю.

– Хм.

Колко дълго можеше да издържи Лем Ксърик сред шубраците все пак? Целия си живот... целия си скапан живот... е прекарал тук, в долината Силви. Майлс разсъждаваше върху внезапно настъпилата промяна. Преди една седмица Лем Ксърик е бил млад съпруг и всичко му е било наред: дом, жена, семейство, щастие. По стандартите на долината Силви той имаше комфорт и сигурност. Колибата му, Майлс не беше пропуснал да забележи, макар и проста, беше поддържана с любов и старание, нямаше мръсотия, нямаше нищета. Разбира се, през зимата е било трудно. Сега Ксърик беше преследван беглец, малкото, което бе притежавал, бе изгубено за един миг. Без да има какво да го крепи, щеше ли да продължи да се крие? Ако не се страхуваше от нищо, щеше ли да има

желание да се върне към руините на своя живот?

Мисълта за полицейската сила в Хасадар само на няколко часа път не даваше мира на Майлс. Не беше ли време да ги извика преди кашата да е станала по-голяма? Но... ако трябваше да реши проблема със сила, защо графът не му разреши да дойде с въздушна кола? Майлс съжаляваше за двата дни, изгубени в път. Това му беше отнело предимството на изненадата, беше забавило пристигането му в долината Силви, беше му оставило възможност да затъне в съмнения. Беше ли ги предвидил графът? Какво знаеше той, което Майлс не знаеше? Какво би могъл да знае? По дяволите, защо това изпитание трябваше да бъде направено по-трудно, отколкото е? „Той иска аз да покажа колко съм умен – мислеше мрачно Майлс. – И което е още по-лошо, иска всички тук да видят, че съм умен.“ Майлс се молеше вместо това да не се покаже абсолютен глупак.

– Много добре, говорител Карал. Направил си всичко възможно за днес. Почивай през нощта. Извикай и хората си да почиват. Едва ли ще можете да намерите нещо по тъмно.

Пим измъкна скенера си, очевидно готов да тръгне да търси, но Майлс му махна с ръка да го прибере.

Карал, който не се нуждаеше от допълнително подканяне, изпрати Алекс да съобщи на другите, че търсенето се прекратява, и предпазливо се отдалечи от Майлс. Дали Майлс го беше озадачил толкова, колкото той беше озадачил него? Намусен, Майлс се надяваше, че е така.

След вечеря започнаха да идват мъжете: роднини на Карал, старейшини на долината Силви. Някои очевидно идваха редовно да слушат вечерните новини по радиото на Карал. Твърде много имена и Майлс не трябваше да забрави нито едно. Пристигна група задъхани пътуващи музиканти с домашно изработени инструменти. Беше ясно, че не са пропуснали по пътя си нито една голяма веселба в долината Силви. Според Майлс тази тук с всяка изминала минута все повече заприличваше на погребение.

Музикантите застанаха в средата на двора и засвириха. Щабквартирата на Майлс на верандата вече приличаше на аристократична театрална ложа. Трудно беше да се присъедини към музикантите, когато публиката толкова внимателно го наблюдаваше. Някои песни бяха сериозни, други, доста сериозни в началото, после ставаха весели.

Но една натрапчиво хубава песен... една жалба за изгубена любов... направи силно впечатление на Майлс. Елена... Старата болка се превърна в меланхолия – сладка и далечна. Песента беше като някакъв

лек, създаваше усещане, че някой незабелязано го е излекувал от тази болка. Майлс едва не спря певците в този момент, когато всичко беше толкова свършено, но се страхуваше да не си помислят, че е недоволен. След песента Майлс остана тих и вглъбен в съгъстващия се мрак, почти глух за следващата песен.

Събраните следобед дърва вече догаряха. Майлс се страхуваше, че мама Карал и роднините ѝ очакват той самичък да се справи с планините от лакомства.

Наведе се над перилата и погледна надолу. Дебелия Нини беше заобиколен от приятели. Рояк девойки се бяха струпали около него, галеха го, решеха го, вплитаха цветя и панделки в гривата и опашката му, хранеха го или просто допираха бузи до топлата му копринена кожа. Нини стоеше с полузатворени очи, самодоволен и сдържан.

„Господи – помисли си завистливо Майлс, – ако имах половината сексапил на този проклет кон, щях да имам много повече приятелки от братовчед ми Иван.“ Прецени набързо плюсовете и минусите да изкара един флирт с някоя необвързана жена. Не! Имаше някои роли на глупак, които не трябваше да играе, и тази беше от тях. Услугата, която се бе заклел да направи на нещастната Хара от долината Силви, беше единственото, което можеше да си позволи да извърши за една жена, без да стане смешен.

Обърна се, защото говорителят Карал тъкмо бе довел една жена, отдавна минала първа младост. Беше може би петдесетгодишна, слаба и дребна, повяхнала от работа женица, облякла отдавна остарелите си най-хубави дрехи. Посивялата ѝ коса бе сресана назад и вързана на тила. Тя смутено хапеше устни.

– Това е мама Ксърк, господарю. Майката на Лем. – Говорителят Карал наведе глава, отстъпи и ги остави сами... „Върни се, страхливецо!“

– Добър вечер, госпожо – каза Майлс. Гърлото му беше сухо. По дяволите, Карал беше организиран публично представление... не, повечето други гости също се бяха оттеглили, за да не слушат.

– Господарю – каза мама Ксърк и нервно се поклони.

– Хм... седни. – С рязко движение на главата Майлс изгони доктор Дий от стола му и го посочи на жената. После завъртя своя стол и заста на с лице срещу нея. Пим стоеше зад тях мълчалив като статуя, натегнат като лък. Дали не си представяше, че старата жена ще измъкне изпод полата си иглен имплодер? Не, Пим просто беше длъжен да предотврати всякаква опасност, за да може Майлс спокойно да се занимава с

проблема. Пим беше почти толкова обект на проучване, колкото и Майлс. Той предвидливо стоеше настрана и несъмнено щеше да стои настрана, докато не свършеше мръсната работа.

– Господарю – започна отново мама Къстрик и млъкна. На Майлс не му оставаше нищо друго, освен да чака. Той се молеше само тя да не заплаче на коленете му или да не направи нещо друго неприятно. Щеше да е мъчително. „Дръж се, жено“ – молеше се безмълвно Майлс.

– Лем... – тя преглътна тежко, – сигурна съм, че не е убил бебето. Такова нещо никога не се е случвало в нашето семейство, кълна се! Той казва, че не е, и аз му вярвам.

– Чудесно – каза приветливо Майлс. – Нека дойде и каже същото под въздействие на фаст-пента и ще му повярвам.

– Хайде, мамо – подкани я един слаб млад мъж, който беше дошъл с нея и сега чакаше до стълбите, сякаш готов и при най-малкото движение да хукне в тъмнината. – Няма полза, не виждаш ли. – Той погледна Майлс и се намръщи.

Мама Къстрик отправи към момчето успокояващ поглед... друг от петте й синове?... обърна се към Майлс и затърси подходящи думи.

– Моят Лем е само на двадесет години, господарю.

– И аз съм само на двадесет години, мамо Къстрик – не се стърпя Майлс.

Отново настъпи кратка пауза.

– Виж, ще го кажа отново – нетърпеливо почна Майлс. – И ще го повтарям, докато не му го кажете. Не мога да осъдя невинен човек. Моите лекарства за признаване на истината няма да ми позволят. Лем самичък може да се оправдае. Трябва само да дойде. Кажете ми, моля те! Наистина те моля!

Тя го гледаше подозрително.

– Аз... не съм го виждала, господарю.

– Но можеш да го видиш.

Мама Къстрик тръсна глава.

– А може и да не го видя. – Погледна Пим, после бързо отмести очи от него като от огън. Избродираните върху яката на Пим сребърни вюркосигански монограми светеха в сумрака като очи на животно. Карал донесе на верандата лампи и се отдръпна.

– Госпожо – каза строго Майлс. – Графът, моят баща, ми нареди да проведа разследване за убийството на твоята внучка. Ако синът ти значи толкова много за теб, как може неговото дете да значи толкова малко? Тя... първа внучка ли ти беше?

Лицето ѝ беше съсухрено.

– Не, господарю. По-голямата сестра на Лем има две. Нормални.

Майлс въздъхна.

– Ако наистина вярваш, че синът ти не е извършил това престъпление, трябва да му помогнеш да докаже своята невинност. Или... се съмняваш?

Жената неспокойно се размърда. В очите ѝ се появи съмнение... тя не знаеше, дявол да го вземе. Сигурно щеше да е безполезно да прилага към нея фаст-пента. Изглежда, магическият чудотворен препарат, на който разчиташе Майлс, тук нямаше да доведе до нищо.

– Хайде, мамо – отново я подкани настойчиво младият мъж. – Няма полза. Господарят-мутант е дошъл тук да убива. Някой трябва да бъде наказан. Всичко друго е представление.

„Адски вярно – помисли си кисело Майлс. – Този млад твърдоглавец е доста схватлив.“

Мама Къррик тръгна след разгневения си син. Обаче на стъпалата спря и горчиво каза през рамо:

– Лесно ти е на теб, нали?

„Сърцето ми се къса“ – помисли си Майлс.

Но преди вечерта да свърши, стана още по-лошо.

Чу се нисък и гневен глас на друга жена.

– Не ме спирай, Карал. Имам право хубаво да огледам този господар-мутант.

Беше висока и жилава, и здрава. „Като дъщеря си“ – помисли си Майлс. Не беше си направила труда да се измие и преоблече. От работните ѝ дрехи се носеше мирис на пот. А колко ли път беше изминала? Сивата ѝ коса висеше на плитки на гърба, няколко кичура висяха несплетени. Ако горчивината на мама Къррик беше като пробуждаща болка в очите, яростта на тази жена беше като разкъсваща топка в стомаха.

Тя отхвърли опита на Карал да я спре и застана пред Майлс.

– Аха!

– Хм... това е мама Матулич, господарю – представи я Карал. – Майката на Хара.

Майлс стана и се поклони.

– Здравейте, госпожо. – Веднага видя, че е с една глава по-нисък от нея. Прецени, че някога е била висока колкото Хара, но старческите ѝ кости бяха започнали да се смаляват.

Тя само го гледаше. Черните петна около устата ѝ показваха, че дъвче каучукови листа. Челюстите ѝ премятаха някакво малко,

дребничко, много твърдо парченце. Жената го разглеждаше безцеремонно, без хитрости или дори намек за извинение; оглеждаше главата, врата, гърба му, късите му изкривени крака. Майлс изпитваше неприятното чувство, че тя вижда всички зараснали счупвания на крехките му кости. Брадата му трепна два пъти в неволен спазматичен тик. Беше сигурен, че това го прави да изглежда нервен, и с големи усилия го овладя.

– Добре – каза грубо Карал, – видя го. Сега, за Бога, махай се, Мара. – Той разпери ръце за извинение. – Мара много се разстрои от всичко това, господарю. Простете й.

– Единственото ти внуче – каза й Майлс в старанието си да бъде любезен, но тя отблъсна любезността му с неприятно и обидно презрение.

– Разбирам мъката ти, мамо Матулич. Но съм се заклел да има справедливост за малката Рейна.

– Как може да има справедливост сега? – отвърна тя прегракнало, беше ядосана, дори озлобена. – Много е късно... за справедливост, мутантче. Каква ми е ползата от твоята проклета справедливост сега?

– Стига, Мара! – каза категорично Карал, стисна устни и я задърпа надолу по стълбата.

Последните останали посетители й направиха път с почиттелно съчувствие – с изключение на двама стоящи на края мършасти тийнейджъри, които се отдръпнаха нея като от огън. Майлс беше принуден да ревизира представата си за братята Ксърик – ако тези двамата бяха от тях, тогава, в края на краищата, не съществуваше група от огромни, тромави планинци, които да го заплашват. Обаче имаше група от малки, мършасти планински жители, което всъщност не беше по-добро, защото те, изглежда, можеха да се движат бързо като невестулки. Майлс сви устни.

\* \* \*

Слава Богу, около полунощ всичко свърши. Последните приятели на Карал се оттеглиха към гората под светлината на фенерите. Поправеният и зареден с нови батерии радиоапарат беше взет от неговия собственик. За щастие тълпата беше от зрели и сериозни, дори трезви хора, а не пияни скандаджии или нещо от този род. Пим настани момчетата на Карал в палатката и се присъедини към Майлс и Дий на тавана. Сламниците бяха напълнени с ароматно прясно сено. Майлс искрено се надяваше, че няма да е алергичен към някои от билките в него. Мама Карал искаше да отстъпи собствената си спалня за господаря Майлс, а тя и мъжът й да се преместят на верандата. За щастие, Пим успя да я убеди, че

настаняването на Майлс на тавана заедно с Дий и него е за предпочитане от гледна точка на сигурността.

Дий и Пим скоро захъркаха, но Майлс не го ловеше сън. Той се мяташе на сламеника и премисляше отново и отново казаното и стореното през деня. Не беше ли много бавен, много предпазлив, много консервативен? Това не беше изненадваща атака с превъзхождаща военна сила. Обстановката на верандата на Карал тази вечер беше в най-добрия случай двусмислена.

От друга страна, нямаше да е разумно да атакува прибързано и необмислено, както неговият съкурсник от Академията и братовчед Иван Ворпатрил, който на едни летни маневри се беше втурнал през едно бла-то. Наложил се да извикат тежък летателен апарат, за да измъкнат шестимата големи, силни, здрави, с пълна екипировка млади мъже от патрула на Иван, затънали до гърди в лепкавата черна кал. Иван беше получил моментално реванш обаче, когато атакуваният кадет „снайперист“ паднал от дървото и си счупил ръката, докато се смееше истерично на бавно и красиво потъващите в тинята. Тиня, която един дребен човек с увита в мушам лазерна пушка можеше да прегази като жаба. Реферът на военната игра беше определил блатото като примамка. Майлс потри лакътя си, усмихна се на спомена и най-после заспа.

\* \* \*

Събуди се посред нощ отведнъж, без преход от сън в полубудно състояние, с чувството, че нещо не е наред. В синята тъмнина се виждаше слаба оранжева светлина. Тихо, за да не събуди спящите си другари, той стана от сламеника и надникна в голямата стая. Светлината идваше от предния прозорец.

Майлс слезе по стълбите, погледна през вратата, после тихо извика:  
– Пим.

Пим изхърка и се събуди.

– Случило ли се е нещо, господарю?

– Ела долу! Вземи си и стънера!

След секунди Пим застана до него. Той спеше с панталони, а стънерът и ботушите бяха до главата му.

– Какво има? – промърмори Пим и също погледна навън.

Светлината беше от огън. Върху палатката на Майлс тихо гореше катранива факла. Пим понечи да се втурне натам, но разбра какво мисли Майлс и внимателно пристъпи напред. Палатката беше от синтетичен материал, който нито се топеше, нито гореше.



Майлс се чудеше дали човекът, хвърлил факлата, знаеше това. Дали това беше предупреждение, или глупаво нападение? Ако палатката беше от обикновена материя и Майлс беше вътре, резултатът можеше да бъде доста неприятен. По-лошо щеше да е с момчетата на Карал... сред бушуващи пламъци... Майлс потрепери.

Пим разкопча кобура, извади стънера и застава решително до вратата.

– Откога гори?

– Не съм сигурен. Току-що се събудих.

Пим поклати глава, пое тихо дъх, вдигна стънера и скочи в позлатената от огъня тъмнина.

– Някаква неприятност ли, господарю? – чу се разтревоженият глас на Карал.

– Може би. Почакай... – спря го Майлс. – Пим проверява. Почакай, докато не каже, че всичко е чисто. Твоите момчета може би ще са в по-голяма безопасност в палатката.

Карал отиде до прозореца, пое дъх и изруга.

След няколко минути Пим се върна.

– На един километър наоколо няма никой – докладва кратко той, после помогна на Карал да изгасят факлата. Момчетата се събудиха.

– Мисля, че идеята да им отстъпим палатката не беше добра – обади се тихо Майлс от верандата. – Искрено съжалявам, говорител Карал. Не съм допускал, че може да се случи такова нещо.

– Не трябваше да се случи... – Карал запелтечи от гняв и страх. – Не трябваше да се случи, господарю. Аз се извинявам от... от името на долината Силви. – Той се обърна безпомощно и се взря в тъмнината. Прекрасното осеяно със звезди нощно небе сега изглеждаше застрашително.

Момчетата, след като фактите достигнаха до още неразсънените им мозъци, решиха, че всичко това е страотно, и искаха да се върнат в палатката и да останат там в очакване на следващия убиец. Мама Карал обаче ги вкара вътре и им оправи в голямата стая. Мина цял час докато спрат да се оплакват от тази несправедливост и да заспят.

Майлс, възбуден почти до точката на издаване на безсмислени звуци, изобщо не заспа. Лежеше вдървено на сламеника си, слушаше тежкото дишане на Дий и едва доловимото дишане на Пим, което беше толкова тихо, сякаш изобщо не дишаше.

И тъкмо когато вече се готвеше да предложи на Пим да отидат на верандата и да прекарат остатъка от нощта там, тишината беше

разтърсена от пронизително, страхотно, изпълнено с болка цвилене.

– Конете! – Майлс почувства болка в краката, сърцето му заудря лудешки. Той се спусна към стълбата. Пим направо скочи от тавана и стигна до вратата преди него. С добре усвоените рефлексии на телохранител той се опита да бутне Майлс вътре, но Майлс изкрещя:

– Върви по дяволите! Аз имам оръжие!

Пим, чиито добри намерения бяха осуетени, изскочи навън, следван по петите от Майлс. По средата на двора се разделиха – от тъмнината изскочи нещо голямо, тежко и пръхтящо и едва не ги събори. Дорестата кобила се беше отвързала. Друго изцвилване откъм мястото, където бяха завързали конете, повторно, наруши нощната тишина.

– Нини? – извика изплашен Майлс. Да, цвилеше Дебелия Нини. Майлс не беше чувал такова цвилене от нощта, когато конюшната във Воркосиган Сърло се беше запалила. – Нини!

Последва ново цвилене и тъп звук като от удар с чук по тиква. Пим се запрепва назад, пое тежко дъх, падна на земята и се сви. Очевидно не беше убит, защото ругаше. Майлс коленичи до него, опипа черепа му... не, слава Богу, Нини го беше ритнал в гърдите. Ударът само му беше изкарал въздуха, най-много да имаше някое спукано ребро.

– Нини!

Дебелия Нини мятеше глава, опъваше въжето, опитваше се да се изправи на задните си крака. Изцвили отново, големите му очи светеха в тъмнината. Майлс изтича до него.

– Нини, какво има? – Лявата му ръка се плъзна по въжето до оглавника, дясната се протегна да го погали по хълбока. Дебелия Нини трепна, но престана да се опитва да се изправи на задните си крака, остана на мястото си разтреперан, после разтърси глава. Неочаквано главата и гърдите на Майлс бяха напръскани с нещо горещо, тъмно, лепкаво.

– Дий! – извика Майлс. – Дий!

Вече всички се бяха разбудили. Шест души изскочиха от верандата на двора, но никой не носеше фенер... не, от ръката на доктор Дий светна студена светлина, а мама Карал се мъчеше да запали фенер.

– Дий, ела светни тук! – заповяда Майлс и мъкна, за да понижи с една октава гласа си до грижливо усвоявания по-нисък регистър.

Дий изтича, насочи светлината към Майлс и ахна преbledнял.

– Сър! Ранен ли сте? – Тъмната течност по ризата на Майлс беше червена.

– Не аз – каза Майлс, погледна ужасен гърдите си, спомни си потъналото в кръв тяло на сержант Ботари, когото Пим беше заместил, и му

се повдигна. По-добре да не го беше замествал.

Дий се обърна.

– Пим ли?

– Той е добре – каза Майлс. В тревата на няколко метра се чу продължително вдишване, изпъстрено с цветущи ругатни. – Нини го ритна. Донеси докторската си чанта! – Майлс взе фенерчето от ръката на дотора, а Дий се втурна назад в колибата.

Майлс вдигна високо светлината над Нини и тихо изруга. Огромна рана, дълга тридесет сантиметра и с кой знае каква дълбочина зееше на лъскавия врат на коня. Кръвта беше намокрила козината и се стичаше по предния му крак. Майлс се опита да затвори раната с ръце, но не успя. Нини разтърси глава от болка, кръвта затече по-силно. Майлс сложи ръка на носа на коня.

– Спокойно, Нини, спокойно!

Някой се беше опитал да пререже шийната вена на Нини и почти беше успял. Нини... кротко, галено, доверчиво животно... бе стоял мирно, докато ножът не се бе забил дълбоко.

Карал помагаше на Пим да се изправи, докато се върне доктор Дий. Майлс изчака Дий да свърши с прегледа на Пим, след това го извика:

– Насам, Дий!

Зед, който изглеждаше почти толкова ужасен, колкото и Майлс, помагаше да държат главата на Нини, докато Дий преглеждаше раната.

– Държах изпити – оплакваше се полугласно Дий, докато работеше. – Състезавах се с двадесет и шестима други кандидати за честта да стана личен лекар на министър-председателя. Практикувах процедурите на седемдесет възможни различни спешни случая от коронарни тромбози до опит за убийство. Никой... никой... не ми е казал, че задълженията ми включват и зашиването на проклет конски врат посред нощ сред затънтена пустош... – Докато се оплакваше, той не спираше да работи, а Майлс мълчаливо потупваше Нини по носа, за да го успокои и умири. Най-после Нини се успокои достатъчно и положи муцуна на рамото му.

– Конете примат ли обезболяващи средства? – попита тъжно Дий, хванал медицинския си стънер така, сякаш не знаеше какво да прави с него.

– Този приема – отговори решително Майлс. – Отнасяй се към него като към човек, Дий. Това е последното животно, тренирано лично от моя дядо, графа. Той му даде име. Наблюдавах как се ожреби. Дядо ме водеше всеки ден при него, чак докато стана доста голямо. Двамата го обяздвахме. Конете са същества, които придобиват навици, казваше

дядо, помнят първите впечатления. Нини си остана завинаги с мисълта, че аз съм по-голям от него.

Дий въздъхна и се зае да обработва раната с обезболяващ стънер, с почистващ разтвор, с антибиотици. С хирургическо майсторство той обръсна козината по краищата на раната и постави подсилваща мрежа. Зед неспокойно държеше фенера.

– Раната е чиста – каза Дий, – но има много извивки. Не съм сигурен, че конят може да бъде обездвижен в това положение. Не, едва ли. А това щеше много да помогне. Ако беше човек, щях да му кажа да остане спокойно.

– Ще бъде спокоен – обеща твърдо Майлс. – Така добре ли е?

– Предполагам. Откъде, по дяволите, мога да зная? – Дий изглеждаше много огорчен, но ръцете му с вещина опипаха направения шев.

– Генерал Пьотър щеше да е много доволен от работата ти – увери го Майлс. И почти чу старият генерал да се възмущава: „Проклети технократи. Не са нищо освен конски доктори с по-скъпи комплекти от играчки.“ – Ти... не познаваше дядо ми, нали?

– Не, сър – каза Дий. – Разбира се, изучавал съм живота и походите му.

– Естествено.

Пим държеше ръчно фенерче, куцукаше с Карал около коневръза и оглеждаше земята. Най-голямото момче на Карал беше хванало и завързало дорестата кобила. Въжето ѝ беше скъсано, не беше прерязано! Беше ли жертвата на тайнствения убиец случайна, или добре пресметната? Дали беше атакувал Нини като символ на неговия господар, или знаеше колко много Майлс обича животното? Беше ли този вандализъм политическа декларация, или акт на прецизно насочена, садистична жестокост?

„Какво съм ти направил?“ – проплака мълчаливо Майлс сред заобикалящата го тъмнина.

– Избягали са – докладва Пим. – Излезли са извън обсега на сценара. Много съжалявам, господарю. Нищо не намерих.

Трябваше да има поне нож. Един нож с отпечатъци от пръсти върху окървавената с конска кръв дръжка щеше да бъде изключително полезен. Майлс въздъхна.

Докато Дий прибираще инструментите си, се появи мама Карал.

– Всичко това за един кон... – промърмори под носа си тя.

Майлс благоразумно се съдържа да не защити стойността на този особен кон. Защото през живота си в долината Силви мама Карал сигурно бе видяла много болни и умрели поради липса на много по-прости

медицински инструменти от тези, които Дий носеше сега под мишница.

\* \* \*

Майлс седна на верандата и наблюдаваше настъпването на зората. Беше си сменил ризата и се беше измил. Вътре Дий превързваше Пим. Майлс седеше с гръб към стената, със стънер в ръка, а нощните мъгли бавно изсветляваха. Долината представляваше сиво петно, забулено от мъгла, хълмовете тъмнееха в далечината. Точно над главата му сивото преминаваше в бледосиньо. Денят обещавахе да е хубав и горещ.

Сигурно вече беше време да извика помощ от Хасадар. Тук нещата започваха да стават доста необичайни. Неговият телохранител беше излязъл от строя... вярно, конят го беше наредил така, а не тайнственият нападател. Но това, че нападенията не бяха фатални, съвсем не означаваше, че не са замислени като такива. Може би третото нападение щеше да бъде извършено по-майсторски. Човек се усъвършенства с практиката.

Майлс беше разстроен, с изопнати от напрежение нерви. И защо? Заради един кон ли? Но Нини беше една от истински чистите души, които познаваше. Майлс си спомни друга такава чиста душа и потрепери във влажната утрин. „Беше жестоко, господарю, нещо жестоко...“ Пим беше прав. В този момент храстите може би бяха пълни с промъкващи се убийци.

По дяволите, храстите наистина бяха пълни... ей там нещо мръдна, едно клонче се разклати... от какво? Сърцето на Майлс се качи в зъбите. Той зареди стънера на пълна мощност, слезе тихо от верандата и тръгна дебнешком, навеждаше се ниско, криеше се във високата трева. Изведнъж спря напрегнат като дива котка – от мъглата се появи една фигура.

Беше слаб млад мъж, не много висок, в торбести панталони, които, изглежда, тук бяха стандартна дреха. Стоеше уморено до коневръза и гледаше към колибата на Карал. Остана така цели две минути. Ако направеше само едно движение към Нини...

Младият мъж неуверено се заразхожда напред назад, после прилекна и продължи да оглежда двора. Извади нещо от джоба на разкопчаната си куртка... Майлс обра свободния ход на спусъка... не, мъжът просто бе извадил ябълка. Отхапа. Във влажния въздух ясно се чу изрусването. Мъжът изяде половината, след това спря. Изглежда, имаше трудности с преглъщането. Майлс попипа ножа на колана си, провери дали калъфът е откопчан. Ноздрите на Нини се разшириха. Конят изцивили и привлече вниманието на младия мъж. Той стана и отиде при

него.

Кръвта туптеше в ушите на Майлс, всеки следващ удар беше по-силен. Ръката, стискаща стънера, се овлажни, кокалчетата на пръстите му побеляха. Младият мъж даде ябълката на Нини. Конят я налапа. Виждаше се как голямата му челюст се движи под лъскавата козина, после Нини опъна бедро, тупна с едното задно копита и шумно изпръхтя. Ако не беше видял, че мъжът най-напред отхапа, Майлс може би щеше да го застреля на място. Ябълката обаче не можеше да е отровна... Мъжът потупа Нини по врата, ръката му напипа направената от Дий превръзка и той я отдръпна. Конят разтърси неспокойно глава. Майлс бавно се изправи и зачака. Мъжът почеса ухото на Нини, погледна още един път към колибата, пое дълбоко дъх, видя Майлс и спря.

– Лем Ксъррик? – каза Майлс.

Последва пауза, вдървено кимване и младият мъж попита:

– Лорд Воркосиган?

Майлс на свой ред кимна.

– Господарю Вор – каза Лем с разтреперан глас, – държите ли на думата си?

Какъв странен начин за започване на разговор. Майлс вдигна вежди. По дяволите, продължавай.

– Да. Да се предадеш ли си дошъл?

– И да, и не.

– Как да го разбирам?

– Дошъл съм да направил сделка, господарю. Аз съм длъжен да я направя и се надявам, че вие ще удържите на думата си.

– Ако ти си убий Рейна...

– Не, господарю. Кълна се. Не съм я убил.

– В такъв случай няма защо да се страхуваш от мен.

Лем Ксъррик присви устни в иронична усмивка. В какво, по дяволите, този мъж виждаше ирония?

– О, господарю – прошепна Ксъррик, – ще ми се да е така. Но аз трябва да докажа на Хара. Тя трябва да ми повярва... вие трябва да я накарате да ми повярва, господарю!

– Най-напред трябва да ме накараш аз да ти повярвам. За щастие това не е трудно. Трябва само да влезеш в колибата и да направиш същата декларация под въздействието на фаст-пента. И аз ще обявя, че си невинен.

Ксъррик поклати глава.

– Защо не? – търпеливо попита Майлс. Така Ксъррик щеше по

неоспорим начин да докаже своята невинност. Освен ако не си въобрази-  
заваше, че може да преодолее действието на лекарството. Майлс щеше  
да изчака още, о, поне три или четири секунди. После, ей Богу, щеше да  
го парализира със стънера, да го вкара вътре, да го завърже, докато дой-  
де на себе си, и още преди закуска щеше да разбере истината.

– Фаст-пента... казват, че под негово въздействие човек казва  
всичко.

– Ти няма защо да се плашиш от това.

Ксърк замълча за момент.

– Да не би да се опитваш да прикриеш някакво по-малко престъпле-  
ние, което ти лежи на съвестта? Това ли е сделката, която искаш да нап-  
равим? За амнистия? Това... може би ще е възможно. Освен ако не е  
друго убийство.

– Не, господарю. Никога не съм убивал човек!

– В такъв случай може би ще се споразумеем. Трябва час по-скоро  
да разбере дали си невинен, иначе работата ми тук няма да е свършена.

– Това е... това е проблемът, господарю. – Ксърк се размърда нес-  
покойно, след това, изглежда, стигна до някакво вътрешно решение и  
изправи рамене. – Ще вляза и ще рискувам. Но трябва да ми обещаете...  
закълнете се!... че няма да ме питате за... за нищо друго. За никой друг!

– Знаеш ли кой е убил дъщеря ти?

– Не съм сигурен. – Ксърк решително отметна глава. – Не съм ви-  
дял нищо. Само подозирам.

– И аз подозирам.

– Подозрението ми може да се окаже истина, господарю. Не искам  
обаче да излезе от моята уста. За това искам да ви помоля.

Майлс прибра стънера в кобура и потри бузата си.

– Хм. – В крайчеца на устните му се появи едва видима усмивка. –  
Признавам, че може да бъде по-... по-елегантно да решим този случай  
чрез разсъждения и изводи, отколкото с груба сила. Дори и с такова де-  
ликатно средство като фаст-пента.

Ксърк наведе глава.

– Не зная дали е деликатно, или не, господарю. Но не искам да из-  
лезе от моята уста.

В ума на Майлс се оформи решение и той се изправи. Да. Сега той  
вече знаеше. Трябваше само да провери доказателствата стъпка по стъп-  
ка, да установи връзката между тях. Като при петизмерната космическа  
математика.

– Чудесно. Давам честна воркосиганска дума, че ще се ограничи

въпросите си до фактите, на които си бил свидетел. Няма да те питам за предположения, засягащи други хора или събития, на които не си присъствал. Това удовлетворява ли те?

Ксърик прехапа устна.

– Да, господарю. Ако спазите дадената дума.

– Можеш да провериш – предложи Майлс, като остави без внимание съдържащата се в думите на Ксърик обида. На устните му се изписа хитра усмивка.

Ксърик прекоси двора и застана до Майлс така, сякаш се изправя на ешафода. При тяхното влизане в колибата Карал и семейството му, струпани около дървената маса, където Дий пак преглеждаше Пим, се стъписаха.

– Доктор Дий, извади фаст-пента – каза Майлс. – Лем Ксърик е дошъл за разпит.

Майлс посочи на Лем един стол. Стиснал ръце, планинецът седна там. Пим, с червени и виолетови петна под краищата на превръзката на гърдите, извади от кобура стънера си и отстъпи назад.

Докато вадеше хипоспрея, доктор Дий промърмори под нос:

– Как го направихте?

Майлс бръкна в джоба си, извади бучка захар и се усмихна. Дий само изсумтя.

Хипоспреят изсъска върху ръката на Лем и той трепна, сякаш бе очаквал да го заболи.

– Брой от десет назад – инструктира го Дий. Когато Лем стигна до три, вече беше доста спокоен; при нула се закикоти.

– Карал, мама Карал, Пим, елате всички! – заповяда Майлс. – Вие ще сте свидетели. Момчета, отдръпнете се и пазете тишина. Никой да не говори.

Майлс започна предварителния разпит с половин дузина странични въпроси, предназначени да установят ритъма и да убият времето, докато фаст-пента подейства напълно. Лем Ксърик се усмихваше глупаво, полюшваше се на стола и отговаряше с готовност. Разпитите с фаст-пента бяха част от подготовката за военно разузнаване в Академията. Изглежда, препаратът работеше точно според рекламата. Много необичайно!

– Онази сутрин, след като прекара нощта при родителите си, в твоята колиба ли се върна?

– Да, господарю – усмихна се Лем.

– По кое време?

– След зазоряване.



Тук никои нямаше часовник това беше най-точният отговор, който Майлс можеше да получи.

– Какво направи след като се върна?

– Извиках Хара. Нея обаче я нямаше. Изплаших се, като не отговорих. Можеше да ме е напуснала! – Лем изхълца. – Обичам Хара.

– След това какво направи? Бебето спеше ли?

– Спеше. Когато извиках Хара, се събуди. Веднага заплака. Лази ти по нервите.

– Ти какво направи?

Лем се опули.

– Какво да направя. Да го накърмя? То си искаше Хара.

– Взе ли го?

– Не, господарю. Оставих го да лежи. С нищо не можех да го успокоя. Хара почти не ми даваше да го пипам, нямаше ми доверие. Казваше, че ще го изпусна или ще му направя нещо друго.

– Значи не го полюля, за да спре да плаче?

– Не, господарю. Оставих го да лежи. Излязох да потърся Хара.

– След това къде отиде?

Лем примигна.

– При сестра си. Бях обещал да ѝ помогна да пренесе дърва за нова колиба. Бела... другата ми сестра... се жени, разбирате, и...

Започна да се отклонява от въпросите, както нормално ставаше при това лекарство.

– Стоп – извика Майлс. Лем покорно млъкна и продължи леко да се олюлява на стола. Майлс внимателно обмисляше следващия си въпрос. Тук се приближаваше до дадената дума.

– Срещна ли някого на пътя? Отговори с „да“ или „не“.

– Да.

– Кого? Попитайте го кого е срещнал! – развълнувано се обади Дий.

Майлс вдигна ръка.

– Слагай противодействащото лекарство, доктор Дий.

– Няма ли да го попитате? Може да се окаже решаващо!

– Не мога. Дал съм дума. Слагай противодействащото, докторе!

За щастие объркването на двамата следователи попречи на Лем да даде желанието от доктора отговор. Объркан, Дий натисна хипоспрея до ръката на Лем. След секунда Лем отвори очи, изправи се, потърка ръката и лицето си.

– Кого срещна на пътеката? – попита го Дий.

Лем стисна устни и погледна Майлс за спасение.

Дий също го погледна.

– Защо не го попитайте?

– Защото не ми е необходимо – отговори Майлс. – Зная кого е срещнал Лем на пътеката и защо е продължил, вместо да се върне. Срещнал е убиец на Рейна. И след малко ще го докажа. И... обърни внимание на това, Карал, и ти, мамо Карал... научих го не от устата на Лем. Искам да го потвърдите!

Карал бавно кимна.

– Аз... разбирам, господарю. Постъпихте... много добре.

Майлс го погледна, стиснал устни в строга усмивка.

– И кога една тайна изобщо не е никаква тайна?

Карал се изчерви, замълча за момент и каза:

– Можете да продължите, господарю. Предполагам, че сега нищо не ви спира.

– Не.

\* \* \*

Майлс изпрати хора да доведат свидетели. Мама Карал в една посока, Зед в друга, говорителя Карал и най-стария му син в трета. Лем, Дий, Пим и той останаха да чакат. Мама Карал, чийто маршрут беше най-къс, се върна първа и доведе мама Ксърк и двамата ѝ сина.

Майката на Лем пристъпи към него и погледна страхливо към Майлс. По-малките братя останаха назад, но Пим вече се беше преместил между тях и вратата.

– Всичко е наред, мамо – успокои я Лем и я потупа по гърба. – Или... във всеки случай с мен всичко е наред. Невинен съм. Лорд Воркосиган ми повярва.

Тя се намръщи и продължи да държи ръката на Лем.

– Ти не позволи на този господар-мутант да ти даде онова отровно лекарство, нали?

– Не е отровно – обади се Майлс. – Всъщност може би то му спаси живота. Точно това проклето лекарство. Обаче – той се обърна към двамата братя на Лем и строго скръсти ръце, – кой от вас, млади идиоти, хвърли факлата върху палатката ми нощес?

По-малкият пребледня. По-големият забеляза изражението на брат си и ахна ужасено:

– Да не си...

– Никой – отвърна пребледнелият брат. – Не сме ние.

Майлс повдигна вежди. Настъпи кратка, тягостна тишина.

– Е, в такъв случай никой не е длъжен да се извини на говорителя Карал и мама Карал – каза Майлс, – защото там спяха техните синове. Аз и моите хора спяхме на тавана.

Момчетата зейнаха от изненада. Най-малкият Карал се приближи до пребледнелия брат на Ксърик, негов връстник, и викна:

– Доно! Проклет идиот! Не знаеше ли, че палатката не гори? Това е палатка на Имперската служба!

Майлс стисна ръце зад гърба си и погледна строго към Ксърик.

– Да се върнем на въпроса. Това е опит за убийство на наследника на вашия граф. То е също такова предателство като опит за убийство на самия граф. Или може би Доно не е на това мнение?

Доно гледаше объркан. Нямаше нужда от фаст-пента, момчето не можеше да измисли никаква приемлива лъжа. Сега мама Ксърик държеше ръката на Доно, без да пуска и ръката на Лем, настръхнала като квачка с много пилета, която се опитва да ги защити от буря.

– Не исках да ви убивам, господарю! – извика Доно.

– А какво искаше да направиш?

– Вие дойдохте да убиете Лем. Аз исках... да ви накарам да си отидете. Да ви изплаша. Не мислех, че някой може да пострада... искам да кажа, смятах, че само палатката ще изгори.

– Виждала си пожари, нали, мамо Ксърик?

Майката на Лем кимна. Стискаше устни, явно разкъсвана между желанието да защити сина си от Майлс и желанието да нашиба Доно до кръв заради неговата глупост.

– Да, но по една случайност ти можеше да убиеш или смъртно да нараниш трима от приятелите си. Бъди благодарен, че не се случи. Заради твоята младост и очевидно умствената ти недоразвитост няма да те обвиня в предателство. В замяна говорителят Карал и твоите родители ще отговарят за доброто ти поведение в бъдеще и ще решат какво наказание да ти наложат.

Мама Ксърик се просълзи от облекчение и благодарност. Доно беше зяпнал. Брат му го сръга и прошепна: „Умствена недоразвитост!“. Мама Ксърик удари по главата подигравчиата и той млькна.

– Ами конят ви, господарю? – напомни Пим.

– Аз... не ги подозирам за коня – бавно отговори Майлс. – Опитът да запалят палатката е направен от глупост. Другото е... различно нещо.

Зед, на когото бяха разрешили да вземе коня на Пим, се върна. Зад него се появи Хара. Тя влезе, видя Лем, спря се и го погледна свирепо.

Лем стоеше пред нея с разперени ръце, с широко отворени очи.

– Значи така, господарю – каза тя. – Хванахте го. – Беше стиснала устни в нерадостен триумф.

– Не съвсем – отвърна Майлс. – Той самичък се върна и се предаде. Разпитах го под въздействието на фаст-пента. Невинен е. Лем не е убил Рейна.

Хара огледа поред всички.

– Но аз го видях. Той беше вкъщи! Остави куртката си, взе триона и рендето и излезе. Знаех, че ще се върне, докато ме няма! Изглежда, нещо не е в ред с това лекарство!

Майлс поклати глава.

– Лекарството действа чудесно. Това, че Лем се е върнал, докато не си била в къщата, е вярно. Но когато е излязъл, Рейна е била жива и е плачела. Лем не е убиецът.

Тя се олюля.

– А кой?

– Мисля, че знаеш. Според мен ти упорито се мъчиш да го отречеш, затова така яростно обвиняваш Лем. Докато си била сигурна, че е Лем, не е трябвало да мислиш за другите възможности.

– Но кой друг може да има интерес от смъртта на Рейна? – извика Хара. – Кого друго засяга?

– Кого, наистина? – въздъхна Майлс, отиде до прозореца и погледна към двора. Мъглата се вдигаше. Конете неспокойно се движеха. – Доктор Дий, пригответи, моля те, втора доза фаст-пента. – Майлс се обърна и отиде до огнището. Въглените бяха затрупани с пепел за през нощта. Слабата топлина приятно загряваше гърба му.

Дий се огледа с хипоспрея в ръка. Очевидно недоумяваше на кого трябва да го приложи.

– Сър? – каза той и зачака нареждане.

– Не ти ли е ясно, докторе? – попита самодоволно Майлс.

– Не, сър.

– И на теб ли, Пим?

– Не... съвсем, господарю. – Пим неуверено насочи стънера към Хара.

– Е, това най-вероятно се дължи на факта, че не познаваше дядо ми – каза Майлс. – Той умря около година преди да постъпиш на служба при баща ми, Пим. Родил се е в края на Изолацията и е преживял всички наложени от времето промени върху Бараяр. Наричаха го последния от старите Вор, но всъщност той бе първият от новите. Той се промени с

времето и от тактиката на конската кавалерия премина към бойните ескадрили, от мечовете – към атомните бомби. Успешно се промени. Нашата сегашна свобода от сетаганданската окупация е мярка за успеха на неговата промяна. После захвърли всичко, а след това се адаптира отново. В края на живота му го наричаха консервативен само защото Бараяр се беше променил толкова много в посоката, която той беше избрал, беше провокирал, беше посочвал и за която беше работил през целия си живот... Той се променил и адаптирал, преобразил се с промяната на времето. А след това, вече на възраст... защото баща ми бил най-малкия му и единствен оцелял син, който не се оженил, докато не станал на средна възраст... бил засегнат чрез мен. И трябвало да се променя отново. Не можал.

Майлс замълча за момент, после продължи:

– След като научили за възможните увреждания на плода, той молил майка ми да абортира. Цели пет години след моето раждане той и родителите ми не си говорели, не се виждали. Всички мислели, че баща ми ни е преместил в императорската резиденция, за да се домогне до трона, а всъщност той е бил принуден, защото дядо ми го изгонил от воркосиганското имение. Не е ли смешен този семеен конфликт? Членовете на едно семейство с кървящи рани, нанесени от самите тях. – Майлс се върна при прозореца и погледна навън. Да. Всичко си идваше на мястото.

– Помирението настъпи постепенно, когато станало ясно, че баща ми няма да има друг син – продължи Майлс. – Никаква драматична развръзка. Помогнало и това, че докторите ме изправили на крака. Важна роля изиграл и моят ум. Но най-важно от всичко беше, че старият генерал никога не ме видя да падна духом.

Никой не се осмели да прекъсне този господарски монолог, пък и от израженията им беше ясно, че смисълът на всичко им се изплъзва. Тъй като половината от смисъла на монолога беше да се убие времето, Майлс не се засегна много от това, че не следят думите му. На дървената веранда се чуха стъпки. Пим тихо се премести и зае подходящо за стрелба място.

– Доктор Дий – каза Майлс, загледан през прозореца, – ще бъдеш ли така любезен да приложиш фаст-пента на първия, който влезе?

– Нали не очаквате още някой доброволец, сър?

– Този път не.

Вратата се отвори и Дий пристъпи напред, вдигнал ръка. Хипосп्रेят изсъска. Мама Матулич се обърна, полите на работната ѝ рокля се

завъртяха около набраздените с изпъкнали вени прасци и тя викна в лицето на Дий:

– Как смееш! – Вдигна ръка да го удари, но Дий се дръпна и тя не можа да го докосне и политна. Говорителят Карал, който идваше след нея, я хвана за ръка и я задържа. – Как смееш! – извика отново мама Матулич, обърна се и видя не само Дий, но и всички свидетели, които чакаха: мама Кърик, мама Карал, Лем, Хара, Пим. Раменете ѝ се отпуснаха – лекарството беше започнало да действа. Тя стоеше кротко, на лицето ѝ се появи глупавата усмивка.

Тази усмивка раздразни Майлс, но той се нуждаеше от нея.

– Сложете я да седне!

Дий и Карал я поведоха към стола, освободен преди малко от Лем Кърик. Тя отчаяно се бореше срещу действието на лекарството, но изблиците на съпротива се разтопяваха в безсилно покорство. Мама Матулич седна на стола и безпомощно се усмихна. Майлс крадешком погледна към Хара. Тя стоеше преbledняла и мълчалива.

Няколко години след помирието Майлс никога не беше оставян с дядо си без своя личен телохранител. Сержант Ботари носеше ливрея на графа, но беше верен само на Майлс. „Единственият мъж, достатъчно опасен – казваха някои, – достатъчно луд да се опълчи на великия генерал.“ Не бе необходимо да обяснява на тези смаяни хора какъв инцидент беше накарал родителите му да мислят, че сержант Ботари е необходим като защитна мярка. Нека репутацията на генерал Пьотър остане неопетнена... и послужи сега на него. Очите на Майлс блестяха.

Лем наведе глава.

– Ако знаех... ако се бях сетил... нямаше да ги оставя заедно, господарю. Аз си мислех... че майката на Хара ще се погрижи за нея. Аз не можех... не знаех как...

Хара не гледаше към него. Не гледаше към нищо.

– Да приключим с разследването – въздъхна Майлс. После отново определи официални свидетели от присъстващите в стаята и предупреди всички да не говорят, тъй като това ще доведе до ненужно объркване на подложената на разпит.

И Майлс отново започна със стандартните неутрални въпроси – име, дата на раждане, имена на родителите... лесни за проверка биографични данни. Мама Матулич по-трудно се подаваше на успокояване от съгласния да сътрудничи Лем. Нейните отговори бяха непоследователни, с чести прекъсвания. Майлс едва сдържаше нетърпението си. Защото въпреки измамливата лекота разпитът под фаст-пента изискваше

голямо умение и търпение. А той беше отишъл вече достатъчно далече, за да се провали. Майлс постепенно формулираше въпросите си, докато стигна до първите критични.

– Къде беше при раждането на Рейна?

Гласът ѝ беше нисък и отчужден, неясен.

– Раждането беше през нощта. Лем отишъл да вика акушерката Джийн. Синът на акушерката трябвало да ме извика, но заспал и не дошъл. Отидох чак на сутринта, но беше късно. Всички бяха видели.

– Какво са видели?

– Котешката устна, мръсната мутация. Чудовищата в нас. Заколете ги! Грозен дребосък! – Майлс разбра, че последното се отнася за него. Вниманието ѝ хипнотично беше насочено към него. – Мутантите правят нови мутанти, те се размножават бързо, техният брой нараства... аз те видях как наблюдаваш момчетата. Ти искаш да направиш бебета-мутантчета на нормалните жени, да отровиш всички ни...

Време беше да я върне към основния въпрос.

– След това беше ли самичка с бебето?

– Не. Джийн се навърташе. Джийн ме познава, тя знае какво исках. Не ѝ влизаше в работата. И Хара винаги беше там. Хара не трябваше да знае. Хара не бива... защо трябваше тя да се отърве толкова лесно? Отровата е в нея. Трябва да е дошла от баща ѝ, нали спях с баща ѝ и всички с изключение на едно бяха сбъркани.

Майлс замига.

– Какво искаш да кажеш с това „всички бяха сбъркани“? – Майлс видя как говорителят Карал стисна устни. Старейшината улови погледа на Майлс и наведе глава, забравил за разпита. Лем, отворил уста, беше потънал в размисъл. Момчетата слушаха разтревожени. Хара не помръдваше.

– Всичките ми бебета – каза мама Матулич.

Хара рязко вдигна глава. Очите ѝ бяха широко отворени.

– Хара не беше ли единственото ти дете? – попита Майлс. Положи големи усилия да запази гласа си спокоен. А му се искаше да изкрещи. Искаше му се да се махне оттук...

– Не, разбира се, не. Тя беше единственото ми нормално дете, така поне си мислех. Но отровата трябва да е била скрита вътре в нея. Паднах на колене и благодарих на Бога, когато видях, че е нормална. Най-после едно нормално бебе след толкова много сбъркани, след толкова много болка... Мислех, че съм достатъчно наказана. Тя беше красиво бебе. Вярвах, че най-сетне се е свършило. Но в края на краищата и тя

излезе мутант, скрит, потаен, подъл...

– Колко – Майлс преглътна, – колко бебета си имала?

– Четири освен Хара, последното.

– И всичките си убила? – Майлс видя, че говорителят Карал леко кимна, забил поглед в краката си.

– Не, не всичките! – отвърна мама Матулич. През опиянението от фаст-пента в съзнанието ѝ за кратко изплува възмущение. – Две се роди-ха мъртви, първото и гърбавото. Едно беше с много пръсти и палци, а другото с издута глава. Тях убих. Заклах ги. Майка ми наблюдаваше да се увери, че съм ги убила. Но Хара... аз съжалих Хара. Аз го свърших вместо нея.

– Значи всъщност ти си убила не едно, а три бебета – каза ледено Майлс. Най-малките свидетели в стаята, момчетата на Карал и братята на Кърик, гледаха ужасени. По-възрастните, съвременниците на мама Матулич, които сигурно бяха били свидетели на тези зверства, гледаха огорчени, споделяха нейния срам. Да, всички те сигурно знаеха.

– Убити! – каза мама Матулич!. – Не! Аз ги заклах. Трябваше да ги заколя. Направих онова, което бях длъжна да направя. – Тя вдигна гордо глава, после я наведе. – Аз убих моите бебета да умилоствия, да умилоствия... не зная кого да умилоствия. И сега ти ме наричаш убийца? Върви по дяволите! Каква полза от твоята справедливост за мен сега? Тя ми трябваше тогава... къде беше ти тогава? – Неочаквано тя заплака, сълзите течаха като порой по лицето ѝ. – Щом моите деца трябваше да умрат, и нейните трябва да умрат! Защо тя трябва да се измъкне така лесно? Глезех я... опитах се да направя всичко възможно, направих всичко възможно, не е справедливо...

Изглежда, фаст-пента преставаше да действа... Не, продължаваше да действа, но емоциите ѝ бяха неудържими. Повишаването на дозата може би щеше да потисне това, но пък нямаше да доведе до по-пълни признания. Стомахът на Майлс се сви. Но трябваше да завърши.

– Защо счупи врата на Рейна вместо да ѝ прережеш гърлото?

– Хара не трябваше да знае – каза мама Матулич. – Бедното бебе. Трябваше да изглежда като умряло.

Майлс погледна Лем, после говорителя Карал.

– Изглежда, мнозина споделят твоето мнение, че Хара не е трябвало да знае.

– Не исках да излезе от моите уста – повтори упорито Лем.

– Исках да ѝ спестя тази двойна скръб, господарю – каза Карал. – Толкова много ѝ се беше събрало...



Майлс погледна Хара.

– Аз мисля, че всички вие я подценявате. Твоята прекалена нежност обижда както нейната интелигентност, така и нейната воля. Тя произхожда от твърд род.

Хара пое дъх, овладя треперенето си и кимна на Майлс, сякаш искаше да каже: „Благодаря ти, дребосък“. Той ѝ отговори с леко накланяне на глава: „Да, разбирам“.

– Не съм сигурен в какво се изразява вашата справедливост в този случай – каза Майлс, – но се кълна, че времето на колективното прикриване свърши. Вече няма да има среднощни престъпления. Настъпва просветление. А като говорим за престъпления през нощта – той се обърна към мама Матулич, – ти ли се опита да заколиш коня ми нощес?

– Аз – отвърна тя. Вече бе по-спокойна. – Но той се опита да ме стъпче.

– Защо точно моя кон? – Майлс не можа да прикрие силното си раздразнение, макар че според наръчника следователите, използващи фастпента, трябва да контролират дори гласа си.

– Не можех да стигна до теб – отвърна просто мама Матулич.

Майлс потърка чело и промърмори:

– Ретроактивно детеубийство.

– Ти – каза мама Матулич с пълен с омраза глас, – ти си най-лошият. Всичко премина, всичко, което бях сторила, цялата скръб – и накрая идваш ти. Един мутант, направен господар на всички нас, и всички правила се променят, предадени от слабостта на една жена, дошла от друг свят. Ти развали всичко! Мразя те! Мръсен мутант...

Майлс пое дълбоко дъх и огледа стаята. Всички мълчаха. Никой не се решаваше да наруши потискащата тишина.

– Вярвам – каза той, – че разследването на фактите по това дело приключи.

Загадката около смъртта на Рейна беше решена.

За нещастие оставаше проблемът за справедливостта.

\* \* \*

Майлс излезе да се поразходи.

Гробището в малкото сечище беше спокойно и красиво под утринните слънчеви лъчи. Поточето весело ромонеше. Слаб ветрец, разкъсал последните остатъци от нощната мъгла, шепнеше между дърветата и малките животинки, които всички на Бараяр освен биолозите наричаха насекоми, пееха и цвърчаха в шубраците.

– Е, Рейна – въздъхна Майлс, – какво да правя сега? – Пим беше доста настрана, в покрайнините на сечището, за да остави Майлс самичък. – Всичко е наред – увери той малкото гробче. – Пим и преди ме е хващал да си говоря самичък. Сигурно си мисли, че съм луд. Но е прекалено добре обучен, за да го каже.

Пим не беше добре. Майлс се чувстваше много виновен, че го беше изкарал навън. Според лекарските предписания той трябваше да си почива на легло, но този път Майлс имаше непреодолима нужда от него. Пим не просто страдаше от болката, причинена му от Нини. Откакто Майлс изтръгна признанието от мама Матулич, той се беше затворил в себе си. Майлс не беше изненадан. Пим се беше мобилизирал да изпълни ролята на екзекутор над смятания от тях за престъпник планинец. Но замената му с една луда старица очевидно го смущаваше. Нямаше съмнение обаче, че Пим ще се подчини на заповедта на Майлс.

И сега Майлс размишляваше върху особеностите на бараярския закон, гледаше потока и подритваше по някое камъче с обувта си в ботуш крак. Основният принцип беше ясен – духът господстваше над буквата, истината над формалностите. Прецедентът отстъпваше пред преценката на място. Уви, тази преценка трябваше да направи лично той. Нямаше никаква възможност да се скрие зад някакви правила, да се оправдае, че така казва законът, сякаш той е някакъв върховен господар с истински Глас. Единственият глас тук беше неговият.

И кой щеше да има полза от смъртта на тази почти малоумна жена? Хара? Връзката между майка и дъщеря беше прекъсната със смъртта на Рейна. Майлс го разбираше. И предпочиташе това, защото ако Хара настояваше за кръвно отмъщение, щяха да възникнат големи усложнения. Очевидната справедливост щеше да се окаже адски лоша награда за куража на жената да съобщи за престъплението. Рейна? Уви, още по-малко.

– Бих желал да заровя тази стара вещица в краката ти, малко момиченце – промърмори Майлс. – Имаш ли такова желание? Ще имаш ли полза от това? От какво ще имаш полза? – Беше ли това обещаното ѝ от него голямо възмездие?

Каква присъда щеше да намери отзвук по планинската верига Дендари? Трябваше ли наистина да жертва хора заради някаква цел, независимо от техните желания? Или трябваше да издаде присъда, задоволяваща само директно засегнатите от случая? Майлс взе едно камъче и го хвърли в потока.

Обърна се и видя говорителя Карал да чака в края на гробището.

Карал поздрави с кимване и нерешително се приближи.

– Значи така, господарю – каза Карал.

– Така – отвърна Майлс.

– Взехте ли решение?

– Всъщност още не съм. – Майлс се огледа. – Изглежда, единственото справедливо наказание е... само смъртта на Матулич. И все пак аз не виждам полза от това.

– И аз не можах да взема решение. Главно поради това заех такава позиция.

– Не... – каза бавно Майлс. – Точно тук си сбъркал. На първо място ти едва не стана причина за смъртта на Лем Къррик. Аз бях готов да изпратя наказателен отряд да го търси. Твоето мълчание едва не стана причина за скъсване на връзката между него и Хара. Истината е по-добра. Много по-добра. Най-малкото не е такава фатална грешка. Сигурно все ще мога... да направя нещо.

– Отначало не знаех какво мога да очаквам от вас, господарю – призна Карал.

Майлс поклати глава.

– Исках да направя промени. Реорганизация. Сега... не зная.

Говорителят Карал сбърчи чело.

– Но ние се променяме.

– Не е достатъчно. И е много бавно.

– Вие сте още млад, затова не виждате колко сме се променили, колко бързо се променяме. Вижте разликата между Хара и майка ѝ. Господи... вижте разликата между мама Матулич и нейната майка. Навремето имаше даже вещици! – Говорителят Карал потрепери. – Много добре помня майката на мама Матулич. И въпреки това за времето си тя не беше толкова необикновена. Но сега, при сегашното състояние, не можете да спрете тази практика. В минутата, в която монтирате тук мощен сателитен приемник и създадете комуникационна мрежа, миналото ще бъде забравено. Щом подрастващите видят бъдещето... тяхното бъдеще... ще станат луди по него. Старите като мама Матулич няма да имат влияние върху тях. И старите го знаят, недейте да мислите, че не го знаят. Защо мислите все още нямаме макар и малък сателитен приемник тук? Не е заради парите! Старите са против. Те го наричат извънпланетна поквара, но истината е, че се плашат от бъдещето.

– Още толкова много има да се свърши.

– О, да. Ние сме отчаяни хора, честна дума. Но ние имаме надежда. Мисля, че вие не разбирате колко много направихте като дойдохте тук.

– Нищо не съм направил – каза горчиво Майлс. – Главно седях на верандата. Но кълна се, ще сложа край на тази практика... с което няма да направя нищо. И ще се върна у дома. По дяволите!

Говорителят Карал стисна устни, погледна в краката си, после към високите хълмове.

– Всяка минута вие правите нещо за нас. Мутант-господар! Да не мислите, че сте невидим?

Майлс злобно се усмихна.

– О, Карал, аз съм оркестър от един човек. Служа за реклама.

– Точно така, господарю. Обикновените хора имат нужда от необикновени примери. Защото тогава могат да си кажат: „Щом той може, сигурно и аз ще мога. И няма място за никакви оправдания.“

– Никаква милост, да. Зная тази игра. Цял живот я играя.

– Аз мисля – каза Карал, – че Бараяр има нужда от вас. Да му служите за пример.

– Бараяр ще ме изяде, ако може.

– Да – каза Карал, вперил поглед в хоризонта, – ще ви изяде. – Той погледна към гробището. – Но в края на краищата Бараяр ще погълне всички ни, нали? А вие ще надживеете старите.

– Поне в началото. Но не го казвай на мен. Кажй го на Рейна! – Майлс посочи надолу.

Карал отпусна рамене.

– Вярно. Прав сте. Вземете решението си, господарю. Аз ще ви подкрепя.

\* \* \*

Майлс събра всички в двора на Карал да чуят решението му. Тук бяха говорителят Карал, мама Карал, техните деца, цялата фамилия Ксърик, повечето близки приятели, присъствали вечерта, мъже, жени, деца. Хара стоеше настрана. Лем се опитваше да й държи ръката, макар че от начина, по който тя я дърпаше, беше ясно, че не желае да я докосват. Мама Матулич стоеше до Майлс мълчалива и намусена. От двете й страни стояха Пим и унилият заместник на Карал, Алекс.

Майлс вдигна брадичка, изопна шия във високата яка на зелената униформа, стегнат и официален. Беше си заслужил униформата на Имперската служба. Знаеха ли това тези хора, или си мислеха, че е подарък от неговия баща, тоест получена с връзки? По дяволите, нямаше значение какво си мислят. Нали той знаеше, че я е заслужил. Майлс се изправи и се хвана за перилото на верандата.

– Завърших разследването по обвинение, представено пред графския съд от Хара Ксърик за убийството на нейната дъщеря Рейна. От доказателствата, свидетелите и нейните собствени признания намирам Мара Матулич виновна за това убийство. Тя е счупила врата на бебето, след това се е опитала да прикрие престъплението, с което е поставила своя зет Лем Ксърик под смъртна опасност по лъжливо обвинение. Предвид беззащитността на жертвата, жестокостта, страхливостта и егоизма на убийцата, както и опита за прикриване на убийството не мога да намеря никакви смекчаващи вината обстоятелство за това престъпление. Освен това Мара Матулич, по нейни признания, преди около двадесет години е извършила още две детеубийства на свои собствени деца. Тези факти ще бъдат съобщени от говорителя Карал във всяко кътче на долината Силви, докато всички научат за тях.

Чувстваше как погледът на мама Матулич пронизва гърба му. „Да, продължавай да ме мразиш, старо. Въпреки всичко аз ще те погребам и ти добре го знаеш.“ Майлс преглътна и продължи, официалният език му служеше като щит.

– Единственото справедливо наказание за това жестоко убийство е смърт. И такава е моята присъда. Но като изхождам от възрастта на убийцата и тесните роднински връзки със засегнатата страна, в този случай Хара Ксърик, аз реших да спра изпълнението на присъдата. За неопределено време. – С крайчеца на околото си Майлс видя, че внимателно и скрито Пим въздъхна с облекчение. Хара поглаждаше с пръсти бретона си с цвят на слама и слушаше съсредоточено.

– Но пред закона тя е мъртва. Цялата ѝ собственост, дори дрехите на гърба ѝ сега принадлежат на нейната дъщеря Хара и тя може да се разпорежда с тях както желае. Мара Матулич няма право да притежава собственост, да сключва споразумения, да дава под съд за нанесени щети, нито да изразява волята си в завещания. Тя не може да напуска долината Силви без разрешение на Хара. Хара има власт над нея като родител над дете или както в случай на старческо малолетие. Когато Хара отсъства, ще я замества говорителят Карал. Мара Матулич трябва да се следи да не извърши същото с друго дете.

Майлс замълча за малко, после продължи.

– Освен това тя ще умре без жертвоприношение. Нито Хара, нито някой друг ще прекади за нея, когато бъде погребана. Както тя уби бъдещето на Рейна, така и бъдещето на Матулич ще бъде смърт за нейния дух. Тя ще умре както умираат бездетните, без помен.

Между по-възрастните в тълпата премина тих шепот. За първи път

Мара Матулич наведе глава.

Майлс знаеше, че на някои това ще се стори само символично наказание. За други, в зависимост от силата на тяхната вяра, то беше буквално фатално, особено за фанатиците, които виждаха мутацията като грях, който трябва насилствено да бъде изкоренен. Но дори по-малко суеверните, Майлс видя по лицата им, разбраха ясно значението на наказанието.

Майлс се обърна към мама Матулич и тихо каза:

– От този момент всеки удар на сърцето си дължиш на моето милосърдие. Всяка хапка храна – на добрината на Хара. Ще живееш благодарение на добрината и милосърдието... каквито ти не оказа... Ти ще бъдеш мъртва жена.

– Имай милост, господарю-мутант. – Гласът ѝ беше тих, уморен, смазан.

– Чу присъдата – процеди през зъби Майлс, поклони се безкрайно иронично и ѝ обърна гръб. – Аз съм гласът на граф Воркосиган. С това приключвам моето слово.

\* \* \*

След това Майлс извика в колибата на говорителя Хара и Лем.

– Имам едно предложение за вас. – Той спря да крачи нервно и застана пред тях. – Вие сте свободни да го отхвърлите или да го приемете. Зная, че сега сте много уморени. – „Както сме уморени всички.“ Наистина ли бе в долината Силви само от ден и половина? Струваше му се, че е минало цяло столетие. Главата му се пръскаше от умора. Очите му бяха зачервени. И Хара беше със зачервени очи. – Най-напред ми кажете можете ли да четете и пишете?

– Малко – призна Хара. – Говорителят Карал ни понаучи малко. А и мама Лание.

– Е, достатъчно за начало. Няма да започнете съвсем слепи. Вижте, преди няколко години в Хасадар беше открит колеж. Още не е много голям, но работи. Там има учени. Мога да уредя да ви приемат за обучение, ако се съгласите да живеете в Хасадар три години и да учите.

– Аз? – възкликна Хара. – Аз не мога да ходя в колеж! Почти нищо не разбирам... от тези работи.

– От вас ще се иска да усвоявате знания, не да давате. Вижте, там знаят какво става в този район. В колежа имат много курсове. Вярно е, че ще трябва да работите упорито, за да настигнете хората от града и от равнините. Но аз зная, че вие сте смели и имате силна воля. Останалото

е да се въоръжите с търпение и да блъскате с глава стената на суеверието, докато не я съборите. Вече сте дали кръвна жертва, нали? Вие можете да се справите, кълна се.

Лем, седнал до Хара, гледеше разтревожено. Той взе ръката ѝ отново.

– Три години? – промълви той. – Далеч оттук?

– Стипендията не е голяма – каза Майлс. – Но, Лем, разбрах, че ти си добър дърводелец. Точно сега в Хасадар много се строи. Според мен този град ще стане следващият Воркосиган Вашной. Сигурен съм, че ще си намериш работа и ще можете да преживявате.

– Но те ползват модерни инструменти... компютри... роботи...

– Не винаги. А и не са се родили научени. Щом те са могли да се научат, защо и вие да не можете? Освен това богатшите плащат богато за уникална, ръчна изработка, ако качеството е добро. Ще се погрижа да започнеш, което обикновено е най-трудно. След това ти сам ще се оправяш много добре.

– Да напуснем долината Силви... – промълви Хара изплашена.

– Само за да се върнете отново. Това е другата половина от нашето споразумение. Аз мога да изпратя тук съобщителна апаратура, с малък портативен хранящ блок, който трае една година. Веднъж годишно някой ще трябва да го сваля на гръб до Воркосиган Сърло за зареждане. Не е кой знае какъв проблем. Целият комплект няма да струва повече от, хм, един нов леколет. – Като онзи лъскав червен модел, който си беше пожелал в изложбената зала на търговеца във Ворбар Султана. Беше казал на родителите си, че е много подходящ подарък за дипломирането. Чекът за него вече беше в горното чекмедже на писалището му в къщата във Воркосиган Сърло. – Не трябва много средства за инсталиране на мощен приемник за долина Силви. Холографското видео ще хваща сателитните предавания от столицата. Едно монтирано в някоя централна кабина и две дюзини кабелни за децата и се получава цяло училище. Ще трябва да го посещават всички деца. Отначало говорителят Карал ще ги кара насила, макар че след като открият холовидеото, майките им сигурно ще трябва с бой да ги прибират за спане. Аз – Майлс се покашля, – мисля, че можете да го кръстите "Начално училище „Рейна Ксърк“.

– О – каза Хара и заплака, за първи път през този изтощителен ден. Лем непохватно стисна ръката ѝ. Тя най-после му отговори.

– Мога да изпратя човек от равнината да преподава – каза Майлс. – Ще намеря някой, който да сключи краткосрочен договор, докато вие се

подгответе. Но той няма да разбира долината Силви така добре като вас. Няма да разбира защо става всичко това. Вие... вие вече знаете. Вие знаете онова, което не може да се научи в никой колеж в равнината.

Хара потърка очи, погледна нагоре... не много нагоре... към него.

– Вие сте учили в Имперската академия, нали?

– Да. – Брадичката му трепна.

– Тогава и аз – каза разтреперано тя, – ще се справя... в Хасадарския колеж за учители. – Тя произнесе името неуверено. – Във всеки случай... ще се опитам, господарю.

– Обзалагам се, че ще се справите – подкрепи я Майлс. – И двамата. Просто – на устните му трепна усмивка и изчезна, – просто бъдете честни и говорете истината!

Хара кимна с разбиране. Лицето ѝ се озари от усмивка, кратка като кимването.

– Обещавам, дребосък.

\* \* \*

На следващата сутрин Дебелия Нини пътуваше за вкъщи в конски фургон заедно с Пим. Доктор Дий отиде с двамата си пациенти и неговата справедливо наказана за постъпката си дореста кобила. С коняря, който докара фургона от Воркосиган Сърло, пристигна телохранител. Той трябваше да помогне на Майлс да върнат останалите два коня. „Е – мислеше си Майлс, – във всеки случай това е по-добро от екскурзията, която планирахме да направим с Иван в планините по време на домашната отпускате.“ Облеченият в ливрея мъж беше лаконичният ветеран Естерхази, когото Майлс познаваше, откакто се помнеше. За разлика от Иван, той беше отлична компания за човек, който не иска да разговаря; можеше напълно да забрави за него. Майлс се чудеше дали Естерхази е изпратен случайно, или графът грижливо го е подбрал. Естерхази знаеше как да се оправя с коне.

За нощувка спряха край реката от рози. Майлс оглеждаше смрачаващата се долина и търсеше извора на тази река. Наистина цветната бариера, изглежда, постепенно изчезваше на два километра нагоре, сливаше се в по-малко непроходими храсти. Майлс откъсна една роза, обърна се да види дали Естерхази не е наблизо и любопитно я заразглежда. После лапна едно листо. Не, очевидно той не беше кон. Един букет живи рози нямаше да се запази, докато се върнат, за да го поднесе като деликатес на Нини. Конят трябваше да се задоволи с шепя овес.

Майлс наблюдаваше как вечерните сенки падат върху билото на



планинската верига Дендариин – висока и масивна в далечината. Колко малки изглеждаха тези планини отдалеч! Като миниатюрни гънки върху глобус, които той можеше да закрие с длан, да направи цялата им смазваща тежест невидима. Кое беше илюзорно, далечината или близостта? Далечината, реши Майлс. Далечината е проклетата лъжа. Знаеше ли това баща му? Майлс подозираше, че знае.

Той размишляваше върху желанието си да хвърли всичките си пари, не само стойността на един леколет, за тези планини. Да изостави всичко и да се посвети на обучение на децата, да ги научи да четат и да пишат или да построи клиника за безплатно лечение, или сателитна мрежа, или всичко това наведнъж. Но долината Силви беше само една от стотици такива общности, погребани в тези планини, една от хилядите из цял Бараяр. Данъците, събирани от същата тази област, помагаша за издръжката на елитното военно училище, което той току-що беше завършил... Колко от тези ресурси поглъщаше то? Колко трябва да върне, за да компенсира тази несправедливост? Той самият беше планетарен ресурс, обучението му го беше направило такъв.

„Онова, което Бог иска от теб – казваше силно вярващата в единния Бог майка на Майлс, – се разбира от талантите, с които те е надарил.“ Майлс бе постигнал успехите си чрез истинска къртовска работа. Но във военните игри, надхитрянето на противниците, излизането с едни гърди пред тях – задължителна необходимост във военното дело, той нямаше право да греши... Военните игри не бяха Божие дело. Съвсем неотдавна войната тук не беше игра. И може би скоро отново щеше да престане да е игра. „От теб се иска онова, което вършиш най-добре.“ Ако не друго, то по този въпрос, изглежда, Бог беше на едно мнение с императора.

Преди по-малко от две седмици Майлс се беше заклел да служи на императора, изпълнен с гордост от тази чест. Тайно в душата си той се беше надявал да изпълни тази клетва в кървави битки, в избиване на врагове, в разказване на извършеното, дори в споделяне с Иван на остроумни забележки след боя за архаичните богато украсени мечове и за хората, които настояват да ги носят.

Но в мрака на неуловимите изкушения, които нанаряват без героични постъпки за утешение, той разбра, че за него императорът повече няма да бъде символ на Бараяр.

„Спи в мир, малко момиченце – мислеше той. – Ти спечели любовта на един сакат съвременен рицар и той ще те носи в сърцето си. Ние с теб се родихме в осакатен лош свят, който безмилостно ни отрече и безапелационно ни отхвърли. Но аз няма да се бия с вятърни мелници за

теб. Аз ще изпратя сапъори да минират тези проклети лъжци и да ги взривят“...

Сега той знаеше на кого служи. И защо не бива да се провали.

## ДВЕ

– По-добре ли се чувстваш? – попита Илян.

– Малко по-добре – предпазливо отговори Майлс и зачака. О, сега можеше да чака повече и от Илян.

Шефът на силите за сигурност придържа един стол, седна до леглото на Майлс и стисна устни.

– Моите... извинения, лорд Воркосиган, за изказаните съмнения към вашата дума.

– Дължиш ми ги – съгласи се Майлс.

– Да. Въпреки това – Илян се намръщи, – се чудя, Майлс, не си ли разбрал, че като син на графа си длъжен не само да си честен, но и да демонстрираш честността си.

– Като син на графа... не – отвърна спокойно Майлс.

– Хм, може би си прав – Илян смръщи чело. – Но граф Ворволк откри две противоречия в рапортите ти за тайните ти наемнически операции. Неестествено голям преразход в една от най-простите операции, случайни запознанства. Разбирам, че Дагула се е нахвърлила върху теб, но какво ще кажеш за първия път?

– Какво първия път?

– Отново се взират в плячката ви от Джексън Хол. Според тяхната теория успешното прикриване на присвоеното оттам те е изкушило да проведеш акцията на Дагула.

– Това беше преди почти две години! – възрази Майлс.

– Вярно – съгласи се Илян. – Но те са се заели много усърдно. Искат публично да те разпънат на кръст. При дадените обстоятелства аз се опитвам да им конфискувам чука. По дяволите – добави той раздражен, – не ме гледай така. Ако беше син на друг, такъв въпрос нямаше да възникне... знаеш го не по-зле от мен. И те го знаят. Финансови одитни ревизии от недосегаеми Вор бърборковци – това не е моята представа за развлечение. Единствената ми надежда е да ги бавя, докато не им писне и не се откажат. Така че разказвай.

Майлс въздъхна.

– Както винаги на вашите услуги, сър. Какво по-точно искаш да знаеш?

– Започни със сметката за оборудване за операцията в Джексън Хол.

– Доколкото си спомням, навремето направих пълен отчет в рапорта си. – Майлс се опита да си спомни.

– Да, направил си, но не си го обяснил.

– Оставихме половин товар най-модерно оръжие на дока на станция Фел. Ако не го бяхме сторили, вие може би щяхте да останете без един учен, един кораб и един подчинен.

– Така ли? – възкликна Илян. – И защо?

– Ох... това е дълга история. И сложна. – Майлс не можа да се сдържи и се усмихна. – Но това ще си остане между нас двамата, нали?

Илян наклони глава.

– Добре...

## ЛАБИРИНТ

Майлс с неприязън разглеждаше образа в горния край на видеоекрана. Планетата Джексън Хол – богата, покварена... Джексънианците претендираха, че тяхната поквара изцяло била внесена отвън и че ако галактиката желала да плати за добродетелта онова, което била платила за порока, Джексън Хол щяла да стане място за поклонение. Според Майлс това приличаше много на спора кое е по-добро – червеите или вмирисаното месо, с което се хранят. Все пак ако Джексън Хол не съществуваше, галактиката може би щеше да си я създаде. Нейните съседни можеха да се преструват на ужасени, но ако не намираха полезни допирни точки за отрасловите си икономики, нямаше да позволят тя да съществува.

Планетата обаче притежаваше определена жизненост. Не такава, разбира се, както преди едно или две столетия, когато тук бе имало разбойническа база. Но нейните банди от главорези се бяха сплотили в монополи, структурирани почти като малки правителства. И аристократични. Естествено. Майлс се чудеше още колко дълго основните Къщи ще могат да се бранят срещу настъпващата вълна на почтеността.

Къщата Дайн, банка-пералня, переше мръсните пари на Джексън Хол. Къща Фел доставяше оръжия. Къща Барапутра се занимаваше с нелегални генни операции. Най-лоша беше Къща Риовал, чието мото „Мечтите правят път“ сигурно беше най-ужасното. Сводник в историята – това беше най-точното определени, което Майлс намери за нея. Къща Харгрейвс, галактически укривател на откраднати вещи, официален посредник за уреждане на откупи... и въпреки това трябваше да ѝ се гласува доверие, защото разменените посредством нейните офиси заложници най-често се връщаха живи. И дузина по-малки свързани по различен начин криминални Синдикати.

„Дори и ние те намираме за полезна.“ Майлс натисна бутона и образът на планетата изчезна от видеоекрана. Той изкриви устни, потисна една ругатня и набра за последна проверка файла със списъка на оръжията. Едва забележима промяна във вибрациите на кораба му показва, че се извършва съгласуване на орбити – бързият кръстосвач „Ариел“ след час щеше да акостира на станция Фел.

Тъкмо когато на екрана се появи списъкът с пълните данни за поръчките за оръжия, на вратата на каютата се позвъни, после по

разговорното устройство се чу алтов глас:

– Адмирал Нейсмит?

– Влез. – Майлс извади дискетата от четящото устройство и се облегна на ергономичния стол пред пулта.

Капитан Торн влезе и приятелски поздрави.

– След около тридесет минути приставаме на док, сър.

– Благодаря, Бел.

Бел Торн, командир на „Ариел“, беше бетански хермафродит, потомък на родители хермафродити от миналите столетия, продукт на странен, според Майлс, генетично-социален експеримент, извършен за пари от лишените от етика и морал хирурзи на Къща Риовал. Тогава бетанските егалитаристи побеснели, отхвърлили идеята за хермафродитизма и нещастните потомци на идеалистите в изключително толерантната колония Бета останали малцинство. Като наемен офицер Торн беше съвместен, лоялен и агресивен и Майлс го/я харесваше... На Бета предпочитаха местоимението за среден род. Обаче...

Майлс усети аромата на парфюм. Днес Бел подчертаваше женската страна от себе си. През последните пет дни все повече наблягаше на това. Нормално Бел се явяваше с двусмислена за мъжете мека, късо подстригана коса и ясно очертани черти на голобладото лице, което контрастираше с военната му униформа в сиво и бяло, агресивните жестове и зловния му хумор. Майлс много се смущаваше, когато усетеше, че в негово присъствие Бел се размяква.

Майлс се обърна към компютърния холовидеоекран и извика отново образа на планетата, към която се приближаваха. Отдалеч Джексън Хол изглеждаше доста скромна – планинска, твърде студена... топло беше само на заселения екватор... оградена на екрана от тънка като дантела схематична мрежа на оцветени спътникови пътища, орбитални транзитни станции и разрешени вектори за подход.

– Бил ли си тук, Бел?

– Веднъж, когато бях лейтенант във флота на адмирал Озер – отвърна наемникът. – Оттогава Къща Фел има нов барон. Техните оръжия все още се ползват с репутацията на добри, стига човек да знае какво купува. Не купувайте обаче ръчни неутронни гранати.

– Хм. От онези, които искат здрави ръце за хвърляне. Бъди спокоен. Неутронните ръчни гранати не фигурират в списъка. – Майлс му подаде дискетата.

Бел се наведе над ергономичния стол на Майлс да вземе дискетата.

– Да пусна ли в отпусък екипажа, докато чакаме любимците на

барона да натоварят? Вие какво смятате да правите? Навремето близко до доковете имаше общежитие с всички удобства – басейн, сауна, чудесна храна... Мога да резервирам стая за двама...

– Мислех просто да се пошляя. – Майлс почувства как гърлото му се стегна.

– Но аз съм и жена – прошепна Бел.

– Покрай другото.

– Вие сте безнадеждно моносексуален, Майлс.

– Съжалявам. – Той смутено потупа ръката, която по някакъв начин се бе оказала на рамото му.

Без въздъхна и се изправи.

– Мнозина са моносексуални.

Майлс въздъхна. Може би трябваше да го отхвърли по-категорично... Бел засягаше този въпрос вече за седми път. Беше се превърнал почти в ритуал. Почти, но съвсем не на шега. Бетанецът или беше оптимист, или невъзприемчив... или пък, призна честно Майлс, имаше истински чувства. Знаеше, че ако сега се обърне, може би ще види в очите на хермафродита онази самота, за която той никога не беше говорил. Не се обърна.

„И кой съм аз, та да съдя другите“ – размишляваше тъжно Майлс, чието тяло беше му донесло толкова малко радост. Какво намираше Бел, прав и здрав, нормално висок, макар и с необичайно разположение на половите органи, толкова привлекателно в него – малкия полуинвалид? Той погледна към офицерската си Дендариини униформа. Беше си я заслужил. „Ако не можеш да си два метра висок, бъди два метра умен.“ Досега обаче не беше намерил решение на проблема с Торн.

– Мислил ли си някога да се върнеш на колонията Бета и да си потърсиш другар от твоите? – попита сериозно Майлс.

Торн вдигна рамене.

– Много е скучно. Затова напуснах колонията. Безопасно, ограничено...

– Но пък чудесно място за отглеждане на деца. – Устата на Майлс се изкриви в нещо като усмивка.

Торн се ухили.

– Познахте. Знаете ли, вие сте почти идеален бетанец. Почти. Шегите ви са бетански...

Майлс замълча.

– Какво не ми достига, за да съм напълно бетанец?

Торн докосна бузата на Майлс. Майлс трепна.

– Рефлексите – отговори Торн.

– Аха.

– Няма да ви издам.

– Зная.

Бел пак се наведе над него.

– Ще коригирам тази последна разлика...

– А, не – изчерви се Майлс. – Сега сме на акция.

– Доставка на оръжия – каза презрително Торн.

– Не – възрази Майлс. – Доставката на оръжия е само прикритие.

– Аха. – Торн се изправи. – Най-послед.

– Най-послед?

– Не се иска човек да е гений, за да го разбере. Дойдохме да закупим оръжия, но вместо да вземете кораб с по-голяма товароподемност, вие избрахте „Ариел“, най-бързия. Няма по-тъпа задача от доставката на оръжия, но вие не изпратихте някой опитен интендант, а се захте да я контролирате лично.

– Искам да установя контакт с новия баран Фел – отвърна спокойно Майлс. – Къща Фел е най-големият военен доставчик и не се интересува кои са клиентите. Ако ми хареса качеството на първата доставка, можем редовно да купуваме от нея.

– Обърнете внимание, че една четвърт от оръжията на Фел са бестанско производство – каза Торн.

– И докато сме тук – продължи Майлс, – ще дойде един мъж на средна възраст и ще постъпи в Дендарии наемническия флот като медик. От този момент всякакви слезания на станцията се отменят, максимално бързо приключваме с товаренето и изчезваме.

Торн се усмихна доволно.

– Отвличане. Много добре. Предполагам, че ще платят добре?

– Много. Ако човекът достигне жив до местоназначението. Той е най-добрият генетик в лабораториите на Къща Барапутра. Предложено му е убежище от едно планетарно правителство, което може да го защити от дългите ръце на езекуторите на барон Луиджи Барапутра. Очаква се неговият бивш работодател да се разгневи от ненаправеното едномесечно предизвестие. Плащат ни да го закараме при новите му господари жив, където... където той принудително ще разкрие всичките си професионални тайни. Тъй като Къща Барапутра с джобните си пари вероятно може два пъти да купи и продаде целия свободен Дендарии флот, предпочитам да не се налага да имаме работа с езекуторите на барон Луиджи. Значи ние ще бъдем наивните глупаци. Единственото, което сме



направили, е, че сме наели някакъв медик. И ще сме много ядосани, когато пристигнем на срещата на Ескобар и установим, че той е избягал.

– Звучи добре – призна Торн. – Просто.

– И аз така смятам – въздъхна обнадеждено Майлс. – Защо, в края на краищата, поне този път нещата не тръгнаха както са запланувани?

\* \* \*

Офисите за правене на поръчки и изложбените полигони за смъртоносните оръжия на Къща Фел бяха разположени недалеч от доковете и повечето по-малки клиенти на Къща Фел не отиваха по-далеч от тях. Но малко след като Майлс и Торн представиха поръчката... почти толкова дълга, колкото е необходимо, за да се потвърди една кредитна карта – се появи една раболепна личност в зелена копринена униформа на Къща Фел и връчи на адмирал Нейсмит покана за прием в личното жилище на барона.

След четири часа пред заключения вход към частния сектор на станцията Майлс показва кубчето-пропуск на майордома на барон Фел и огледа външния вид на Торн – и своя също. Дендариите униформата представляваше туника от сиво кадифе със сребърни копчета на раменете, поръбена по краищата с бяло, сиви панталони с бели лампази и сиви ботуши от бокс... може би леко натруфена? Е, не той я беше измислил, той я беше наследил.

Преходът към частния сектор беше много интересен. Майлс разглеждаше подробностите, докато майордомът ги сканираше за скрито оръжие. Животоподдържащата система – всъщност всички системи – изглежда, работеха отделно от останалата част от станцията. Районът не само се заключваше, но можеше и да се отдели. Всъщност това не беше станция, а космически кораб с двигатели и оръдия. Майлс беше готов да се закълне, че ще ги открие, макар че не беше никак безопасно да тръгне да ги търси самичък. Майордомът съобщи по радиостанцията-гривна: „Адмирал Майлс Нейсмит, командващ Свободния Дендариите наемнически флот. Капитан Бел Торн, командващ бързия кръстосвач «Ариел» от Свободния наемнически Дендариите флот“ – и ги поведе. Майлс се зачуди кой ли стои на другия край на връзката.

Приемната беше голяма и подредена с вкус, с плаващо стълбище във всички цветове на дъгата и хоризонтални равнини, създаващи уединение, без да нарушават илюзията за простор. На всеки изход (Майлс изброи шест) имаше яки, облечени в зелено охранители, опитващи се не много успешно да приличат на прислужници. Една цяла стена,

предизвикваща у Майлс виене на свят, представляваше прозрачен люк с изглед към оживените докове на станция Фел и ярката крива на Джексън Хол, разполовяваща осеяния със звезди хоризонт. Елегантни жени в зелени копринени сарита безшумно сновяха между гостите и предлагаха храна и напитки.

След като огледа другите гости, Майлс реши, че сивото кадифе е определено скромно облекло. Той и Бел щяха да се сливат със стените. Малкото на брой привилегировани клиенти бяха облечени с разнообразни планетарни модни дрехи. Но бяха предпазливи, държаха се заедно, не общуваха с други. Изглежда, партизаните не разговаряха с наемните войници, контрабандистите с революционерите – също. Гностиците светци, разбира се, разговаряха само с Единия истински Бог и може би с барон Фел.

– Странно парти – коментира Бел. – Веднъж бях на една изложба на домашни любимци с такава атмосфера. Най-интересният момент беше, когато един гущер се отвърза и изяде котката призьор.

– Тихо де – усмихна се Майлс. – Дошли сме по работа.

Момиче в зелено сари мълчаливо се поклони и им поднесе табла с напитки и сандвичи. Вдигнал въпросително вежди, Торн се обърна към Майлс: „Да приемем ли?“

– Защо не? – промърмори Майлс. – В края на краищата това влиза в сметката. Не вярвам баронът да трови клиентите си. Така не се прави бизнес. Тук всичко е подчинено на бизнеса. Нелегалните продажби си имат своите правила. – Той избра една розова мръвка, нагъната като лотос, и неизвестна мътна напитка. Торн последва примера му. Розовият лотос, уви, се оказа някаква сурова риба, която заскърца между зъбите му. Майлс се насили и я преглътна. Напитката беше силен алкохол и след като отпи глътка, той със съжаление я остави на най-близката равна повърхност. Неговото тяло отказваше да приеме алкохол, а и той нямаше желание да срещне барон Фел в полукомадно състояние или неконтролируемо ухилен. По-щастливия по отношение на метаболизма Торн не се отказа от напитката си.

Някъде засвири необикновена музика. Майлс не можеше да определи инструмента... инструментите, по-скоро. Двата с Торн се спогледаха, мълчаливо се разбраха и тръгнаха към звука. Намериха музиканта до едно спирално стълбище, пишно декорирано със станция, планета и звезди. Майлс гледеше учудено, с широко отворени очи. Този път хирурзите на Къща Риовал бяха отишли прекалено далеч...

Малки декоративни цветни звезди очертаваха сферичното поле на

голям балон за безтегловност. В него плуваше жена и свиреше. Ръцете ѝ блестяха на фона на зелена коприна. Четири ръце с цвят на слонова кост... Носеше приличен на кимоно жакет, пристегнат с коланче, и съответни на него шорти, от които на мястото на краката излизаше втора двойка ръце. Косата ѝ беше къса, мека, абаносовочерна. Очите ѝ бяха затворени, розовите бузи носеха отпечатък на ангелско спокойствие – възвишено, далечно, ужасяващо.

Странният ѝ музикален инструмент висеше във въздуха пред нея – плоска полирана дървена рамка с опънати блестящи струни и резонатор. Тя удряше с ослепяваща бързина от двете страни на струните с четири чукчета от филц. Музиката се лееше като водопад.

– Боже господи! – възкликна Торн. – Това е четириръчка.

– Да, видях.

– Четириръчка. И е много далеч от дома си.

– Искаш да кажеш, че... не е местен продукт?

– Определено.

– Това малко ме успокои. Откъде е дошла?

– Преди около двеста години... приблизително по времето, когато били създадени хермафродитите – по лицето на Торн премина странна кисела усмивка, – е, хората се надпреварвали с експерименти в областта на генното инженерство за създаване на утробен репликатор. Наскоро след това последвали закони, забраняващи тези опити, но междувременно някой решил, че са създали раса, която може да живее в безтегловно пространство. Но след това била създадена изкуствената гравитация и интересът към тази раса изчезнал. Четириръчките избягали... техните потомци стигнали далеч отвъд Земята и заживели като самостоятелна група. Говори се, че не общуват почти с никого. Много необичайно е да срещнеш някого от тях. Шт. – Леко отворил уста Торн слушаше музиката.

„Толкова необичайно, колкото и да срещнеш бетански хермафродит в Свободната наемническа Дендарии флота“ – помисли си Майлс. Но музиката заслужаваше внимание, макар че, изглежда, малцина сред тази параноидна тълпа изобщо я забелязваха. Какъв срам! Майлс не беше музикален, но дори и той почувства силната страст на тази музика, която се простираше отвъд таланта, достигаше духа. Един краткотраен дух, звуци, въткани във времето, и, подобно на времето, простиращи се отвъд кратковременната памет на човека, звуци, оставащи във вечността.

Музиката постепенно замря. Сините очи на четириръчката

музикантка се отвори, лицето ѝ от неосезаемо се превърна в обикновено човешко лице, напрегнато и тъжно.

– Ах – въздъхна Торн, стисна празната си чаша под мишница, вдигна ръце да ръкопляска, после се замисли и ги свали. Реши, че не трябва да привлича вниманието на безразличната тълпа.

Майлс също не искаше да привлича вниманието ѝ и затова каза:

– Просто поговори с нея.

– Смятате ли? – Торн радостно се втурна напред, остави чашата на пода и като се изправи, протегна ръце към блестящия балон. Гледаше четириръката възхитено и не можеше да отвори уста.

„Боже Господи, Бел с вързан език! Никога не съм мислил, че ще видя такова нещо.“

– Попитай я как се нарича инструментът, на който свири – подсказва му Майлс.

Четириръката жена наклони любопитно глава и подобно на морска звезда грациозно се премести над инструмента, за да се приближи към Торн.

– Интересува ли те нещо?

– Как се нарича този изключителен инструмент? – попита Торн.

– Това е двустранна трапецовидна цитра, мадам... сър... – Сервилният ѝ глас – глас на слуга към гост, се поколеба за момент от страх да не го обиди. – Офицер.

– Капитан Бел Торн – моментално добави Бел, вече започнал да възвръща обичайната си самоувереност. – Командир на Дендариите бърз кръстосвач „Ариел“. На твоите услуги. Как дойде тук?

– Търсех работа и барон Фел ме нае. – Тя тръсна глава, сякаш да отхвърли някакъв намек за критика, макар че в думите на Бел нямаше и следа от такава.

– Истинска четириръка ли си?

– Ти си чувал за моя народ? – Тъмните ѝ вежди се издигнаха изненадано. – Повечето хора мислят, че съм някаква илюзия. – В гласа ѝ се долови язвителна горчивина.

Торн прочисти гърлото си.

– Аз самият съм бетанец. От личен интерес проучих историята на ранния генетичен взрив. – Торн отново прочисти гърлото си. – Бетански хермафродит, както виждаш – допълни той и зачака неспокойно реакцията ѝ.

По дяволите. Бел никога не чакаше реакции. Той се представяше, без да се интересува какво мислят другите. „За нищо на света не бива да

се намесвам.“ Майлс тихо се отдръпна и потри устни, за да скрие усмивката си, когато видя как Торн подчертава мъжките си маниери.

Четириръката наклони глава заинтересовано и сложи една от горните си ръце върху искрящата преграда недалеч от ръката на Бел.

– Наистина ли? Значи и ти си продукт на генното инженерство.

– О, да. Как се казваш?

– Никол.

– Никол! Само Никол? Искам да кажа, много хубаво име.

– Моите хора не използват презимена.

– Аха! Хм, какво правиш през свободното си време?

За съжаление в този момент ги прекъснаха.

– Обърни се, капитане! – промърмори Майлс. Торн моментално се стегна – хладен, коректен – и проследи погледа на Майлс. Четириръката се отдръпна от барьерата, сведе глава и склочи почтително ръце. Майлс също прие изискваната поза на учтиво внимание.

Геориш Стаубер, барон Фел бе изненадващо стар за човек, неотдавна заел този пост. А на живо изглеждаше още по-стар, отколкото на холографското видео. Беше оплешивял, с бял венец коса около лъщящото теме, весел и дебел. Приличаше на нечий дядо. Не на дядото на Майлс обаче. Неговият дядо беше слаб и хищен дори на пределна възраст. И титлата на стария граф беше истинска, каквито трябва да са титлите, не като на Фел – неговата беше израз на признание към оцелял член на Синдиката. Имаше измамливо добродушен вид. Майлс си спомни, че барон Фел беше се изкатерил по купчина трупове, за да достигне до това високо място.

– Адмирал Нейсмит. Капитан Торн. Добре дошли на станция Фел – избоботи баронът и се усмихна.

Майлс се поклони аристократично. Торн последва малко сковано примера му. Ах. Следващият път трябваше да копира тази скованост. По такива незначителни подробности се откриват прикрити самоличности.

– Добре ли се погрижиха за вас моите хора? Имате ли нужда от нещо?

– Благодаря, нищо не ни липсва.

– Радвам се, че най-после се срещнахме – продължи да боботи баронът. – Тук сме чували много неща за вас.

– Наистина ли? – каза окуражаващо Майлс. Очите на барона бяха необичайно алчни. „Остави любезностите и премини към изискванията на наемния войник, а?“ Това внимание беше малко повече от

нормалното дори към един богат купувач. Майлс премахна всякакви следи от безпокойство в усмивката, с която му отвърна. „Търпение. Нека се появи предизвикателството, не бързай да срещнеш онова, което не можеш да разбереш.“ – Добри неща, надявам се.

– Забележителни неща. Вашето израстване е толкова бързо, колкото е загадъчен произходът ви.

По дяволите, по дяволите! Каква можеше да е тази уловка? Да не би баронът да намекваше, че знае кой всъщност е адмирал Нейсмит? Това можеше да се окаже непредвиден и сериозен проблем. Не... просто на страха очите са големи. „Изчакай. Забрави, че лейтенант лорд Воркосиган от бараярската Имперска служба за сигурност някога е съществувал в това тяло. Във всеки случай то не е достатъчно за двама души, момче.“ Все пак, защо тази дебела акула се усмихваше така угоднически? Майлс вирна горделиво глава.

– Историята за успеха на вашата флота при Вервейн достигна чак дотук. Такова нещастие за бившия ѝ командир.

Майлс се вцепени.

– Съжалявам за смъртта на адмирал Озер.

Баронът философски повдигна рамене.

– Такива неща се случват. Не може едновременно да има двама командири.

– Той можеше да бъде забележителен подчинен.

– Гордостта е опасно нещо – усмихна се баронът.

Наистина. Майлс прехапа език. „Значи той мисли, че аз съм организирал смъртта на Озер. Нека си мисли.“ Никой не подозираше, че в тази стая всъщност има един наемен войник по-малко и че Майлс е човек на бараярската Имперска служба... Майлс отвърна на усмивката на барона и не отвърна нищо.

– Интересът ми към вас е голям – продължи баронът. – Например съществува загадка относно възрастта ви. Както и относно предишната ви военна кариера.

Ако Майлс не беше оставил напитката, сега щеше да я гаврътне на един дъх. Вместо това той стисна конвулсивно ръце зад гърба си. По дяволите, бръчките по лицето му от изтърпените болки не свидетелстваха за достатъчно възраст. Дали баронът наистина виждаше през псевдонаемническата служба двадесет и три годишен лейтенант от Сигурността...

Баронът заговори по-тихо.

– Верни ли са слуховете за вашето бетанско лечение за

подмладяване?

Значи за това ставаше въпрос! Майлс почувства леко облекчение.

– Какъв интерес можете да имате от такива лечения вие, барон Фел? – попита на свой ред Майлс. – Аз мислех, че на Джексън Хол човек може практически да получи безсмъртие. Говори се, че тук някои хора вече са с трето клонирано тяло.

– Аз не съм от тях – отговори баронът с явно съжаление.

Майлс вдигна вежди истински изненадан. Очевидно този мъж не считаше процеса за убийство.

– Поради някакви непреодолими медицински пречки ли? – запита той, като придаде съчувствена нотка на гласа си. – Искрено съжалявам, сър.

– Може и така да се каже. – Усмивката на барона разкри силно отвращение. – При операцията за трансплантация на мозък някакъв процент от пациентите умират...

„Да – помисли си Майлс, – и за клоновете, чиито мозъци се изхвърлят, за да се освободи място, процентът е сто.“

– ...друг процент страдат от различни постоянни увреждания. Това са рисковете, които човек трябва да приеме за наградата да продължи живота си.

– Но наградата е толкова голяма!

– Някои пациенти умират на операционната маса не случайно. Ако техните врагове са достатъчно хитри и имат възможност да го уредят. А аз имам немало врагове, адмирал Нейсмит.

Майлс направи един малък жест в смисъл на „Кой ли би си помислил такова нещо?“ и продължи да си придава вид на дълбоко заинтересован.

– Според моите изчисления шансът да оживее при една мозъчна трансплантация е много под средния – продължи баронът. – Затова ме интересуват алтернативите. – Той замълча очаквателно.

– Ох – каза Майлс. Ох, наистина. Той разглеждаше ноктите си и напрегнато мислеше.

– Вярно е. Веднъж се подложих на един... неутвърден експеримент. Оказа се преждевременен. Много рано пренесен от животни върху хора. Не беше успешен.

– Не е бил успешен? – възкликна баронът. – Но вие изглеждате в отлично здравословно състояние, адмирал Нейсмит.

Майлс вдигна рамене.

– Да, имаше известна полза за мускулите, цвета на кожата, косата.

Но костите ми са като на стар човек, крехки. – „Вярно е“ – помисли си Майлс. – Податливи са на костновъзпалителни атаки... има дни, през които не мога да се движа без болкоуспокоително. – „И това е вярно, дявол да го вземе. Едно ново и още неутвърдено медицинско откритие.“ – Очакваната продължителност на живота ми не се смята за добра. – "Например, ако някои тук разберат кой всъщност е „адмирал Нейсмит“. – Ако не сте склонен да търпите болка и не ви радва перспективата да осакатеете, не бих ви препоръчал тази процедура.

Баронът го огледа от главата до краката и разочаровано кимна.

– Разбирам.

Бел Торн, който добре знаеше, че широко разпространената мълва за „Бетанското лечение за подмладяване“ е пълна измислица, слушаше с добре прикрито веселие и успешно успяваше да потисне усмивката си. Благословено да е неговото малко сърдито сърце.

– Все пак – каза баронът, – вашият... учен може междуременно да е усъвършенствал процеса.

– Страхувам се, че не е – отвърна Майлс. – Той умря. – Майлс разпери безпомощно ръце. – От старост.

– О! – баронът отпусна рамене.

– А, ето те и теб, Фел – прозвуча един нов глас. Баронът изправи рамене и се обърна.

Мъжът, който го поздрави, бе толкова консервативно облечен, колкото и Фел. Придружаваше го мълчалив млад мъж – явно телохранител. Последният носеше униформа – червена копринена туника с висока яка и свободни черни панталони. Не беше въоръжен. На Станцията само хората на Фел имаха право да носят оръжие. Тук бяха наложени най-строгите правила за оръжието, които Майлс беше срещал. Но мазолестите ръце на телохранителя показваха, че той може би не се нуждае от оръжие. Очите му трепкаха, ръцете му леко потръпваха – свръхбдителност, постигната с изкуствени средства. Ако станеше нужда, той можеше да нанесе удар с зашеметяваща бързина и неподозирана сила. Не след дълго щеше да се пенсионира млад и да изживее останалата част от живота си с нарушена обмяна на веществата.

И мъжът, когото охраняваше, беше млад... вероятно син на някой важен лорд? Имаше дълга блестяща черна коса, изкусно сплетена в една плитка, гладка тънкомаслинена кожа и гърбав нос. Не можеше да е повъзрасен от истинската възраст на Майлс, но се движеше с увереността на зрял човек.

– А, Риовал – кимна в отговор барон Фел като на равен, а не като на



подчинен. И все още играещ ролята на добър домакин, добави: – Господа офицери, позволете ми да ви представя барон Риовал от Къща Риовал. Адмирал Нейсмит, капитан Торн. От онзи бърз кръстосвач в дока, иликрианска изработка, Ри. Сигурно си го забелязал.

– Страхувам се, че не обръщам внимание на такива неща, Геориш. – Барон Риовал ги удостои с леко кимване като възпитан човек, който е учтив към по-нискостоящите. В отговор Майлс се поклони тромаво.

Риовал изостави Майлс с почти подчертано пренебрежение и сложил ръце ма хълбоците си, се обърна и загледа единствения обитател на глобуса с безтегловна среда.

– Моят агент не е преувеличил нейния чар.

Фел кисело се усмихна. При появяването на Риовал Никол се беше отдръпнала назад... беше се свила на кълбо... а сега плуваше зад инструмента, суетеше се с настройката му. Или по-точно се преструваше, че го настройва. Тя съсредоточено наблюдаваше Риовал, след това се върна към цитрата, сякаш тя можеше да издигне някаква магическа стена между тях.

– Можеш ли да я накараш да посвири... – започна Риовал, но беше прекъснат от позвъняването на радиостанцията-гривна на китката му. – Извинявай, Геориш. – С леко раздражен вид той се позавъртя настрана и каза: – Риовал слуша. Надявам се, че не ме безпокоите за дреболии.

– Не, господарю – отвърна един тънък глас. – Говори мениджърът Дийм от службата за търговски демонстрации. Имаме проблем. Онова същество, което ни продаде Къща Барапутра, ухапа един клиент.

Изваяните устни на Риовал се разтвориха в мълчаливо ръмжене.

– Казах ти да го завържете с верига от дуралуминий.

– Вързахме го, сър. Веригата издържа, но то изскубна халката от стената.

– Стреляйте със стънера.

– И това направихме.

– Тогава като се свести го накажете както трябва. Един достатъчно продължителен глад ще изкорени тази му агресивност... особено при неговия невероятен метаболизъм.

– А какво да правим с клиента?

– Дайте му каквото поиска обезщетение. За сметка на Къщата.

– Страхувам се... че ще мине много време преди да бъде в състояние да оцени понесените щети. Сега е в клиниката. Все още е в безсъзнание.

Риовал изсъска.

– Изпрати личния ми лекар! Като се върна, лично ще се погрижа за останалото. След около шест часа. Край. – Той затвори апарата. – Слабоумни – изръмжа Риовал, пое замислено дъх и си възвърна добрите маниери, сякаш ги измъкна от въздуха. – Извинявай за прекъсването, Геориш.

Фел махна с ръка, като че ли искаше да каже: „Какво да се прави: бизнес.“

– Тъкмо те питах можеш ли да я накараш да изсвири нещо? – Риовал кимна към четириръката.

Фел плесна с ръце, очите му блеснаха с фалшиво великодушие.

– Исвири нещо, Никол.

Никол кимна, намести се пред цитрата и затвори очи. Напрежение то, изписано на лицето ѝ, отстъпи място на някакво вътрешно спокойствие и тя засвири някаква бавна, приятна мелодия, която постепенно започна да става по-бърза.

– Достатъчно! – Риовал махна с ръка. – Точно такава е, каквато ми я описаха.

Никол спря по средата на мелодията и пое дълбоко дъх, без да отваря уста, очевидно смутена от невъзможността да изпълни пиесата докрай – артистично разочарование на незавършеност. С рязко движение остави чукчетата в стойките им и кръстоса горните и долните си ръце. Торн стисна устни и неосъзнато също кръстоса ръце.

– Всичко, каквото ми каза моят агент, е истина – продължи Риовал.

– В такъв случай може би твоят агент ти е предал моите съжаления – отвърна сухо Фел.

– Предаде ги. Но той няма право да вдига цената над стандартния таван. За толкова уникално нещо само аз имам право да преговарям директно.

– За нещастие аз съм свикнал да се радвам на нейния талант тук – отвърна Фел. – На моята възраст удоволствията се постигат по-трудно от печеленето на пари.

– Вярно е. И все пак може би друго удоволствие ще бъде не по-малко ценно. Мога да ти предложа нещо съвсем специално. Извън каталога.

– За нейните музикални способности! Те са повече от специални. Те са уникални. Гениални. Не са изкуствено създадени. В твоите лаборатории не може да се направи дубликат от тях.

– Моите лаборатории могат да направят дубликат от всичко. – Риовал се усмихна на отправеното предизвикателство.

– Освен оригиналност. Самата идея за дубликат го изключва.

Риовал разтвори ръце в израз на признание от философска гледна точка. Майлс разбра, че Фел се радва не просто на музикалния талант на четириръката, а изпитва огромно удоволствие от притежаването на нещо, което неговият съперник страстно желае да купи, но той няма абсолютно никаква нужда да продава. Изглежда, дори прочутият Риовал имаше трудности да го догони с нещо по-добро... и все пак, ако Риовал можеше да даде исканата от Фел цена, каква сила на Джексън Хол можеше да спаси Никол? Майлс неочаквано разбра, че знае каква може да е цената на Фел. Знаеше ли я Риовал?

Риовал стисна устни.

– В такъв случай да обсъдим въпроса с вземане на тъкан от нея. Това няма да ѝ причини нищо лошо и ти ще продължиш необезпокояван да се радваш на нейните уникални услуги.

– С това тя ще престане да бъде уникална. Ти знаеш, че репродукциите винаги свалят цената на оригинала, нали, Ри? – усмихна се барон Фел.

– Но не веднага – възрази Риовал. – Времето за създаване на един клон е най-малко десет години... Но ти добре знаеш това. – Той се изчерви и леко се поклони, сякаш разбра, че току-що е проявил нетактичност.

От стиснатите устни на Фел стана ясно, че е разбрал.

– Наистина – каза хладно Фел.

В този момент Бел, който следеше пазарлъка, ги прекъсна ужасен.

– Ти нямаш право да продаваш нейната плът! Тя не е твоя собственост. Четириръката не е продукт на Джексън Хол, тя е свободна галактическа гражданка!

И двамата барони се обърнаха към Бел, сякаш наемникът беше мебел, която неочаквано е проговорила, без да ѝ е дадена думата. Майлс трепна.

– Барон Фел може да продаде нейния договор – каза с ледено спокойствие Риовал. – И точно това обсъждаме. Помежду си.

Бел не обърна внимание на намека.

– На Джексън Хол има ли практическа разлика дали ще го наречете договор или плът?

Риовал хладно се усмихна.

– Никаква. Според закона тук собствеността е повече от девет десети.

– Това е абсолютно незаконно.

– Законно, скъпи ми... ах... вие сте бетанец, нали? Това обяснява

всичко – отвърна Риовал. – Законно е онова, което са решили властите на планетата и могат да го наложат. Аз не виждам тук лица от бетанската изпълнителна власт, които да ни наложат своята странна версия на морал и законност. Ти виждаш ли, Фел?

Фел слушаше вдигнал вежди, едновременно развеселен и раздразнен.

Без се изненада.

– Значи ако извадя оръжие и те ударя по главата, ще бъде съвсем законно, така ли?

Телохранителят настръхна и се приготви за скок.

– Престани, Бел – промърмори Майлс.

Но на Риовал му стана интересно да дразни бетанския натрапник.

– Ти нямаш оръжие. Но като оставим настрана закона, подчинените ми са инструктирани да отмъстят за мен. При дадените обстоятелства това може да се схваща както като естествена реакция, така и като наказателен акт. Всъщност ти ще установиш, че един такъв неуместен импулс наистина е незаконен.

Барон Фел погледна Майлс в очите и леко кимна. Време бе да се намеси.

– Трябва да си тръгваме, капитане – каза Майлс. – Ние не сме единствените гости на барона.

– Опитайте топлия бюфет – предложи любезно Фел.

Риовал демонстративно остави Бел без внимание и се обърна към Майлс.

– Прескочете до моя институт, ако ви е на път, адмирале. Дори един бетанец може да разшири хоризонтите на своя опит там. Сигурен съм, че моите хора могат да ви предложат нещо интересно за парите, с които разполагате.

– Вече не разполагам с никакви пари – отвърна Майлс. – Барон Фел изчерпи кредитната ми карта.

– Ах, много лошо. Може би при следващото пътуване – каза Риовал и се обърна незаинтересован настрана.

Бел не се помръдна.

– Вие не можете да продавате граждани на галактиката там долу – каза той и посочи нервно към кривината на планетата, която се виждаше през люка. Четириръката Никол ги наблюдаваше безизразно иззад цитрата си, но сините ѝ очи блестяха.

Риовал се обърна неочаквано, преструвайки се на изненадан.

– О, капитане, току-що се сетих. Като бетанец... ти трябва да си

истински генетичен хермафродит. Ти самият си пазарна рядкост. Аз мога да те наема с два пъти по-голямо заплащане от сегашното. И без риск да бъдеш застрелян. Гарантирам ти, че ще бъдеш изключително популярен. Твоята група се цени високо.

Майлс можеше да се закълне, че видя как кръвното на Торн се вдигна, когато разбра смисъла на казаното от Риовал. Лицето на хермафродита помръкна и той пое дълбоко дъх. Майлс се пресегна и го стисна за рамото.

– Отказваш ли се? – попита Риовал и вдигна глава. – Твоя работа. Но аз наистина ще ти платя добре за генетичен материал от твоята плът, с който да попълня каталозите си.

Бел избухна.

– За да създадеш от мен клонирани братчета и сестричета, които да направиш... да направиш... сексуални роби през следващия век! Само през трупа ми... или през твоя... ти...

Бел беше толкова разгневен, че заекна – нещо, което Майлс никога не беше виждал, въпреки че го познаваше от седем години, включително и по време на сражения.

– Значи така, бетанецо – самодоволно се усмихна Риовал.

– Престани, Ри – изръмжа Фел.

Риовал въздъхна.

– Е, тъй да бъде. Но идеята е доста примамлива.

– Не можем да победим, Бел – изсъска Майлс. – Време е да се оттеглим.

– Благодаря за гостоприемството, барон Фел – официално се сбогува Майлс. – Довиждане, барон Риовал.

– Довиждане, адмирале – отвърна Риовал и с нежелание се раздели с най-доброто си развлечение за деня. – За бетанец вие изглеждате космополитен тип. Може би някога ще ни посетите без вашия приятел моралист.

Една война на думи трябва да се спечели с думи.

– Не мисля – промърмори Майлс и напрегна ума си да измисли нещо обидно преди да се оттеглят.

– Какъв срам – каза Риовал. – Ние имаме закон за кучетата и джуджетата, който, сигурен съм, ще намерите за превъзходен.

Последва момент на абсолютна тишина.

– Да се махаме – предложи категорично Бел.

Майлс се усмихна през зъби, поклони се и се оттегли, стиснал здраво рамото на Бел. Зад гърба си чу смеха на Риовал.

В този момент пред тях изникна майордомът на Фел.

– Насам, моля, господа офицери – усмихна се той. Майлс никога преди не беше изгонван отнякъде с такава изискана любезност.

\* \* \*

Торн крачеше из каюткомпанията на „Ариел“, а Майлс седеше и посърбваше горещо и черно като мислите му кафе.

– Съжалявам, че избухнах с онзи хлапак Риовал – извини се навъсно Бел.

– Какъв ти хлапак, по дяволите – отвърна Майлс. – Мозъкът в това тяло е поне на сто години. Той си играеше с теб както си искаше. Не можем да разчитаме на успех срещу него. Признавам, че щеше да е по-добре, ако ти беше проявил повече разум и навреме беше престанал.

Бел направи знак, че разбира, и продължи:

– Бедното момиче, затворено в онзи балон... пропуснах единствения си шанс да поговоря с нея, да ѝ вдъхна надежда... вместо това говорих глупости...

Тя наистина беше събудила мъжа в Торн, размишляваше кисело Майлс.

– Случва се и с най-добрите – промърмори Майлс, усмихна се над чашката с кафе, после се намръщи. Не. По-добре да не поощрява интереса на Торн към четириръката. Тя очевидно бе много повече от обикновена музикантка в Къща Фел. Той имаше само един космически кораб с двадесет души екипаж. Но дори целият Дендариин флот да му дойдеше на помощ, трябваше да премисли два пъти преди да обиди барона на собствената му територия. Те бяха дошли да изпълнят определена задача. Къде ли бе проклетият учен, когото трябваше да отвлекат? И защо още не се бе обадил, както беше уговорено?

Интеркомът на стената иззвъня и Торн вдигна слушалката.

– Торн слуша.

– Говори ефрейтор Нот от шлюза на дока. Тук има една... жена, която иска да ви види.

Торн и Майлс се спогледаха и вдигнаха вежди.

– Как се казва? – попита Торн.

Чу се странично говорене, след това Нот съобщи.

– Казва, че името ѝ е Никол.

Торн изсумтя изненадано.

– Добре. Придружи я до каюткомпанията.

– Слушам, капитане.

Никол се появи на входа с плуващия си стол – летяща цилиндрична емайлирана в зелено като очите ѝ чаша, която сякаш търсеше чинийката си. Промуши се през вратата така лесно, като жена с два крака, спря до масата на Майлс и застана на височината на седнал човек. Органите за управление на стола командваше с долните си ръце, а горните бяха съвсем свободни. Опората за долната част на тялото сигурно бе конструирана специално за нея. Майлс наблюдаваше маневрите ѝ с интерес. Значи така живееше тя извън кълбото с безтегловна среда. Очакваше да е слаба. Не изглеждаше слаба. Изглеждаше решителна.

– Никол. Колко хубаво да те видя отново – възкликна Торн.

Тя кимна.

– Здравей, капитан Торн. Здравейте, адмирал Нейсмит. – Местеше поглед от единия на другия, после се спря на Торн. Майлс мислеше, че разбира защо. Той пиеше кафето си и чакаше развитието на нещата.

– Капитан Торн. Ти си наемен войник, нали?

– Да...

– И... извинявам се, ако съм те разбрала неправилно, но ти ми влязаш в положението. И ме разбираш.

Торн направи лек идиотски поклон.

– Разбирам, че висиш над бездна.

Тя стисна устни и мълчаливо кимна.

– Тя сама е влязла в нея – посочи Майлс.

Никол вдигна брадичка.

– И възнамерявам сама да изляза.

Майлс вдигна извинително ръка и отново отпи от кафето си.

Тя вдигна плуващия стол и с нервен жест го върна на същата височина, от която беше започнала.

– Струва ми се – каза Майлс, – че барон Фел е сигурен защитник. Мисля, че докато е жив, ти не бива да се страхуваш от плътските намерения на Риовал.

– Барон Фел умира. – Тя отметна глава. – Или поне мисли, че умира.

– И аз така разбрах. Защо не си е направил клон?

– Направи си. Всичко беше уредено с Къща Барапутра. Клонът беше четиринадесетгодишен и с нормална големина. Но преди две години някой го уби. Баронът още не е открил убиеца, макар че има списък със заподозрени. Начело на списъка е неговият доведен брат.

– Значи го е пленил в собственото му стареещо тяло. Колко... очарователен тактически маньовър – разсъждаваше Майлс. – Чудя се какъв

ще е следващият ход на този неизвестен враг? Или просто ще го чака да умре?

– Не зная – отвърна Никол. – Баронът създаде друг клон, но той още не е изваден от репликатора. Дори с акселератор за растеж ще минат години преди тялото му да стане подходящо за трансплантация. И... на мен ми се струва, че има много начини, по които дотогава баронът да умре от неестествена смърт.

– Положението наистина не е сигурно – съгласи се Майлс.

– Искам да се махна. Искам да си купя билет и да замина оттук.

– Защо не отидеш в някой от офисите на трите галактически пътнически линии тук и не си купиш билет? – попита сухо Майлс.

– Заради договора – отвърна Никол. – На Земята не си давах сметка какво ще означава да дойда на Джексън Хол. И дори не мога да си платя билета, освен ако баронът не реши сам да ме пусне. А изглежда, по някакъв начин... животът ми тук става все по-скъп. Според моите сметки... преди да ми изтече договорът ще стане много по-лошо.

– Още колко остават? – попита Торн.

– Още пет години.

– Ай – въздъхна съчувствено той.

– Значи ти искаш да ти помогнем да нарушиш синдикалния договор – каза Майлс. – Да те измъкнем тайно, предполагам.

– Ще си платя. Сега мога да платя много повече, отколкото ще мога догодина. Работата не е такава, каквато си я представях, когато дойдох. Говореха ми за записи, за видеоклипове... няма нищо такова. Мисля, че няма и да има. Аз трябва да мога да достигна до по-широка публика, за да мога някога да си платя пътя за връщане у дома. При моя народ. Искам... да се махна оттук преди да падна в онази гравитационна яма. – Тя посочи с палеца на горната си ръка планетата, около която се въртяха по орбита. – Хората, които стъпват на нея, никога не се връщат. – Никол спря. – Вие страхувате ли се от барон Фел?

– Не! – извика Торн.

– Да – каза Майлс.

Двамата размениха язвителни погледи.

– Ние сме склонни да внимаваме в отношенията си с барон Фел – каза Майлс. Торн вдигна рамене в знак на съгласие.

Никол се намръщи, заобиколи масата, извади от зелената си копринена блуза пачка банкноти планетарна валута и ги сложи пред Майлс. И тупна отгоре и една монета.

– Тези пари ще успокоят ли нервите ти?



Бяха най-малко две хиляди бетански долара, вероятно със средна номинална стойност, макар че едноталаровата бетанска монета върху пачката не позволяваше да се види точно каква.

– Е – каза Торн и погледна Майлс, – какво е нашето мнение като наемни войници?

Майлс се облегна на стола си замислен. Тайната за самоличността му не беше единствената услуга, на която Торн можеше да се позове, ако пожелаеше. Майлс си спомняше деня, когато само с шестнадесет души в бойни доспехи и много нерви Торн помогна да завладеят една астероидна минна станция и дреднаута „Триумф“.

– Аз поощрявам творческото мислене на моите командири – каза най-после той. – Проведи преговора, капитане.

Торн се усмихна, взе монетата и каза на музикантката:

– Идеята ти е правилна. Но парите ти не са.

Тя посегна колебливо към блузата си и спря, защото Торн бутна банкнотите обратно към нея.

– Какво?

Той подхвърли монетата във въздуха и я хвана.

– Това е точната сума. За сключване на официален договор, разбиха. – Бел ѝ протегна ръка. Никол за момент се смути, после я стисна. – Договорихме се – каза щастливо Торн.

– Герою, не забравяй, че ще използвам правото си на вето, ако не успееш да го направиш тайно – каза Майлс и заклати заканително пръст. – Това е моят дял от цената.

– Да, сър – съгласи се Торн.

\* \* \*

Няколко часа по-късно Майлс се събуди от настойчивото звънене на комуникационния пулт. Моментално забрави какво беше сънувал. Имаше смътната представа, че е било нещо неприятно. Биологическо и неприятно.

– Адмирал Нейсмит слуша.

– Дежурният офицер по навигация и комуникация ви безпокои, сър. Търсят ви отдолу по гражданската комуникационна мрежа. Някой си Вон.

Вон беше конспиративното име на човека, когото трябваше да отвлекат. Истинското му име беше доктор Канаба. Майлс грабна униформената си куртка и я облече над черната тениска, безуспешно приглади косата си и седна на ергономичния стол пред комуникационния пулт.

– Свържи ме.

На видеоекрана се материализира лицето на мъж над средна възраст със загоряла кожа, неопределена раса, къси, посивели на слепоочията къдрави коси. В живите му кафяви очи светеше интелигентност. „Да, това е моят човек – помисли със задоволство Майлс. – Започва се.“ Но Канаба изглеждаше повече от напрегнат. Беше смутен.

– Адмирал Нейсмит?

– Да. Вон?

Канаба кимна.

– Къде си? – попита Майлс.

– Долу.

– Трябваше да се срещнем тук.

– Зная. Нещо става. Възникна проблем.

– Какъв проблем? Всъщност... този канал сигурен ли е?

Канаба горчиво се засмя.

– На тази планета нищо не е сигурно. Но не мисля, че ме подслушват. Още не мога да дойда. Имам нужда от... помощ.

– Вон, не сме екипирани да те отвлечем от превъзхождащи ни сили... ако си затворен...

Той поклати глава.

– Не, не е това. Аз... изгубих нещо. Нужна ми е помощ, за да си го върна.

– Разбрах, че си готов да изоставиш всичко. По-късно ще получиш компенсация.

– Не става въпрос за лично притежание. Това е нещо, което вашият работодател държи на всяка цена да има. Това са... генетични материали, които са ми отнети... Без тях няма да ме приемат.

Доктор Канаба взе Майлс за наемник, на когото Бараярската сигурност е поверила минимум секретна информация.

– Възложено ми е да транспортирам единствено теб и твоите умения.

– Не са ви казали всичко.

„По дяволите, наистина не са. Те ще те приемат без нищо и ще бъдат много благодарни.“

– Какви са тези образци?

Канаба се намръщи и стисна уста.

– Няма да тръгна без тях. Иначе сделката пропада. И вашето възнаграждение, наемнико.

Той наистина беше решил да не тръгне без проклетите генетични

материали. По дяволите! Майлс притвори очи.

– Всичко това е малко загадъчно.

Канаба вдигна рамене в знак на потвърждение.

– Съжалявам. Но аз трябва... Елате да се видим и ще ви разкажа останалото. Или вървете, не ме интересува. Но нещо трябва да се постигне, поне част от вината трябва да се изкупи. – Гласът му постепенно заглъхна.

Майлс пое дълбоко дъх.

– Добре. Но с всяко усложнение, което прибавяш, нараства рискът за теб. И за мен. Добре е да държим сметка за това.

– О, адмирале – тъжно каза Канаба, – за мен. Рискът е за мен.

\* \* \*

Снегът се сипеше над малкия парк, където двамата с Бел бяха прекарали нощта, Майлс трепереше от студ въпреки парката си и ругаеше под нос. Най-сетне Канаба се появи и двамата с Торн тръгнаха мълчаливо подир него.

Лабораториите на Къща Барапутра бяха разположени в долния край на града, което Майлс определено намери за обезпокоително: охранявано летище за совалки, охранявани общински здания, оградени със стени жилищни комплекси и безразборно разпръснати между тях обитавани от промъквачи се крадешком хора стари постройки, които, изглежда, не бяха охранявани от никого. Майлс се чудеше дали отделените от него за охрана двама Дендари наемници са достатъчни. Но промъквачите се хора ги избягваха – очевидно разпознаваха добре въоръжените лица. Поне при дневна светлина.

Канаба ги отведе в една от близките сгради. Тръбните подемници не работеха, коридорите бяха неотоплены. Облечен в тъмно човек, може би жена, бързо мина пред тях и се скри в сенките. На Майлс тя напомни неприятно за плъх. Последваха колебливо Канаба по някаква аварийна стълба покрай неработещ тръбен подемник, преминаха по един коридор и през една врата със счупена дактилна ключалка влязоха в празна мръсна стая, слабо осветена от прозорец без стъкла. Поне не духаше.

– Мисля, че тук можем спокойно да говорим – каза Канаба, обърна се към тях и си свали ръкавиците.

Торн извади набор от детектори и започна да сканира помещението, докато двамата охранители обикаляха наоколо. Единият се разположи в коридора, другият – до прозореца.

– Сканирането показва, че е чисто – каза най-после Бел, сякаш с

нежелание повярвал на собствените си инструменти. – Засега! – Той многозначително пристъпи към Канаба и сканира и него. Канаба чакаше с наведена глава, сякаш почувствал, че няма право на друго. Бел включи шумозаглушителя.

Майлс отметна качулката си и разкопча парката, за да може по-бързо да извади оръжие в случай на нужда. Беше му изключително трудно да разбере Канаба. Какви все пак бяха мотивите на този човек? Нямахте съмнение, че Къща Барапутра му е осигурила комфорт... палтото, добре скроените дрехи под него достатъчно красноречиво говореха за това... и макар че неговият жизнен стандарт сигурно нямаше да спадне, когато прехвърлеше верността си към Бараярския Имперски научен институт, той нямаше да има възможност да натрупа богатство. Значи не го правеше за пари. Това беше ясно. Но защо бе работил за място като Къща Барапутра, ако не от алчност за пари?

– Ти ме озадачаваш, доктор Канаба – тихо каза Майлс. – Защо правиш тази промяна по средата на кариерата си? Доста добре със запознат с твоите нови работодатели и честно казано, не вярвам, че могат да ти предложат повече пари от Къща Барапутра.

– Те ми предложиха защита от Къща Барапутра. Макар че ако вие трябва да осигурите тази защита... – Канаба огледа недоверчиво Майлс.

Ха. По дяволите. Мъжът наистина беше готов да се откаже. И тогава Майлс щеше да трябва да обяснява пред шефа на Имперската сигурност Илян неуспеха на акцията.

– Те купиха нашите услуги – каза Майлс, – и следователно сега ти ще ни командваш. Искат да си в безопасност и доволен. Но ние не можем да те защитим, ако се отклоняваш от предварително изготвения план за максимална сигурност, ако ни изложиш на случайни фактори и искаш от нас да работим слепешката. За да поема пълна отговорност за резултатите от акцията, ми е необходима изчерпателна информация за онова, което става.

– Никой не иска да поемате отговорност.

– Извинявай, докторе, но те сигурно искат.

– О – възкликна Канаба. – Аз... разбирам. – Той се върна при стената. – Ще направите ли онова, което искам?

– Ще направя всичко, което е в моите възможности.

– Чудесно... – изсумтя Канаба. – Господи... – Той поклати глава и шумно пое дъх. – Не дойдох тук за пари. Дойдох, защото само тук можех да провеждам изследванията, за които мечтаех. Никаква преграда от предразсъдъци и остарели ограничения. Мечтаех да направя важни

научни открития... но всичко се оказва илюзия. Свободата се превърна в робство. Нещата, които искаха от мен... Непрекъснато прекъсваха работите ми. О, във всеки случай винаги могат да се намерят хора, които да вършат всякаква работа, но това са посредствени учени. Тези лаборатории са пълни с такива хора. Най-добрите не могат да се купят. Аз извършвах проучвания, постигнах уникални резултати, но Барапутра не иска да ги разработва, защото печалбите ще са много малки, независимо колко много хора ще имат полза от тях... не получих никакъв кредит, никаква подкрепа за моята работа... всяка година виждам в литературата галактически признания в моята област на по-малко способни учени, но аз не мога да публикувам моите резултати... – Той спря и наведе глава. – Сигурно ме смятате за мегаломан.

– Всъщност... – каза Майлс, – изглеждаш доста разочарован.

– Разочарованието – каза Канаба – ме събуди от продължителен сън. Наранено е го... това е само наранено е го. Но в моята гордост аз преоткрих срама. И бремето на този срам ме поразил. Разбирате ли? И ако разбирате, има ли това значение за вас? Ах! – Той закричи из стаята.

– Хм. – Майлс се почеса по главата. – Има. С удоволствие ще изслушам обясненията ти... на моя кораб. По време на пътуването.

Канаба се усмихна кисело.

– Разбирам, че сте практичен човек. Войник. Чудесно. Бог ми е свидетел, че имам нужда тъкмо от войник.

– Дотам ли са стигнали нещата?

– Това... стана неочаквано. Мислех, че е под мой контрол.

– Продължавай! – подкани го Майлс.

– Бяха синтезирани седем генетични комплекса. Един беше препарат за лекуване на някакво неясно ензимно смущение. Друг целеше да повиши двадесетократно генерацията на кислород от водорасли на космическа станция. Трети дойде отвън, донесен от един мъж... никога не научихме кой всъщност беше той, но подир него вървеше смъртта. Седем мои колеги, които работеха върху този проект, бяха убити една нощ от командоси, които го преследваха... научните им записки бяха унищожени... на никого не казах, че тайно бях взел за изучаване образец от комплекс. Още не съм разгадал всичко, но мога да ви кажа, че е абсолютно уникален.

Майлс почти се задави, като си спомни за странната верига от обстоятелства, при които преди година разузнаването беше дало идентичен генетичен материал на Дендариин. Телепатичният комплекс на Теренс Сий... и главната причина, поради която негово императорско

величество неочаквано пожела да докарат най-добрия генетик. Ако останалите шест комплекса имаха приблизително стойността на този, шепът на Имперската сигурност Илян щеше да го одере жив, че е допуснал да му се изплъзнат от пръстите. Вниманието на Майлс към Канаба изведнъж се засили. Това пътуване може би нямаше да се окаже толкова банално, колкото се опасяваше.

– Тези седем комплекса са плод на десетки хиляди изследователски часове, главно мои... дело на моя живот. Още отначало планирах да ги взема със себе си. Затворих ги във вирусна капсула и ги оставих на съхранение, обезсилени и латентни в жив... – Канаба се поколеба – организъм. Един организъм, мислех аз, в който никой няма да се сети да ги търси.

– А защо не ги скри в собствената си плът? – попита раздражено Майлс. – Така нямаше да ги изгубиш.

Канаба зейна от изненада.

– Аз... не се сетих. Колко елегантно! Как не се сетих? – Той се плесна по челото озадачен, сякаш да провери дали нервната му система функционира нормално, после отново стисна устни. – Всъщност нямаше да има никаква разлика. Въпреки това аз щях да се нуждая от... – той мълкна. – Отнася се за организма – каза най-после той. – Съществува... – Последва ново дълго мълчание.

– От всичко, върху което работих – тихо продължи Канаба, – от всичките прекъсвания, което това отвратително място наложи на моята работа, най-много съжалявам за едно. Вие разбирате, че това беше преди години. Бях млад, мислех, че тук ме очаква бляскаво бъдеще, което трябва да защита. И то не беше само мое дело... споделена вина, а? Разпределете я върху много, кажете: той беше виновен, той го направи... Но сега вината е само моя.

„Искаш да кажеш, че сега е моя“ – помисли мрачно Майлс.

– Докторе, колкото повече се бавим, толкова по-голяма е вероятността да провалим тази операция. Моля те, разказвай по същество.

– Да... да. Е, преди две години лабораториите на Къща Барапутра сключиха договор за създаване на... нови видове. По поръчка.

– Мислех, че Къща Риовал е известна със създаването по поръчка на хора или каквото и да било друго – каза Майлс.

– Те правят роби. Много специализирани. Клиентите им са изненадващо малко. Има много богати хора и, предполагам, много покварени хора, но клиентите на Къща Риовал трябва да принадлежат и към двете групи, а според мен тези хора не са много. Във всеки случай

очакваше се нашият договор да доведе до голяма производствена серия, далеч надвишаваща производствените мощности на Къща Риовал. Някакво притиснато от съседите си правителство поръчало създаването на раса от супервойници.

– Какво? Пак? – възкликна Майлс.

– Този път мислехме, че ще успеем. Във всеки случай аристокрацията на Барапутра искаше да получи парите от договора. Но в проекта се намесиха твърде много хора: клиентът, нашите началници, членовете на съвета по генетични проекти. Всички настояваха за внедряване на техни идеи. Кълна се, че той беше осъден на провал още преди да излезе от проектантската зала.

– Супервойник, проектиран от комитет. О, богове! – Майлс примижа очарован. – И какво стана?

– Струваше ни се... на няколко от нас, че физическите граници на обикновения човек са достигнати. Мускулната система беше доведена до съвършенство – стимулирана с максимум хормони, развита до физическите предели. Повече от това не можеше да се направи. Тогава се обърнахме към други видове. Аз например бях очарован от аеробния и анаеробния метаболизъм в мускулатурата на породистия кон...

– Какво? – възкликна шокиран Торн.

– Имаше и други идеи. Прекалено много. Не всичките бяха мои, кълна се.

– Ти си смесил човешки и животински гени? – извика ужасен Майлс.

– Защо не? Човешки гени бяха имплантирани на животни... това беше първия пробив в тази насока. Беше направен човешки инсулин от бактерии и други подобни. Но дотогава никой не се решаваше да направи обратното. Аз преодолях бариерата, наруших забраните... Отначало вървеше добре. Но когато първият супервойник достигна пубертета, грешката стана очевидна. Е, това беше само първи опит. Тези супервойници трябваше да бъдат страхотни. Но завършиха чудовищно.

– Каж ми – Майлс се задави, – в комитета имаше ли хора с боен опит?

– Предполагам, че клиентът е имал такива, за да ни даде параметрите – отвърна Канаба.

– Разбирам – промълви разстроен Торн. – Искали са отново да създадат наемни войници.

Майлс отпрати към Торн успокояващ поглед и почука по часовника си.

– Не ни давай да те прекъсваме, докторе.

Настъпи тишина. След това Канаба продължи:

– Създадохме десет прототипа. Но клиентът... се отказа от поръчката. Изгубил войната...

– Защо ли не съм изненадан? – тихо каза Майлс.

– ...финансирането беше прекратено и проектът изоставен преди да можем да коригираме допуснатите грешки. Девет от прототипите умряха. Остана само един. Държахме го в лабораториите поради... трудностите по осигуряване навън на храна, квартира. В него скрих моите комплекси генетични материали. Още са там. Последното нещо, което смятах да направя преди да напусна, беше да го убия. В израз на състрадание... на отговорност. На изкупление, ако щете.

– И какво стана? – подкани го Майлс.

– Преди няколко дни неочаквано беше продаден на Къща Риовал. Очевидно като новост. В своите банки за генетични материали барон Риовал колекционира всякакви чудатости...

Майлс и Бел се спогледаха.

– ...не знаех, че е продаден. Когато сутринта влязох в лабораторията, него го нямаше. Не смятам, че Риовал има представа за истинската му стойност. Доколкото зная, сега е там, в биологическия комплекс на Риовал.

Майлс реши, че има главоболие от синусите. От студения въздух, без съмнение.

– И какво искаш да направим ние?

– Да се промъкнете по някакъв начин там, да го убие и да вземете генетичните комплекси. Чак тогава ще тръгна с вас.

Майлс почувства остри стомашни болки.

– И да донесем двете уши и опашката.

Канаба го погледна студено.

– В мускула на левия прасец. Там инжектирах моя комплекс. Тези депонирани вируси не са болестотворни и не са отишли далеч. По-голямата част от тях трябва да са там.

– Разбирам. – Майлс потри слепоочията си и притисна очи. – Добре. Ще се погрижим за това. Този личен контакт между нас е много опасен и предпочитам да не се повтаря. Планирах да докладвам на кораба след четиридесет и осем часа. Ще се затрудним ли да разпознаем твоето творение?

– Не мисля. То е високо почти два и петдесет. Аз... искам да знаете, че кучешките му зъби не са моя идея.



– Разбирам...

– Ако все още е в добро здраве, ще може да се движи много бързо. Мога ли да ви помогна с нещо? Имам достъп до безболезнени отрови...

– Ти направи достатъчно, благодаря. Останалото остави на нас, професионалистите, а?

– Най-добре е тялото да бъде напълно унищожено. Да не останат никакви клетки. Ако можете.

– За това са измислени плазмени дъгомети. Ти по-добре се погрижи за себе си.

– Да. – Канаба се поколеба. – Адмирал Нейсмит?

– Да?

– Аз... може би ще бъде добре моят бъдещ работодател да не научи за него. Той има подчертани военни интереси и може да прояви прекалено голям интерес.

– О – каза Майлс / адмирал Нейсмит / лейтенант лорд Воркосиган от Бараярската Имперска сигурност, – мисля, че можеш да бъдеш спокоен.

– Четиридесет и осем часа достатъчни ли са вашата команда да извърши операцията? – попита загрижен Канаба. – Вие разбирате, че ако не вземете генетичните комплекси, аз няма да дойда.

– Бъди спокоен. Твоята безопасност е включена в подписания от мен договор – отвърна Майлс. – А сега най-добре да заминаваш.

– Разчитам единствено на вас, сър. – Канаба кимна разтревожен и излезе.

Те почакаха няколко минути в студената стая. Вятърът виеше около сградата. От коридора над тях прозвуча странен писък, последван от остър смях. Охранителят, който излезе подир Канаба, се върна.

– Стигна безпрепятствено до наземната кола, сър.

– Добре – рече Торн. – Предполагам, че най-напред трябва да намерим плана на лабораторния комплекс на Риовал.

– Според мен не ни е необходим – отвърна Майлс.

– Ако трябва да го нападнем...

– Да нападнем? По дяволите! Нямам намерение да рискувам хората си за нещо толкова идиотско. Аз казах, че ще изкупя греха му, но не съм казал как.

\* \* \*

Комуникационният пулт на гражданската мрежа на летището за совалки изглеждаше толкова удобен, колкото и всеки друг. Майлс се

вмъкна в кабината и пхна в апарата кредитната си карта, а Торн остана извън зрителния ъгъл на екрана, обърнат с лице към охраната отвън. Майлс набра кода.

На видеоекрана мигновено се появи образът на миловидна девойка с трапчинки на бузите и гъста бяла грива вместо коса.

– Къща Риовал, служба „Пласмент“. С какво мога да ви услужа?

– Искам да говоря с мениджъра Дийм от отдел „Продажби и демонстрации“ – каза спокойно Майлс, – за възможна поръчка за моята организация.

– За кого да съобщя?

– Адмирал Нейсмит от Свободния наемнически Дендарии флот.

– Един момент, сър.

– Наистина ли мислиш, че ще го продадат? – промърмори Бел отсрани, когато лицето на девойката изчезна и се появи въртяща се картина от цветни светлини и се чу някаква сладникава музика.

– Забрави ли какво чухме вчера? – попита Майлс. – Бас държа, че се продава. При това евтино. – Просто не трябваше да показва, че е много заинтересован.

За забележително кратко време цветният облак изчезна и се появи изключително красив млад синеок албинос с червена копринена риза. На едната страна на бялото му лице имаше огромна синина от ожулено.

– Аз съм мениджър Дийм. С какво мога да ви бъда полезен, адмирале?

Майлс грижливо се покашля.

– Дочух, че Къща Риовал неотдавна е получила от Къща Барапутра един обект, към който проявявам професионален интерес. Предполага се, че е прототип на някакъв нов вид подобрен боец. Можете ли да ми кажете нещо за него?

Дийм неволно опипа ожуленото си лице.

– Наистина имаме такъв артикул, сър.

– Продавате ли го?

– О, да... искам да кажа, че предстои някакво споразумение за него.

Но мисля, че все още не е късно да се спазарите.

– Възможно ли е да го видя?

– Разбира се – отвърна Дийм с едва съдържана готовност. – Кога желаете да стане това?

Появиха се електростатични смущения, образът на екрана трепна, лицето на Дийм изведнъж се сви и се отмести на страна. Появи се ново, добре познато лице. Бел тихо изсъска.

– Аз ще поема този разговор – каза барон Риовал.

– Да, сър. – Дийм се опули от изненада и се оттегли. Образът на Риовал нарасна и запълни целия екран.

– И така, бетанецо – засмя се Риовал, – излиза, че притежавам нещо, което в края на краищата, искате да купите.

Майлс вдигна рамене.

– Може би – отвърна той с безразличен глас. – Ако цената е по моите възможности.

– Аз мислех, че дадохте всичките си пари на Фел.

Майлс разпери изразително ръце.

– Един добър командир винаги има скрити резерви. Но цената на стоката още не е определена. Всъщност самото нейно съществуване не е установено.

– О, стоката съществува, можете да сте сигурен. И тя е... много впечатляваща. Беше неповторимо удоволствие да я прибавя към моята колекция. Не ми се ще да се разделям с нея. Но за вас специално – Риовал се усмихна, – за вас може би ще отрежа от цената. – Той се изкикоти.

„По-вероятно специално прерязване на гърло.“

– О?

– Моите условия за търговия са прости – каза Риовал. – Плът срещу плът.

– Струва ми се, че надценявате интереса ми към тази сделка, бароне.

Очите на Риовал светнаха.

– Не споделям вашето мнение.

„Той знае, че не бих разговарял с него, ако не проявявах голям интерес.“

– В такъв случай очаквам да чуя вашето предложение.

– Аз ще ви продам любимото животно на Къща Барапутра... ах, трябва да го видите, адмирале!... за три генетични образца от тъкан. Три генетични образца, които, ако сте достатъчно умен, няма да ви струват нищо. – Риовал вдигна един пръст. – Един от вашия бетански хермафродит – втори пръст, – един от вас – трети пръст, – и един от четириръката музикантка на барон Фел.

В ъгъла на кабината Торн, изглежда, успя да предотврати един апоплектичен пристъп. За щастие тихо.

– Може да се окаже изключително трудно да се вземе третият образец – каза Майлс, за да спечели време за мислене.

– По-малко трудно, отколкото за мен – възрази Риовал. – Барон Фел познава агентите ми, а и след моето последно предложение ще е много внимателен. Вие имате чудесна възможност да заблудите неговата охрана. Сигурен съм, че при достатъчна мотивация това ще е напълно във вашите възможности, наемнико.

– При достатъчно мотивация няма нищо, което да е извън моите възможности, бароне – каза Майлс.

– Чудесно. Ще очаквам да ми съобщите решението си... да речем... двадесет и четири часа. След това предложението ми престава да е в сила. – Риовал весело кимна. – Приятен ден, адмирале. – Екранът трепна и изгасна.

– Добреее – тихо проточи Майлс.

– Добре какво? – подозрително попита Торн. – Нали не вземате на сериозно това... отвратително предложение?

– За Бога, за какво му е образец от моето тяло? – разсъждаваше на глас Майлс.

– За създаване на кучета и джуджета, несъмнено – злобно каза Торн.

– Хайде, хайде. Страхувам се, че ще остане ужасно разочарован, когато моят клон стане метър и осемдесет. – Майлс се позасмя. – Всъщност вземането на малко генетичен материал няма да навреди никому. Докато едно нападение поставя под заплаха животи.

Бел се облегна на стената и скръсти ръце.

– Вярно е, няма да навреди. Но ще трябва да се биете, за да вземете от мен. И от нея.

Майлс кисело се усмихна.

– Така ли?

– Така!

– Тогава хайде да намерим карта на банката с генетичните образци на Риовал.

\* \* \*

Разкошният биологичен комплекс на Къща Риовал не беше точно крепост, а по-скоро отделни охранявани сгради. Няколко адски големи охранявани сгради. Майлс стоеше на покрива на един въздушен фургон и изучаваше комплекса през очилата за нощно гледане. Студеният влажен вятър търсеше пролуки в дрехите му, както той търсеше пролуки в охраната на Риовал.

Белият комплекс се издигаше на фона на покритите с гори

планински склонове. Предната част бе осветена от прожектори като в приказките. Сервизните входове изглеждаха по-обещаващи. Майлс слезе от покрива на наетия въздушен фургон и каза:

– Е, момчета, слушайте внимателно. – Групата му приклепна в кръг и той включи холографската видеокарта. Цветните светлини на дисплея осветиха лицата им – първо на високия мичман втори клас Мурка, помощника на Торн, после на още двама едри войници. Сержант Лорийн Андерсън, водачка на въздушния фургон, заедно с боеца Сенди Хенълд и капитан Торн бяха определени за външна поддръжка. Майлс имаше някои бараярски предразсъдъци срещу вземането на жени-бойци в комплекса Риовал. За Бел Торн това важеше с два пъти по-голяма сила. Не че полът беше от значение за последствията в случай на плен, дори ако една десета от слуховете, които бе чувал, излезеха верни. Но пък Лорийн претендираше, че може да прекара всеки направен от човек летателен апарат през иглени уши, макар че според Майлс тя никога през живота си не беше вдявала нещо в иглени уши. Все пак не беше възразила срещу назначаването ѝ във външната поддържаща група.

– Главният ни проблем е, че все още не знаем къде точно в комплекса се намира това създадено в Къща Барапутра същество. Така че най-напред трябва да проникнем през оградата, външните дворове и главното здание тук и тук. – Майлс натисна едно копче на контролното табло и по проектирания маршрут светна червена нишка. – След това бързо хващаме някого от хората вътре и му прилагаме фаст-пента. От този момент нататък ще се надбягваме с времето. Ключовата дума е тишина. Не сме дошли да убиваме хора и не сме във война със сътрудниците на Риовал. Дръжте стъernerите, плазмените дъгомети и останалите оръжия прибрани, докато открием целта. Справяме се бързо и тихо с нея, аз вземам генетичните материали – той докосна куртката, под която беше специалната кутия, в която щеше да запази живи генетичните материали, докато се върнат на „Ариел“ – и отлитаме. Ако нещо се обърка преди да взема скъпата порция месо, не се опитвайте да си пробие път с бой. Не си струва. Тук имат странни съкратени процедури по обвинение в убийство и не виждам никаква нужда някой от нас да завърши като източник на резервни органи в банките за плът на Риовал. Ще чакаме капитан Торн да се уговори за откуп и след това ще изпробваме нещо друго. В случай на критични обстоятелства имаме едно-две нещица за Риовал.

– На ужасни критични обстоятелства – промърмори Бел.

– Ако нещо се обърка, след завършването на касапската мисия

прилагаме бойните правила. Образецът трябва на всяка цена да бъде предаден на капитан Торн. Лорийн, сигурна ли си за мястото, откъдето трябва да ни вземеш при критични обстоятелства?

– Да, сър. – Тя посочи видеоекрана.

– Разбраха ли всички? Въпроси? Предложения? Съображения, възникнали в последния момент? Няма! Тогава да се проверят радиостанциите, капитан Торн.

Всички радиостанции-гривни бяха в изправност. Мичман втори клас Мурка внимателно прибра в джоба си кубчето с холографското копие на картата, за която преди няколко часа бяха платили почти колкото за закупуване на цяла строителна фирма. Четиримата от групата за проникване в комплекса излязоха от фургона и се сляха с мразовитата тъмнина.

Тръгнаха през гората. Замръзналите листа и клонки се плъзгаха под краката им и разкриваха слой хлъзгава кал. Мурка зърна една охранителна видеокамера и преди да ги беше засякла, я заслепи с микровълнов импулс. Едрите момчета с лекота прехвърлиха Майлс през стената на комплекса. Той се опита да не мисли за древния кръчмарски спорт да се подхвърлят джуджета. Вътрешният двор беше гол и утилитарен – товарни докове с големи затворени врати, контейнери за събиране на отпадъци и няколко паркирани коли.

В нощната тишина прозвучаха стъпки и те бързо се свиха зад един контейнер. Покрай тях мина облечен в червено пазач с инфрачервен скенер в ръка. Клекнали, покрили главите си с наметките си, те приличаха на чували за смет. Щом пазачът отмина, на пръсти тръгнаха към товарните докове.

Тръбопроводите. Ключът за проникване в комплекса на Риовал се оказаха тръбопроводите – за отопление, за достъп до силовите оптически кабели, за комуникационната система. Бяха тесни. Прекалено тесни за едри хора. Майлс свали наметката си и я подаде на човека зад себе си.

После, стъпил на раменете на мичман втори клас Мурка, Майлс внимателно свали разположената високо на стената над вратите на товарния док вентилационна решетка, мълчаливо я подаде надолу, огледа се и се мушна в дупката. Беше тясна дори и за него. Той се спусна леко на бетонния под, намери таблото за отваряне на вратата, прекъсна веригата на алармената система и повдигна вратата на около метър. Групата се промуши под нея и той тихо спусна вратата на мястото ѝ. Дотук добре. Не се беше наложило да разменят нито дума.

Отнякъде се появи един облечен в червено служител с електрокар, натоварен с почистващи роботи. Мурка докосна ръкава на Майлс и го погледна въпросително...

Майлс поклати глава. Не този. Бе малко вероятно работник по чистотата да знае къде се намира тяхната плячка. Не можеха да си позволят да оставят след себе си хора в безсъзнание. Електрокарът отмина.

Каналът за главното здание се намираще точно на мястото, показано от кубчето-карта. Както й очакваха, вратата в края на канала беше заключена.

Майлс отново се качи на раменете на Мурка. Кратко жужене на режещия инструмент – и той свали от тавана един панел, промуши се... слабата поддържаща рамка сигурно не би издържала по-тежък човек... и намери кабелите, захранващи ключалката на вратата. Точно мислеше върху проблема и вадеше инструментите от джобовете на униформената си куртка, когато Мурка сложи до него чантата с оръжията и тихо нагласи панела на мястото му. Майлс се хвърли по корем и притисна очи към пролуката. От коридора под него един глас извика:

– Замразете ги!

През ума на Майлс минаха най-люти ругатни, но той стисна зъби и продължи да гледа надолу към наемниците. За един миг те бяха заобиколени от половин дузина въоръжени охранители с червени куртки и черни панталони.

– Какво правите тук? – изръмжа сержантът на охранителите.

– О, по дяволите! – извика Мурка. – Моля те, не казвай на моя командващ, че си ни хванал тук. Ще ме тикне в карцера!

– Така ли? – каза сержантът и опря оръжието си в гърдите на Мурка: смъртоносен невроразрушител. – Горещете! Кой си ти?

– Казвам се Мурка. Дойдохме с наемническия кораб на станция Фел, но капитанът не ни пусна да слезем. Помислете си само – да изменим целия път до Джексън Хол и този кучи син да не ни пусне! Да не ни разреши да видим комплекса на Риовал!

Охранителите в червени куртки извършиха бързо сканиране, не много внимателно, и откриха само стънери и част от устройствата за проникване зад охранявани обекти, които носеше Мурка.

– Сложих бас, че ще влезем, дори и да не е през официалния вход. – Мурка оклюма нос. – изглежда, ще го изгубя.

– Изглежда, вече го изгуби – изръмжа сержантът.

Един от неговите хора му подаде няколко дреболии, които беше взел от Дендариите.

– Не са въоръжени като убийци – отбеляза той.

– Ние наистина не сме убийци! – възрази обидено Мурка.

Сержантът на охраната взе един стънер.

– И ви очаква наказание за самоотлъчка?

– Не, ако се върнем преди полунощ. – Мурка едва не заплака. – Виж, командирът е истинско копеле. Може би има някакъв начин да ни пуснете, без никой да разбере, а? – Мурка бръкна многозначително в джоба си.

Сержантът на охраната го огледа.

– Може би.

Майлс слушаше възхитен. „Мурка, ако номерът ти мине, ще те повиша...“

Мурка спря.

– Не може ли първо да разгледаме? Не момичетата, само мястото? Така ще мога да кажа, че съм го видял.

– Това не е публичен дом, приятел! – отсече сержантът.

Мурка го погледна смаян.

– Какво?

– Това е биологическа лаборатория.

– О! – възкликна Мурка.

– Идиот! – намеси се един от охраната. Майлс безмълвно благослови хората си. Никой дори не вдигна очи нагоре.

– Но онзи в града ми каза... – започна Мурка.

– Кой? – строго запита сержантът.

– Ами онзи, дето ни взе парите – отвърна Мурка.

Двама от охранителите в червени куртки се усмихнаха. Сержантът смуши Мурка с невроразрушителя.

– Хайде, приятел, тръгвай. Насам. Днес ти е щастлив ден.

– Искаш да кажеш, че ще влезем да разгледаме? – рече обнадежден Мурка.

– Не – отвърна сержантът. – Искам да кажа, че няма да ти счупим главата преди да те изхвърлим. – Той се спря и добави по-любезно. – В града има публичен дом. – Измъкна портфейла на Мурка от джоба му, провери името на кредитната карта, после я върна обратно и извади всички налични пари. Охранителите направиха същото с разгневените наемници и си разделиха парите. – Там може да се плаща и с кредитни карти. До полунощ има още време. Тръгвайте!

Така групата на Майлс беше позорно изгонена от канала, но непокътната. Майлс изчака, докато всички се отдалечат, и включи



радиостанцията-гривна.

– Бел?

– Да – моментално прозвуча отговорът.

– Беда. Охраната на Риовал току-що откара Мурка и момчетата. Вярвам, че Мурка ще успее да ги излъже само да ги изхвърлят от задната врата, вместо да ги наскечат на парчета. Много е хитър. Аз ще ги последвам, щом стане възможно, за да се прегрупираме и да направим нов опит. – Майлс спря. Пълен провал. Сега бяха по-зле отколкото в началото. През останалата част от дългата джексънианска нощ охраната на Риовал щеше да е на крак. Той допълни по радиостанцията: – Преди да се оттегля, ще се опитам да открия мястото, където се намира съществото. Това ще подобри шансовете ни за успех при следващия опит.

– Пазете се – каза Бел.

– Естествено. Край.

След като проучи кой кабел накъде води, Майлс бързо отвори вратата. Увиснал на една ръка, той избута панела обратно на мястото му и се пусна с риск да си строши костите. Нищо не се случило. Промъкна се през вратата на главната сграда и веднага отиде при тръбопроводите, тъй като коридорът беше опасен. Легнал по гръб, той сложи холокуба на корема си и затърси по-безопасен път, при това непроходим за едрите командоси. И къде да търси това проклето чудовище? В някой килер?

Почти завършваше третата си обиколка, промъкваше се сантиметър по сантиметър, мъкнеше чантата с оръжия, когато разбра, че разпределението не съответства на картата. По дяволите! Дали тези промени в сградата бяха направени впоследствие, или картата умишлено бе направена невярна? Е, нямаше значение, той всъщност не се беше изгубил и все още можеше да се върне по същия път.

Пълзя около половин час и откри и блокира два алармени сензора преди те да открият него. Факторът време ставаше все по-сериозен. Скоро той трябваше да е... аха, ето! През една вентилационна решетка Майлс видя стая, пълна с холовидео- и комуникационна апаратура.

На картата беше означено като „Малка работилница“. Не приличаше на такава. Дали беше друга промяна, извършена след нанасянето на Риовал? Вътре имаше само един мъж, с гръб към Майлс. Чудесно, твърде добро, за да не се възползва.

Бавно, затаил дъх, Майлс извади игления пистолет от чантата и го зареди с подходящ пълнител – игли, намазани с фаст-пента и парализиращ препарат – идеален за целта коктейл, приготвен от медика на „Ариел“. Погледна през решетката, внимателно се прицели и натисна

спусъка. Точно в целта. Мъжът се удари по врата и после замря неподвижен, ръката му провисна безжизнено. Майлс се усмихна, свали решетката, промуши се през отвора и скочи на пода.

Мъжът беше в цивилни дрехи. Може би някой от научните сътрудници. Беше се отпуснал на стола усмихнат, гледаше Майлс спокойно и с интерес. После политна напред.

Майлс го хвана и го подпря на облегалката.

– Изправи се. Не можеш да говориш с лице, заровено в килима, нали?

– Неее... – Мъжът изправи глава и се усмихна дружелюбно.

– Знаеш ли нещо за едно генетично творение, за чудовищно същество, купено наскоро от Къща Барапутра и докарано в тази лаборатория?

Мъжът примигна и се усмихна.

– Зная.

Под въздействието на фаст-пента хората са склонни да схващат въпросите дословно.

– Къде го държат?

– Долу.

– Къде точно долу?

– В подземие то под сутерена. Чак при основите. Надявахме се, че може да лови плъхове. – Мъжът се изкикоти.

Майлс направи справка с кубчето-карта. Да. Мястото изглеждаше добро в смисъл на възможност за достъп на хората му. В по-долния край, където планинският скат свършваше, таванът на подземие то беше доста висок и излизаше почти на нивото на повърхността. Оттам можеше да се излезе навън. На срещуположния край подземие то ставаше пониско и сградата се вклиняваше в склона. Добре. Майлс отвори кутията със стрелите, за да намери нещо, което да направи жертвата неподвижна и няма за през останалата част от нощта. Мъжът се пресегна към него, ръкавът му се дръпна нагоре и Майлс видя радиостанция-гривна – дебела и сложна, почти като неговата. На нея премигна светлина. Майлс погледна разтревожен апарата. Тази стая...

– Кой си ти?

– Молия, шеф на охранителната служба на биологическия комплекс на Риовал – рапортува весело мъжът. – На вашите услуги.

– О, ясно! – Неочаквано надебелелите пръсти на Майлс заровиха припряно в кутията със стрелички. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Изведнъж вратата се отвори с трясък.

– Не мърдай!

Майлс удари копчето за саморазрушаване на теснолъчевата сигнализация на собствената си радиостанция-гривна и вдигна ръце. От бързото движение тя падна от китката му. Не случайно. Молия седеше между Майлс и вратата и попречи на нахлулите охранители. Радиостанцията описа дъга във въздуха и изчезна... нямаше никаква възможност охраната на Риовал да открие чрез нея командосите навън, а Бел щеше да разбере, че нещо не е в ред.

Шефът на сигурността се изкикоти глупаво. Облеченият в червено сержант от охраната, следван от командата си, нахлу в стаята (за Майлс вече беше повече от очевидно, че се намира в командната зала на охраната), дръпна Майлс, удари главата му в стената, а след това започна много умело да го претърсва и бързо натрупа купчина изобличаващи предмети. Майлс се хвана за стената и потрепери от болка от няколко професионално нанесени удара – и от бързата промяна на съдбата си.

\* \* \*

Когато действието на фаст-пента най-после беше неутрализирано, шефът на охраната никак не беше доволен от доклада на сержанта за заловените трима униформени мъже, които той бил пуснал да си вървят само с една глоба. Така че вдигна на крак цялата смяна и изпрати едно въоръжено отделение да проследи избягалите Дендариини. После със загрижено изражение, много приличащо на онова на сержанта по време на признанието за унижителния пропуск, съчетано с кисело задоволство и причинено от фаст-пента, огледа Майлс и се свърза по видеоекрана с Риовал.

– Сър? – предпазливо се обади шефът на охраната.

– Какво има, Молия? – Лицето на барон Риовал беше сънено и раздражено.

– Извинявам се, че ви безпокоя, сър, но реших, че ще искате да научите за току-що хванатия нарушител. Ако се съди по облеклото и снаряжението, не е обикновен крадец. На външен вид е странен – прилича на високо джудже. Промъкнал се е през тръбопроводите. – Молия вдигна за доказателство комплекта инструменти за вземане на генетични материали, за блокиране на електронни сигнализации и оръжията на Майлс.

– Интересува се от барапутранското чудовище – намеси се сержантът.

Риовал се усмихна доволно и очите му светнаха. Той отметна глава и се засмя.

– Трябваше да се досетя. Кражба вместо покупка, така ли, адмирале? Браво, Молия!

Шефът на охраната, изглежда, се поуспокои.

– Познавате ли този малък мутант, сър?

– Да, познавам го. Нарича себе си Майлс Нейсмит. Наемник... представя се за адмирал. Самопроизведен, несъмнено. Свършил си чудесна работа, Молия. Задръж го. Сутринта ще се заема с него лично.

– Как да го задържа, господарю?

Риовал вдигна рамене.

– Забавлявай се с него. Прави каквото искаш.

Образът на Риовал изчезна и Майлс се намери между намръщените лица на шефа на охраната и сержанта.

За разтоварване от напрежението един снажен охранител хвана Майлс, а сержантът го удари в корема. Но шефът на охраната все още не беше се оправил от фаст-пента, за да изпита истинско удоволствие от това малко отмъщение.

– Дошъл си да видиш барапутранския войник-играчка, нали? – попита той и разтри собствения си корем.

Сержантът от охраната погледна шефа си.

– Знаете ли, мисля, че трябва да изпълним желанието му.

Началникът на охраната потисна едно оригване и се усмихна, сякаш виждаше някаква приятна гледка.

– Прав си.

Майлс отправи безмълвна молитва да не му счупят ръцете и закуцка през множество коридори и тръбни подемници, следван от сержанта и шефа на охраната. После слязоха до самото дъно – пращен сутерен, пълен с изхвърлена апаратура и резервни части, и отвориха един заключен капак на пода. Стълбата под него се спускаше надолу в неизвестността.

– Последното нещо, което хвърлихме долу, беше един плъх – каза сержантът. – Найн сигурно отдавна го е излапала. Бясна е от глад. Метаболизъмът ѝ е невероятен.

Майлс погледна надолу. Видя само колони и сенки, и студен мрак.

– Найн! – извика сержантът. Отвърна му ехото от тъмнината. – Найн! Донесох ти вечеря! Ела и си я вземи!

Шефът на охраната се хвана с две ръце за главата и се затресе от смях.

Риовал беше казал, че на сутринта лично ще се занимае с Майлс. Охранителите би трябвало да знаят, че техният господар желае

затворникът да остане жив. Нима не го бяха разбрали? Този глупак не го ли беше разбрал?

– Това тъмница ли е? – попита Майлс, изплю кръв и се огледа.

– Не, не е тъмница. Просто подземие – увери го весело сержантът и го блъсна в дупката. – Тъмницата е за клиентите, които плащат. Ха-ха-ха! – Като се кикотеше на собствената си шега, той ритна капака и го заключи. Звънът от ключалката отекна надолу. После настъпи тишина.

Студът от железните стъпала проникна през чорапите на Майлс. Той се хвана за пречките с едната ръка и пхна другата под мишницата си, за да я стопли. Беше само по фланелка. Джобовете на сивите му панталони бяха празни. Някъде на дъното на единия имаше само блокче дневна дажба, плюс носната му кърпа.

Майлс зачака. Беше безполезно да се изкачва нагоре. Да слезе долу нямаше желание.

Можеше и да е по-лошо.

Слабо светещи по тавана панели хвърляха бледа жълтеникава светлина. Майлс заслиза надолу и скоро стъпи на твърда скала.

Представи си факса с новината в Бараяр... „Намерено е тялото на императорски офицер. Смърт от изтощение?“ По дяволите, това не беше славната саможертва в служба на императора, за която навремето се беше клел. Хм, може би съществото от Къща Барапутра щеше да изяде доказателството.

С тази мрачна утеха наум той започна да обикаля от стълб на стълб, спираше да се ослушва и да се оглежда. Може би някъде имаше друга стълба? Незатворен капак? Може би все още имаше надежда.

Може би нещо се движеше в сенките зад онзи стълб...

Дъхът на Майлс секна, после отново се възстанови, когато движението се материализира като огромен бял плъх. Плъхът го видя, спря за миг, след това бързо избяга, като потропваше с нокти по каменния под. Избягал от лабораторията плъх. Адски голям, но все пак само плъх.

Огромната сянка изскочи ненадейно, с невероятна бързина. Тя сграбчи плъха за опашката, завъртя го, удари го в един стълб и му пръсна главата. Проблеснаха дебели като човка на граблива птица нокти и за миг смъкнаха кожата на плъха от врата до опашката. Майлс видя как зъбите се забиха в тялото на плъха – истински зъби на хищник, не декоративни, разположени на издадена напред челюст с дълги устни и широка уста. Общото впечатление беше по-скоро на звяр, отколкото на човекоподобна маймуна. Плосък нос, гъсти надвиснали вежди, високи скули, тъмна коса, матова козина. И, да – два метра и половина високо,

дългокрако, мускулесто тяло.

Нямаше да има никаква полза, ако тръгнеш да се връща по стълбата. Съществото щеше да го хване и да го удари в колоната, както бе направило с плъха. Да се покатери по колоната? Биоинженерният комитет беше пропуснал да създаде засмукващи накрайници на пръстите на ръцете и краката. Да се скрие и да се прави на невидим? Майлс се спря на тази последна естествена защита... парализиран от ужас.

Големите боси крака също бяха с нокти като на хищна птица. Съществото беше облечено в кимоно от зелено лабораторно платно, препасано с колан, и обуто в широки панталони. Имаше и още нещо...

„Не ми казаха, че е женско!“

Тя беше почти свършила с плъха, когато вдигна глава и видя Майлс. Окървавено лице, окървавени ръце... И се вцепени не по-малко от него.

Със спазматично движение Майлс извади смачканото блокче дневна дажба и ѝ го подаде.

– За десерт – нервно се усмихна той.

Тя хвърли оглозгания скелет на плъха, грабна блокчето от ръката му, разкъса обвивката и го лапна. След това пристъпи напред, хвана го и го вдигна до лицето си. Ноктите ѝ се забиха в кожата му, краката му увиснаха във въздуха. Дъхът ѝ беше точно такъв, какъвто си го бе представял. Очите ѝ бяха сурови и изгарящи.

– Вода! – изграчи тя.

„И не ми казаха, че говори!“

– Хм, хм... вода – изписука Майлс. – Точно така. Тук някъде трябва да има вода... виж, горе на тавана, онези тръби. Ако ме пуснеш, ще се опитам да открия водопроводна тръба или нещо... подобно.

Тя бавно го спусна на пода. Той отстъпи внимателно назад, разпери ръце, закашля се и се опита да говори спокойно.

– Хайде да проверим тук. Тук таванът става по-нисък или по-скоро подът се издига... ей онзи, светлият панел там, онази тънка пластмасова тръба... Бялото обикновено е код за вода. Не, не сиво, с него се отбелязва отпадна вода, нито червено – то е за силова оптика... – Майлс не знаеше какво разбира съществото от казаното, единствено важен беше тонът. – Ако... ако ме качиш на раменете си като мичман втори клас Мурка, може би ще мога да прекъсна онова съединение и... – Той направи няколко жеста, несигурен дали нещо от казаното достига до съзнанието зад тези ужасни очи.

Кървавите ръце, два пъти по-големи от неговите, го стиснаха

здро̀во за бедрата и го вдигнаха нагоре. Той хвана бялата трѳба, опипа я и намери резбово съединение. Нейните дебели рамене под краката му се движеха заедно с него. Мускулите ѝ трепереха и това не се дължеше само на неговото треперене. Съединението беше здраво... трябваша му инструменти... той напъргаше с всички сили с риск да счу̀пи крехките кости на прѳстите си. Неочаквано то изскърца и поддаде. Пластмасовият прѳстен се завъртя, между прѳстите му прокапа вода. Още едно завъртане, прѳстенът падна и рукна вода.

Тя почти го хвърли от бързане и подложи широко отворена уста под струята. Водата течеше направо в устата ѝ, обливаше лицето ѝ. Тя се давеше и пиеше, и пи, и пи, и пи. После подложи под струята ръцете си, лицето и главата, отми кръвта и отново пи. Майлс започна да мисли, че никога няма да престане да пие. Най-сетне отстъпи, отметна мократа коса от очите си и го загледа. Стори му се, че го гледа цяла минута. След това изведнѳж изрева:

– Студено!

Майлс скочи.

– Ах... студено... вярно. И на мен ми е студено, чорапите ми са мокри. Искаш топлина? Правилно. Хм, нека потърсим там, където таванът е най-нисък. Няма смисъл тук, топлината ще се събира горе, където не можем да я достигнем, няма да има полза... – Тя го последва със същото внимание, с което една котка проследява... е... мишка, а той обикаляше около стълбовете в края, където таванът беше само на около четири стъпки. Там, да, при най-ниската трѳба. – Ако можем да отворим тази – той посочи една пластмасова трѳба, широка колкото неговия прѳст, – тя е пълна с топъл въздух под налягане. На нея обаче няма удобни съединения. – Майлс гледаше озадачен, опитваше се да измисли нещо. Композитната пластмаса беше изключително здрава.

Тя коленичи и задърпа трѳбата, след това легна по грѳб и започна да я рита, след това го погледна тъжно.

– Опитай така. – Той нервно взе ръката ѝ, постави я върху трѳбата и я накара да драска по обиколката с твърдите си нокти. Тя драска и драска, после го погледна, сякаш искаше да каже: „И така не става!“

– Сега опитай отново да риташ и да дърпаш – предложи Майлс.

Съществото тежеше сигурно сто и петдесет килограма. То зарита, след това хвана трѳбата, запъна крака в тавана и задърпа с всичка сила. Тялото ѝ се изви като дъга. И изведнѳж трѳбата се пропука, горещият въздух засъска. Съществото протегна ръце, подложи лице под него и застана на колене. Майлс приклегна, свали мокрите си чорапи и ги

окачи на горещата тръба да съхнат. Сега имаше добра възможност за бягство – ако имаше къде да отиде. Но той не искаше да изпусне плячката от погледа си. Неговата плячка! Докато съществото седеше, заровило лице в коленете си, Майлс оценяваше неизчислимата цена на мускула на левия ѝ прасец.

„И не казаха, че плаче.“

Майлс извади задължителната за униформеното военно облекло носна кърпа. Никога не бе могъл да разбере основанието за носенето на това идиотско парче плат – освен че може би, където има войници, винаги има и сълзи.

– Вземи. Избърши си очите.

Тя я взе, издуха плоския си нос и му я върна.

– Задръж я – каза Майлс. – Хм... как се казваш?

– Найн<sup>2</sup> – изръмжа тя. Не враждебно, просто така прозвуча напрегнатият глас от голямото ѝ гърло. – А ти как се казваш?

„Боже Господи! И говори!“ – Майлс премигна.

– Адмирал Нейсмит.

Тя го погледна стреснато.

– Ти си войник? Истински офицер? – След това по-невярващо, сякаш го виждаше за първи път, попита: – Нали?

Майлс решително се покашля.

– Съвсем истински. Само в момента малко без късмет.

– И аз – въздъхна навъсено тя и подсмъркна. – Не зная от колко време съм в това подземие, но за първи път пия вода.

– От три дни, струва ми се – отвърна Майлс. – И храна ли не ти даваха?

– Не. – Тя се намръщи. Ефектът, като се имаха предвид огромните кучешки зъби, беше ужасяващ. – Това беше по-лошо от всичко, което правеха с мен в лабораторията, макар че и там никак не беше добре.

„Онова, което не знаеш, не наранява. Наранява онова, което знаеш, че не е вярно.“ Майлс мислеше за своето кубче-карта. Погледна Найн. Представи си как хваща целия грижливо разработен план за изпълнение на акцията с два пръста и го пуска в канализацията. Каналът на тавана не ставаше за бягство. Тя нямаше да може да мине през него...

Ръката с остри нокти отмести буйната коса от лицето и тя го загледа с подновен интерес. Златисто-кестенявите очи подсилваха свирепия ѝ вид.



– Какво правиш тук? Да не би това да е някакъв нов тест?

– Не, това е жестоката действителност. – Майлс изкриви устни. – Аз... допуснах грешка.

– Аз също – каза тя и наведе глава.

Майлс задърпа устна и я заразглежда през присвитите си очи.

– Чудя се какъв ли живот си водила?

Тя го разбра буквално.

– До осемгодишна възраст живях с наети осиновители. Като всички клонове. После започнах да ставам едра и трмава и да чупя всичко... След това ме докараха да живея в лабораторията. Всичко беше наред. Бях на топло и имах достатъчно храна.

– Те не могат да те оставят необразована, ако сериозно са възнамерявали да бъдеш войник. Какъв е коефициентът ти на интелигентност?

– Сто тридесет и пет.

Майлс се помъчи да запази спокойствие.

– Аха... Имаш ли... някакво образование?

Тя вдигна рамене.

– Преминах през много тестове. Изкарах успешно... всичките. С изключение на експериментите по агресивност. Не харесвам електрическите шокове. – Тя се замисли за момент. – Не обичам и психолозите. Много лъжат. – Тя отпусна рамене. – Във всеки случай на този тест се провалих. Всички се провалихме.

– Откъде могат да знаят, че си се провалила, след като не си получила подходящо образование? – възрази възмутено Майлс. – Войниците получават най-доброто обучение за колективно поведение... аз лично съм изучавал тактика и стратегия години наред и още не зная дори половината от него. Всичко е тук. – Той посочи с пръст главата си.

– Ако е така – тя вдигна огромните си лапи с остри нокти и ги заразглежда, – защо са направили това с мен?

Майлс трепна. Почувства гърлото си странно сухо. „Значи и адмиралите лъжат. Понякога дори и себе си.“ После, след тревожна пауза, попита:

– Никога ли не ти е идвало наум да скъсаш водопроводна тръба?

– За такова нещо наказват. Поне мен са ме наказвали. Теб може би не, ти си човек.

– Никога ли не си мислила да избягаш, да се измъкнеш отук? Всеки попаднал в ръцете на врага войник е длъжен да избяга. „Оцелявай, бягай, саботирай“ – такива са задълженията на войника и то в този ред.

– Враг? – Тя погледна към тавана на огромната постройка на Къща

Риовал с нейната смазваща тежест. – Кои са моите врагове? И кои са ми приятели?

– Да. Това е... въпросът. – И къде може да избяга един генетичен продукт, висок два метра и половина и с огромни кучешки зъби? Той пое дъх. Следващият му ход беше пределно ясен. Дълг, целесъобразност, оцеляване – всичко това го задължаваше. – Твоите приятели са поблизо до теб, отколкото можеш да си представиш. Защо мислиш дойдох тук? – „Защо, наистина?“

Тя го погледна мълчаливо и се намръщи озадачена.

– Чух за теб. И дойдох. Аз... събирам наемници. Или по-точно събирах. Ако дойдеш с мен, ще се присъединиш към Дендариите наемниците. Елитна команда... в която се приемат малцина, най-добрите. Имам един старши сержант, който... който има нужда от новобранец като теб. – Съвсем вярно. Сержант Дайъб се отнасяше с недоверие към жените-войници, твърдеше, че били много мекушави. Всяка жена, успяла да премине подготовката при него, излизаше със силно развита агресивност. Майлс си представи Дайъб, вдигнат за реверите пред лицето й... После се върна към ситуацията. Найн изглежда... не беше впечатлена от чутото.

– Много смешно – каза хладно тя и с това накара Майлс за момент да се учуди дали няма присаден ген на телепатичен комплекс... не, тя бе създадена преди присаждането на такива комплекси... – но аз не съм дори човек. Не си ли чул за това?

Майлс предпазливо вдигна рамене.

– Човек се нарича онова същество, което се държи като човек. – Той се насили и докосна бузата й. – Животните не плачат, Найн.

Тя трепна като ударена от електрически ток.

– Животните и не лъжат. Хората лъжат. Непрекъснато.

– Не прекъснато. – Той се надяваше, че светлината в подземие то е твърде оскъдна и няма да се види червенината, която обля лицето му. Тя го наблюдаваше много внимателно.

– Готов ли си да го докажеш? – Найн наклони глава. Златните й очи блестяха изпитателно.

– Хм... разбира се. Как?

– Свали си дрехите!

– Какво?

– Съблечи се и легни с мен, както правят хората. Мъжете с жените.

– Тя протегна ръка и го докосна по гърлото.

Ноктите направиха малки трапчинки върху кожата му.

Майлс се задави. Очите му станаха като чинийки. Ако беше натиснала малко по-силно, и от трапчинките щяха да бликнат червени фонтани. „Ще умра...“

Тя го погледна със странно, ужасяващо, безгранично желание. После неочаквано го пусна. Той скочи, удари си главата в ниския таван и падна. В очите му проблеснаха искри, които нямаха нищо общо с любов от пръв поглед.

Найн оголи ужасните си кучешки зъби и от гърлото ѝ прозвуча:

– Грозна съм, нали? – Острите нокти започнаха да драскат лицето ѝ, да оставят червени бразди по него. – Много грозна... животно... за теб не съм човек... – Изглежда, беше обхваната от някаква опустошителна решителност.

– Не, не, не! – изломоти Майлс, коленичи, хвана ръцете ѝ и ги задържа надолу. – Не. Просто, хм... на колко си години?

– На шестнадесет.

Шестнадесет. Господи! Той си спомняше как се чувстваше на тази възраст: обзет от сексуални желания, умиращ всяка минута. Ужасна възраст, особено ако си хванат в капана на деформирано, крехко, ненормално тяло. Един Господ знае как тогава той беше изживял омразата към себе си. Не... той знаеше как. Беше спасен от една жена, която го обичаше.

– Не си ли много малка за това, което искаш? – попита Майлс леко обнадежден.

– Ти на колко години го направи?

– На петнадесет – призна Майлс преди дори да помисли да излъже. – Но... не беше никакво удоволствие.

Тя отново вдигна нокти към лицето си.

– Не, недей! – извика той, без да я пуска. Това му напомняше прекалено много на епизода със сержант Ботари и ножа. Сержантът му беше отнел ножа със сила. Тук Майлс нямаше такава възможност. – Успокой се! – помоли я Майлс.

Тя се поколеба.

– Един офицер, хм, един джентълмен не се хвърля върху своята дама на голата земя. Той... сяда до нея. Настанява се удобно. Разговаря, пие малко вино, пуска музика... създава настроение. Ти дори още не си се стоплила. Ето, седни тук, където е най-топло. – Той я сложи по-близо до счупената тръба, застана на колене зад нея и се опита да разтри врата и раменете ѝ. Мускулите ѝ бяха напрегнати. Чувстваше ги като камъни под пръстите си. Всякакъв опит да я удуши щеше да е

безуспешен.

„Не мога да повярвам. Затворен в мазето на Риовал с изгладняла за секс шестнадесетгодишна вълчица. В наръчниците на Имперската академия не се казва какво трябва да се направи в такава ситуация...“ – Той си спомни своята задача – да занесе мускула от левия ѝ прасец на борда на „Ариел“. „Доктор Канаба, ако остана жив ще се наложи сериозно да си поговорим по този въпрос...“

Гласът ѝ беше глух – и от тъга, и от странната форма на устата.

– Мислиш, че съм прекалено висока.

– Ни най-малко. – Беше се овладял, можеше по-бързо да лъже. – Обожавам високите жени. Попитай някого, който ме познава. Освен това преди известно време разбрах, че височината е от значение само когато сме прави. Когато легнем, ах, това не е проблем... – Той бързо си припомни всичко, което беше научил по метода на „пробите и грешките“, главно грешки, за жените. Беше мъчително. Какво искаха жените?

Майлс се премести и настойчиво взе ръката ѝ. Тя го загледа също толкова настойчиво, очаквайки... помощ. В този момент Майлс разбра, че има пред себе си девственица. Напълно парализиран за няколко секунди, той ѝ се усмихна.

– Найн... ти никога не си го правила, нали?

– Гледала съм го на видеофилми. – Тя се намръщи. – Обикновено започват с целувки, но... – тя направи неясен жест към безформената си уста, – може би ти не искаш да се целуваме.

Майлс се опита да не мисли за изядения плъх. В края на краищата тя системно беше гладувала.

– Видеофилмите могат да бъдат подвеждащи. Жените... особено първия път... се нуждаят от време да изучат реакциите на собственото си тяло. Така са ми казвали приятелки. Страхувам се, че мога да те нараня. – „И ти да ме обезглавиш.“

Тя го погледна в очите.

– Не се бой. Аз издържам на болка.

„Но аз не издържам.“

Това беше лудост! Тя беше луда. Той беше луд. И все пак Майлс чувстваше при това предложение... от корема ѝ към неговия мозък като странна мъгла... да се излъчва някакво очарование. Нямаше никакво съмнение, тя беше най-високото женско същество на света. Не една от познатите му жени го бе обвинявала, че иска да се прави на алпинист. Сега можеше веднъж завинаги да се освободи от този комплекс...

„По дяволите, аз наистина вярвам, че тя може да ми помогне.“ Тя

не беше без известен... чар не беше най-точната дума... красотата с това силно, бързо, атлетично тяло. Трябваше само да свикне с неговата големина. Тя излъчваше топлина. Той я чувстваше от мястото си... животински магнетизъм? – подсказа му наблюдателят в неговия мозък. Сила? Каквото и да е, то определено беше очарователно.

В ума му изплува един от любимите афоризми на майка му: „Всичко, което заслужава да се направи, заслужава да се направи добре.“

Замаян като пъян, той изостави подкрепата на логиката и се отпусна върху крилетата на вдъхновението.

– Добре тогава, докторе – чу се да мърмори несъзнателно, – нека да експериментираме.

Целуването на жена с кучешки зъби наистина беше необичайно усещане. А да ти отвръща на целувките... тя очевидно бързо схващаше... беше още по-необичайно. Ръцете ѝ страстно го прегърнаха. От този момент нататък той изгуби контрол върху положението. Накрая, когато се изправи да си поеме дъх, той я погледна и попита:

– Найн, чувала ли си за черния паяк? Казват му още „вдовица“.

– Не... какво е това?

– Няма значение – отвърна той безгрижно.

Всичко беше много несръчно и грубо, но искрено и когато той свърши, сълзите в очите ѝ бяха от радост, не от болка. Тя изглеждаше безкрайно доволна от него (как би могло да бъде иначе?), а той бе толкова изтощен, че заспа още преди да стане от тялото ѝ.

А после се събуди и се засмя.

\* \* \*

– Ти наистина имаш много елегантни черти – каза ѝ Майлс и прекара пръст по лицето ѝ. Найн се наведе при допира на ръката му и се сгуши до него и до тръбата с топъл въздух. – На моя кораб има една жена, която носи косата си сплетена на плитка на гърба... много ще ти отива. Може би ще те научи как да се сплиташ.

Тя издърпа един кичур пред лицето си и го погледна, сякаш се опитваше да си представи как ще изглежда на плитка. После докосна лицето му.

– Ти си красив, адмирале.

– Хм? Аз? – Той прекара ръка по покритите с покаралата през нощта четина бузи, по познатите до болка стари черти... тя сигурно бе заслепена от ранга му.

– Твоето лице е много... одухотворено. И очите ти виждат онова,

което гледат.

– Найн... – той спря. – По дяволите, това не е име, това е число. Какво стана с Тен<sup>3</sup>?

– Умря. – „Може би и аз ще умра“ – добавиха очите със странен цвят преди клепачите да ги закрият.

– Винаги ли са те наричали само Найн?

– Това е дълъг биокомпютърен кодов низ, не е име.

– Е, всички имаме серийни номера – Майлс си помисли, че лично той всъщност има два, – но това е абсурдно. Не мога да те наричам Найн, като някакъв робот. Ти трябва да имаш подходящо име, което да отговаря на твоята същност. – Той се облегна на топлото ѝ голо рамо... тя беше като пещ, забележката за нейния метаболизъм беше правилна... устните му се разтвориха в усмивка. – Таура.

– Таура? – Дългата ѝ уста го произнесе странно, но и някак весело. – Това име е прекалено хубаво за мен.

– Таура – повтори той категорично. – Хубаво и силно. Пълно с тайно значение. Съвършено. Ах, като говорим за тайни... – Беше ли сега време да ѝ каже за имплантираните от доктор Канаба в левия ѝ прасец генетични комплекси? Може би тя щеше да се засегне подобно на жена, ухажвана не заради самата нея, а заради парите ѝ... или титлата... Майлс се поколеба. – Мисля, че сега, когато се познаваме по-добре, е време да се измъкнем от това място.

Таура огледа полумрака.

– Как?

– Е, точно за това трябва да помислим. Признавам, че в ума ми се въртят тръбопроводите. – Не тръбата с топлата пара, очевидно. Дори той би трябвало месеци да гладува, за да влезе в нея. Майлс се освободи от Таура и си облече черната тениска – панталоните си беше обул още щом се събуди. Голият каменен под изсмукваше безпощадно топлината от всяка плът, която се докоснеше до него... Изправи се и се олюля. Господи! Вече беше стар за такива удоволствия. Шестнадесетгодишната очевидно притежаваше физическата издръжливост на непълнолетна богиня. Какво беше получил той на шестнадесет? Пясък, ето какво. Трепна при спомена за пясъка във всички чувствителни гънки и отвори на тялото си. Може би студеният камък все пак не беше толкова лош вариант.

Тя също се облече и го последва пълзешком, докато височината

---

3. Десет (англ.) Бел.пр.

стана достатъчна, за да се изправи.

Дълго проучваха помещението. Имаше четири стълби с капаци, всичките заключени. Откъм долната страна на склона имаше и един заключен изход за коли. Директното бягство може би беше най-просто, но ако не успееше веднага да се свърже с Торн, трябваше да изминат пеш двадесет и седем километра до най-близкия град. В снега. Той по чорапи – тя боса. И дори да стигнеха там, той нямаше да може да използва комуникационната видеомрежа, защото кредитната му карта беше заключена в офиса на шефа на охраната. Просенето на милостиня в града на Риовал беше лоша идея. Така че директното бягство беше добро като начало, но лошо като последствие. Може би беше за предпочитане да изгубят известно време и да опитат да се екипират, макар че с това рискуваха да бъдат заловени.

Накрая Майлс реши, че е за предпочитане да използва тръбопроводите, и посочи нагоре към най-обещаващия.

– Мислиш ли, че можеш да го пробиеш и да ме повдигнеш да вляза?

Таура го погледна, кимна равнодушно, протегна се, опипа покритото с мек метал съединение, пхна острите си нокти под защитната лента и я издърпа. После заби пръсти в открития отвор и се увеси. Тръбата се изкриви и се пречупи.

– Готово – каза тя.

После го повдигна с лекота, сякаш вдига дете, и той се вмъкна в тръбата. Тази беше особено тясна, макар че беше най-голямата, която беше отбелязал като достъпна на това място на тавана. Легнал по гръб, Майлс започна да се придвижва сантиметър по сантиметър. На два пъти трябваше да спира, за да потисне пристъпи на истеричен смях. Тръбата се изви нагоре и той се плъзна по кривината в тъмното, за да открие, че малко по-нататък тя се раздвоява – всеки от клоновете ѝ беше с два пъти по-малък диаметър. Майлс изруга и запълзя назад.

– Няма да стане – каза той задъхан и акробатично смени посоката, без да излиза от пролуката. И в новата посока тръбата се издигаше нагоре. Не след много стигна до решетка. Плътна, здрава. Невъзможно бе да я счупи с голи ръце. Таура може би имаше достатъчно сила, за да я измъкне от стената, но не можеше да се пхне в тръбата, за да стигне до решетката. Майлс помисли няколко секунди.

– Правилно – промърмори той и се върна.

– Край с идеята за измъкване през тръбите – докладва Майлс на Таура. – Ох... можеш ли да ме свалиш? – Тя го свали на пода и той

безсмислено се изгупа от прахта.

– Хайде да огледаме още веднъж.

Таура покорно го последва, макар че нещо в нейния израз да подсказваше, че може би губи вяра в неговите адмиралски способности. Нещо привлече вниманието му към една колона и той отиде да я разгледа по-отблизо на мъжделивата светлина.

Беше антивибрационен фундамент. Два метра в диаметър, потопен в дълбок кладенец, пълен с течност, той несъмнено водеше право в някоя лаборатория и служеше за свръхстабилна опора за някакъв кристален прожектор или нещо от този род. Майлс почука по колоната. Проекти на кухо. „Правилно, бетонът не плува добре.“ Един канал отстрани очертаваше... отвор. Там имаше скрито... нещо. Майлс протегна ръка и намери на срещуположната страна същото нещо. Натисна ги силно с палци и те бавно поддадоха. Неочаквано се чу изпукване и съскане и целият панел се отмести. Майлс се олюля и едва не падна в зейналия отвор. Извъртя панела настрана и го измъкна.

– Чудесно – усмихна се Майлс, пъкна глава през отвора и погледна нагоре и надолу. Беше черно като катран. Той протегна внимателно ръка и опипа. Вътре имаше стълба – за слизане при почистване и ремонт. Изглежда, цялата колона можеше да се напълни с течност с необходимата плътност. Пълна, тя се samozапечатаваше от налягането на течността и отварянето ѝ ставаше невъзможно. Майлс внимателно огледа вътрешния ръб на капака. Слава Богу, отваряше се от двете страни. – Хайде да се изкачим и да потърсим дали нагоре има още такива капаци.

Търсенето вървеше много бавно. Опипваха в тъмното да намерят канали. Майлс се опита да не мисли какво ще стане, ако се подхлъзне по тънката стълба. Дълбокото дишане на Таура под него му действаше доста успокояващо. Бяха минали може би три етажа, когато премръзналите му вкочанени пръсти намериха друг канал. За малко да го пропусне. Беше трудно да се държи с една ръка, праметната през пречката на стълбата, и да натисне и двата щифта. Направи опит, подхлъзна се и ужасен увисна. Сърцето му спря.

– Таура? – изграчи Майлс. – Аз ще се изкача нагоре, а ти се опитай да отвориш. – Не оставаше много, колоната свършваше на около един метър над главата му.

Нейната по-голяма височина се оказа решаваща – щифтовете изскърцаха в знак на протест пред големите ѝ ръце и отстъпиха.

– Какво виждаш? – попита шепнешком Майлс.

– Тъмна стая. Може би лаборатория.



– Възможно е. Слез долу и затвори панела в сутерена. Не бива да оставяме следи.

Докато Таура изпълняваше възложената ѝ задача, Майлс се промуши през отвора и влезе в затъмнена лаборатория. Не смееше да запали лампата, но няколкото светещи скали на инструментите по масите и стените излъчваха достатъчно светлина. Стъклената врата, защитена със сложна електронна сигнализация, водеше към някакъв коридор. Майлс притисна до стъклото нос и видя облечени в червено фигури да бързат по коридора. Охрана тук? Какво ли пазеха?

Таура с мъка се провря през отвора на колоната, седна на пода и се хвана с две ръце за главата. Майлс изтича при нея и разтревожен попита:

– Удари ли се?

Тя поклати глава.

– Не. Гладна съм.

– Какво? Вече си огладняла? Онова блокче беше двадесет и четири-часова даж... дажба. – Да не говорим за двата или три килограма месо, което бе изяла като ордьовър.

– За теб може и да е достатъчно – изхриптя тя. Цялата трепереше.

Майлс започна да разбира защо Канаба беше нарекъл проекта си провал. Представи си какъв проблем би представлявало изхранването на армия от такива гладници. И Наполеон би се изплашил. А може би това момиче още растеше? Едва ли.

В лабораторията имаше хладилник. Доколкото познаваше лабораторните техници... аха. Наистина между епруветките с култури намери пакет с половин сандвич и една голяма, макар и набита круша, и ги подаде на Таура. Тя го изгледа, сякаш беше фокусник, излапа ги за секунда и цветът на лицето ѝ малко се промени.

Майлс продължи да търси храна за своя наемник. Уви, в хладилника намери само малко покрити блюда с желатиниран материал с неприятен мирис. Но имаше и три големи, блестящи, разположени един до друг стенни фризера. Майлс надникна през квадратното стъкло на една дебела врата, после рискува, натисна ключа на стената до фризера и в него светна лампа. Беше с много чекмеджета, пълни с прозрачни пластмасови табли и табелки. Очевидно някакви замразени генетични материали. Хиляди... Майлс погледна отново, прецени по-внимателно... стотици хиляди. Загледа осветения контролен панел до чекмеджетата във фризера. Ниска температура, като на течен азот. Три фризера... Милиони...

– Таура, знаеш ли къде се намираме? – прошепна напрегнато Майлс.

– Не, къде?

– Това тук – Майлс посочи фризерите, – е колекция от генетични материали, събирана сто години. Боже мой! Нейната стойност е неоценяема. Всякакви уникални, неповторими мутанти-чудаци, които е изпробил, купил, заел или откраднал, всичките грижливо подредени, очакващи да бъдат размразени и присадени в някой беден нов роб. Това е туптящото сърце на биологичната дейност на целия му комплекс! – Майлс зараглежда контролните панели. Сърцето му щеше да се пръсне, той дишаше с широко отворена уста, смееше се без глас. – О, по дяволите! О, Господи! – Майлс спря и преглътна. Можеше ли да се направи?

Трите фризера сигурно имаха алармена система, монитори, водещи в офиса на охраната. Да, имаше сложен апарат за отваряне на вратите... това беше чудесно, той не искаше да отваря вратата. Дори не искаше да я докосва. Искеше да види показанията на системите. Ако може да обърка само един сензор... Дали данните се предаваха на няколко външни монитора, или само на един? На лабораторните маси намери малко фенерче и какви ли не инструменти и резервни части. Таура го наблюдаваше недоумяваща как притичва в една посока, после в друга, как проверява нещо.

До изхода за монитора на фризера нямаше достъп. Дали нямаше да успее откъм входа? Той внимателно повдигна един тъмен пластмасов капак. Да, точно тук влизаше оптичното влакно, което идваше от стената и непрекъснато задаваше данни за поддържане на необходимата температура и влажност във фризера. То влизаше в прост стандартен жак в кутията, която контролираше сигнализацията на вратата. После Майлс намери едно чекмедже, пълно с оптически влакна и различни жакове и адаптери, изхвърля няколко влакна със счупени краища или друга повреда и намери онова, което му трябваше. В чекмеджето имаше три рекордера за данни. Два не работеха. Третият обаче работеше.

Бързо закачи оптичното влакно към един жак, мигновено измъкна стария и включи новия. Освободеният жак с входящи данни включи към рекордера. Ако някой провереше, всичко щеше да изглежда нормално. Почака няколко минути да се увери, че рекордерът за данни работи. Таура също чакаше – търпеливо и безшумно като хищник.

Едно, две, три – той настрои рекордера за данни да изпраща сигнали към трите контролни кутии. Жаковете на истинските оптически влакна висяха свободни. Щеше ли да мине номерът? Не последва никаква

сигнализация, не проехтя тропот на разгневени охранители...

– Таура, ела.

Тя се изправи до него озадачена.

– Виждала ли си барон Риовал? – попита я Майлс.

– Да, веднъж. Когато дойде да ме купи.

– Хареса ли го?

Тя го погледна така, сякаш искаше да каже: „Ти май не си в ред?“

– И аз не го харесах. – „Всъщност той е ограничен убиец.“ Сега Майлс беше благодарен за тази му ограниченост. – Би ли му откъснала главата, ако можеш?

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

– Само да ми падне!

– Добре! – Майлс се усмихна. – Искам да ти дам първия урок по тактика. Виждаш ли ей онова копче? – Майлс посочи с пръст. – Температурата в тези фризери може да се повиши до почти 200 градуса по Целзий за топлинна стерилизация при почистване. Дай ми пръста си. Един пръст. Леко. По-леко. – Той насочи пръста ѝ към един бутон. – Натисни съвсем леко и не мърдай... Сега следващия... Сега последния. – Майлс въздъхна. Все още не можеше да повярва.

– Урокът е – каза той, – че не е важно колко сила ще приложиш, а къде ще я приложиш.

Устоя на желанието да напише на фризера нещо като: „Отмъщението на джуджето“. Колкото по-дълго баронът се чудеше кого да търси, толкова по-добре. Ще трябва няколко часа да се загрее цялата тази маса от температурата на течния азот до температурата, при която всичко ще бъде добре свършено, но ако до сутрешната смяна не дойдеше никой, разрушението щеше да е абсолютно.

Майлс погледна цифровия часовник на стената. Боже, колко много време беше прекарал в този сутерен! Беше го прекарал добре, но все пак...

– Сега – каза той на Таура, чиито златни очи блестяха на светлината на циферблата, – трябва да се махаме оттук. Наистина трябва да се измитаме. – За да не се наложи следващият урок по тактика да бъде: „Не режи клона, на който седиш.“

Майлс разгледа по-внимателно заключващия механизъм на вратата плюс онова, което беше зад него... между другите неща – звуково активиращи се монитори в стената, автоматично включващи се лазерни оръжия... и едва не се върна да възстанови датчиците за температура във фризера. Неговите микрокомпютърни инструменти, сега заключени в

офиса на шефа на охраната, може би щяха да помогнат да блокира контролния механизъм. Но, разбира се, той не можеше да си вземе обратно инструментите, без да има тези инструменти – чудесен парадокс. Не трябваше да се изненадва, че Риовал беше монтирал най-съвършената си алармена система тъкмо на вратата на тази лаборатория. Това правеше стаята по-лош капан дори от мазето.

Той обиколи още веднъж лабораторията, като от време на време светваше с ръчното фенерче, и отново провери чекмеджетата. Не намери компютърни ключове, но откри едни големи клещи в чекмедже, пълно с пръстени и скоби, и си спомни за решетката в сутерена, с която не можа да се справи. Така. Идването в тази лаборатория се оказа илюзорен път към бягството.

– Стратегическото отстъпление към по-добра позиция не е срамно – прошепна той на разочарованата от връщането в тъмната тръба на колоната Таура. – Този изход е запушен. Може би дори буквално. – Съмнението в очите ѝ беше страшно обезпокоително. „Тя все още не ми вярва. Е, може би онези, които са били много лъгани, се нуждаят от много доказателства.“ – Разчитай на мен, малката – прошепна той и се пхна в тръбата. – Ще намерим изход. – Съмнението ѝ беше прикрито зад спуснатите клепки, но тя го последва, като не забрави да затвори капака.

С фенерче в ръка слизането беше малко по-леко от ужасното изкачване в непознатия тръбопровод. Не намериха други изходи и скоро отново се оказаха на каменния под, откъдето бяха тръгнали. Майлс се върна при скъсаната водопроводна тръба на тавана. Продължаваше да тече и Таура отново пи. Плискащата се вода се стичаше по наклонения под. При огромните размери на подземие то щяха да минат няколко дни преди бавно образуващият се до долната стена вир да им предложи полезни стратегически възможности... макар че едва ли щеше да подмие основите.

Таура отново го вдигна до тръбата.

– Пожелай ми щастие – промърмори през рамо Майлс.

– Довиждане – каза тя. Той не можа да види изражението ѝ. Не го почувства в гласа ѝ.

– До скоро – коригира я категорично Майлс.

Няколко минути енергично пълзене го откараха отново до решетката. През нея се виждаше тъмна стая, нещо като складче, пълно с различни неща. Беше тихо, не се виждаха никакви хора. Шумът от щракането на секачките, отхапващи пръчката на решетката, изглеждаше

достатъчно силен, за да събуди цялата охрана на Риовал, но никой не се появи. Може би шефът на охраната беше потънал в пиянски сън. После в канала се чу тих стържещ звук и Майлс се вцепени. Насочи светлината по разклонението на тръбата. В тъмнината блеснаха два червени скъпоценни камъка – очите на огромен плъх. За момент си помисли да го удари и да го хвърли на Таура. Не. Когато се върнат на „Ариел“, той ще ѝ даде вечеря с бифтек. С два бифтека. Плъхът се обърна и побягна.

Майлс свали отрязаната решетка и се промъкна в складчето. Колко ли часът беше? Късно, много късно. Стаята водеше към коридор, в чийто край на пода блестеше капак. Сърцето на Майлс трепна, изпълнено с надежда. Трябваше да вземе Таура и да се опитат да достигнат до някакво превозно средство...

Капакът се отваряше ръчно и не се налагаше да блокира никаква електроника, обаче се самозаклучваше при затваряне. Майлс положи клещите под ръба му и се върна обратно. Освети мястото, където беше оставил Таура. Нямахме я.

– Таура – прошепна той. – Къде си?

Не последва отговор, не видя златисти очи да светят между колоните. Не му се щеше да вика. Слезе от последното стъпало и тихо, но бързо затича из подземието. Студеният каменен под изсмукваше през чорапите топлината от краката му и го караше с копнеж да си спомня за изгубените ботуши.

Намери я седнала до една колона, подпряла брадичка на коленете си. Лицето ѝ беше замислено и тъжно. Не му трябваше много време, за да разчете чувствата във вълчите ѝ черти.

– Време е да тръгваме, наемничке – каза Майлс.

Тя вдигна глава.

– Ти се върна!

– Как иначе? Разбира се, че се върнах. И ти си моят новобранец, нали?

Тя потри лице с обратната страна на голямата си лапа... ръка, коригира се строго Майлс... и се изправи.

– Ами... да. – Провисналата ѝ уста леко се усмихна. Ако човек не знаеше какво означава това изражение, доста би се уплашил.

– Отворих един капак. Трябва да се опитаме да излезем от тази сграда и да отидем в комуналната клетка. Там видях паркирани няколко коли. Какво представлява една малка кражба, след...

Вратата вдясно неочаквано изскърца и започна да се отваря. В тъмното подземие нахлу студен въздух, тесен лъч жълта светлина оцвети

сенките в синьо. В светлата мъглявина се появиха дузина облечени в червено силуети с насочени за стрелба оръжия.

Майлс стискаше здраво ръката на Таура. „Бягай“ – понечи да извика, после спря. Нямаше начин да избягат от лъча на невноразрушителите, каквито сигурно носеха поне двама души от охраната. Дъхът на Майлс изсъска между стиснатите му зъби. Беше прекалено разярен, за да ругае. Бяха толкова близко до успеха...

Появи се шефът на охраната Молия.

– Какво, още ли си цял, Нейсмит? – злобно се усмихна той. – Найн най-после трябва да е разбрала, че е време да започне да ни сътрудничи. Как мислиш, Найн?

Майлс силно стисна ръката ѝ с надежда, че Таура ще разбере правилно посланието: „Чакай!“

– И аз така мисля – отвърна хладно тя.

– Крайно време е – каза Молия. – Бъди добро момиче и ще те изведе горе и ще ти дадем закуска.

„Добре“ – сигнализира ръката на Майлс. Тя го погледна внимателно, в очакване на по-нататъшни указания.

Молия побутна Майлс с палката си.

– Време е да тръгваме, джудже. Всъщност приятелите ти те освободиха срещу откуп. Изненадаха ме.

И Майлс беше изненадан. Той тръгна към изхода, без да пуска ръката на Таура. Не я гледаше, правеше всичко възможно, за да не привлича без нужда вниманието им върху тяхното, хм, единство. Щеше да я пусне щом настъпи благоприятният момент.

Какво ставаше? Излязоха навън в трептящата утринна светлина и се качиха на рампата върху един асфалтиран кръг, блестящ и хлъзгав от скреж.

Бел Торн и един Дендари наемник, въоръжени със стънери, неспокойно стъпваха о крак на крак... Не бяха пленници! Половин дузина въоръжени мъже в зелената униформа на Къща Фел стояха около тях. Един въздушен камион, изрисуван с хералдическите знаци на Фел, стоеше паркиран до асфалтовия кръг. И Никол, четириръката, в нейния плаващ стол, под прицела на стънер в ръцете на облечен в зелено едър охранител. Светлината от слънцето, което се издигаше над тъмните планини в далечината и надзърташе през разкъсаните облаци, беше сива и златна, и мразовита.

– Този ли е мъжът, когото искате? – обърна се облеченият в зелена униформа капитан от охраната към Бел Торн.

– Този е. – Лицето на Торн беше преbledняло, със странна смесица на облекчение и страдание. – Адмирале, добре ли сте? – Очите му се разшириха, когато видя спътничката на Майлс. – Какво е това, по дяволите?

– Това е новобранец Таура – каза твърдо Майлс, като се надяваше, че: 1) Бел ще разбере няколкото значения, съдържащи се в това изречение и 2) те ще останат тайна за охраната на Фел. Бел изглеждаше смутен, това Майлс видя ясно. Молия гледаше подозрително, но беше объркан. Очевидно проблемът на Молия беше как да се отърве от Майлс и той остави настрана объркването, за да се занимае с по-важната личност, капитана от охраната на Фел.

– Какво става? – изсъска Майлс на Бел и пристъпи с едното рамо напред. Един охранител в червено вдигна невроразрушителя си и поклати глава. Молия и капитанът на Фел, навели глави, разменяха данни върху електронния панел.

– Къде се загубихте нощес? Изпаднах в паника – каза Бел и добави тихо: – Фронталната атака беше изключена. Затова отидох при барон Фел и го помолих за помощ. Но получих не такава помощ, каквато очаквах. Фел и Риовал постигнаха споразумение да разменят Никол срещу вас. Кълна се, подробностите разбрах едва преди час!

– Разбирам. – Майлс замълча. – Ще й върнем ли долара?

– Сър – гласът на Бел беше изпълнен с мъка, – ние не знаехме какво става с вас. Очаквахме всеки момент Риовал да покаже по холовидеото добре замислени отвратителни мъчения, в които главната роля се пада на вас. Както казва комодор Тънг – „При обкръжение използвай хитрост“.

Майлс позна един от любимите на Тънг афоризми на Сун Цу. В лоши дни Тънг имаше навика да цитира на китайски починалия преди 4000 години генерал, в по-добри дни го превеждаше. Майлс огледа оръжията, хората, апаратурата. Повечето охранители в зелено бяха въоръжени със стънери. Тринадесет срещу... трима? Четирима? Той погледна към Никол. Може би петима? При отчайваща ситуация съветът на Сун Цу беше: „Бой!“ Можеше ли да има по-отчайваща ситуация от тази?

– Аха... – възкликна Майлс. – И какво си предложил на барон Фел в замяна на тази изключителна щедрост? Или той го прави от добро сърце?

Бел го погледна ядосано, после изсумтя:

– Обещах му, че ще му кажете истината за бетанския метод за подмладяване.

– Бел...

Торн вдигна рамене. Изглеждаше нещастен.

– Мислех, че след като ви измъкнем, ще можем да измислим нещо. Но не допусках, че той ще предложи Никол на Риовал, кълна се!

В дъното на дългата долина върху блестяща тънка монорелса се показа един стъклен балон. Сигурно пристигаше сутрешната смяна биоинженери и техници, прислужници и чиновници, сервитьори от бюфетите. Майлс погледна към извисяващото се бяло здание и си представи сцената в лабораторията на третия етаж, когато охраната деактивира сигнализиациите, персоналът влезе и първият прекрачил прага сбърчи нос и каже: „Какво вони така ужасно?“

– Доктор Вон дойде ли вече на борда на „Ариел“? – попита Майлс.

– Преди час.

– Да, добре... оказа се, че, в края на краищата, не е било необходимо да заколим угоената жертва. Тя идва с пакета. – Майлс кимна към Таура.

Бел попита още по-тихо:

– Това нещо? Идва с нас?

– Добре е да свикнеш с тази мисъл. Вон не ни каза всичко. Меко казано. Ще ти обясня по-късно – добави Майлс, когато двамата капитани от охраната свършиха с разглеждането на пулта. Молия завъртя наперено палката си и тръгна към тях. – Между другото, сметките ти са грешни. Ние не сме в ситуация на обкръжение. Ние сме в отчайваща ситуация. Никол, искам да знаеш, че Дендариите нямат навика да връщат пари.

Никол се намръщи объркана. Бел прецени шансовете и се опули... Трима срещу тринадесет, както вече беше установил Майлс.

– Наистина ли? – Бел забеляза едва доловимия сигнал с ръка по шева на панталона на Майлс и се приготви.

– Наистина – повтори Майлс и пое дълбоко дъх. – Таура, атака!

И се хвърли към Молия не толкова да отбие палката, колкото с надежда да използва тялото му като жив щит срещу невроразрушителите. Дендариите наемникът оцени мигновено обстановката, порази със стънера си един от въоръжените с невроразрушители охранители, след това се претърколи и избегна огъня на втория. Бел свали другия човек с невроразрушител и отскочи. Останалите двама охранители в червени дрехи насочиха стънерите си към хермафродита, но Таура ги сграбчи за вратовете, вдигна ги във въздуха и удари главите им една в друга – не поначинно, но силно.

Докато хранителите на Фел в зелени униформи се чудеха по кого



да стрелят, Никол със сияещото ангелско лице неочаквано вдигна летящия си стол и го стовари върху главата на пазача си. Той се строполи като вол.

Настъпи истинска суматоха.

– Към летящия камион! – извика Майлс. – Отивайте към летящия камион! – Майлс се биеше на живот и смърт с Молия, който плъзна ръка в ботуша си, извади нож и го притисна до гърлото му.

– Не мърдай! – изръмжа Молия и разбрал, че владее положението, извика сред настъпилата тишина: – Никой да не мърда!

Няколко души се гърчеха и стенеха на асфалта.

После в тишината се чу тихият, ръмжащ глас на Таура:

– Хвърли ножа или ще ти разкъсам гърлото с голи ръце.

Майлс извъртя поглед и се опита да погледне настрана, но опряното във врата му острие му пречеше.

– Ще го убия! – извика Молия.

– Дребосъкът е мой – тихо каза Таура. – Ти лично ми го даде. Той е дошъл за мен. Ако му направиш нещо, ще ти откъсна главата и ще ти изпия кръвта.

Майлс усети как Молия го пуска и после се издига нагоре. Ножът изтрака на асфалта. Майлс се обърна. Таура държеше Молия за врата, ноктите ѝ се забиваха все по-дълбоко.

– Още не съм се отказала да ти откъсна главата – изръмжа кисело тя.

– Остави го – каза задъхан Майлс. – Повярвай ми, след няколко часа той ще бъде подложен на много по-жестоко отмъщение от онова, което можем да измислим ние.

Бел дотича и застреля със стънера си отблизо шефа на охраната, който се гърчеше в ръцете на Таура като мокро коте. Майлс нареди на Таура да вземе на рамо изпадналия в безсъзнание наемник, изтича до въздушния камион и отвори вратата. Никол бързо се вмъкна със стола си вътре, след нея се качиха и останалите, Бел седна пред арматурното табло и излетяха. Някъде в комплекса на Риовал засвири сирена.

Майлс свали радиостанцията-гривна от ръката на намиращия се в безсъзнание наемник и попита:

– Бел, къде е паркирана совалката, с която кацнахме?

– На едно гражданско летище за совалки, на около четиридесет километра оттук.

– Остана ли някой на нея?

– Андерсън и Нот.

– Какъв е техният кодиран комуникационен канал?

– Двадесет и три.

Измина цяла вечност преди сержант Андерсън да отговори, цели тридесет или четиридесет секунди. Въздушният камион се носеше над върховете на дърветата.

– Лорийн, искам да излетите. Трябва веднага да се измъкнем. Ние сме в един въздушен камион на Къща Фел и летим... – Майлс пхна китката си под носа на Бел.

– Северно от биологическия комплекс на Риовал – уточни Бел. – Летим с около двеста и шестдесет километра в час... максимална скорост за тази щайга.

– Настройте се на нашия канал за кодирана връзка. – Майлс съобщи сигнала на аварийния комуникационен канал. – Не чакайте за разрешение от контрола за въздушен трафик на летището на Риовал, защото няма да го получите. Нот да ме свърже с „Ариел“.

– Имате връзка, сър – чу се веселият глас на Андерсън.

Последваха статични смущения и още няколко секунди мъчително забавяне. После се чу възбуден глас.

– Тук е Мурка. Къде се забавихте, сър? Добре ли сте?

– Засега. Медик Вон при вас ли е?

– Да, сър.

– Чудесно. Не го пускай. Предай му, че му нося желаните генетични комплекси.

– Наистина ли? Как успяхте...

– Няма значение. Събери всички на борда и излезте на орбита. Подготви се да ни вземеш в полет от совалката и кажи на пилота да бъде готов за скок през космическия коридор Ескобар при максимално ускорение. Да не чака разрешение.

– Имаме още да товарим...

– Колкото сме натоварили, толкова. Другото оставете.

– В сериозна беда ли сме, сър?

– Смъртна, Мурка.

– Слушам, сър. Край.

– Мислех, че тук, на Джексън Хол, трябва да сме тихи като мишки – оплака се Бел. – Всичко това не е ли малко шумничко?

– Положението се промени. След тази нощ няма да има преговори с Риовал нито за Никол, нито за Таура. Аз им дадох урок по спазване на дадената дума и по справедливост, за който, ако остана жив, може би малко ще съжалявам. Ще ти разкажа по-късно. Все пак наистина ли

искаш да изчакаш, докато обясня на барон Фел истината за бетанския метод за подмладяване?

– О! – Очите на Торн заблестяха. – Готов съм да платя, за да съм свидетел на това, сър.

– Ха. Не. За момент там всички бяха в ръцете ни. Потенциално, във всеки случай. – Майлс загледа показанията на уредите върху контролното табло на летящия камион. – Никога отново няма да хванем всички заедно. Човек може да маневрира безкрайно дълго, но златният момент изисква действие. Ако го пропуснеш, боговете завинаги отвърщат лице от теб. И обратно... Като говорим за действие, видя ли как Таура се справи със седмина от онези приятели? – Майлс се изкикоти. – Каква ли ще стане, след като премине основна подготовка?

Бел неспокойно погледна през рамо. Никол седеше в плуващия си стол, Таура клечеше в дъното до тялото на наемника в безсъзнание.

– Бях много зает и нямах възможност да броя.

Майлс стана и отиде назад да провери скъпоценния си жив товар.

– Никол, беше чудесна – каза ѝ той. – Би се като сокол. Може би ще трябва да ти направя отбив от долара.

Все още задъхана, Никол се изчерви. Една от горните ѝ ръце отмести кичур черна коса от блестящите ѝ очи.

– Страхувах се да не счупят трапецовидната ми цитра. – Долната ѝ ръка погали големия калъф, пхнат до нея на плаващия стол. – После се изплаших, че ще претрепят Бел...

Таура бе облегнала гръб до стената на камиона. Беше позеленяла.

Майлс коленичи до нея.

– Таура, скъпа, добре ли си? – Той внимателно вдигна ръката с остри нокти да провери пулса ѝ. Никол погледна озадачена нежния му жест. Летящият ѝ стол беше максимално далеч от Таура.

– Гладна съм – отвърна Таура.

– Пак ли? О, разбира се, след такъв разход на енергия. Някой случайно да има едnodневна дажба? – В джоба на изпадналия в безсъзнание наемник откриха хранително блокче и Майлс го подаде на Таура. Тя го лапна и се усмихна благодарна. „Повече няма да ядеш плъхове – мислен обеща Майлс. – Щом стигнем на «Ариел», ще имаш вечеря с три бифтека и две шоколадови торти за десерт...“

Летящият камион се наклони. Таура малко се оживи и протегна ръка да задържи стола на Никол до стената да не се завърти.

– Благодаря – каза любезно Никол. Таура кимна.

– Имаме си компания – извика през рамо Торн. Майлс забърза

напред.

Две въздушни коли бързо ги настигаха. Охраната на Риовал! Несъмнено летяха с по-висока скорост от обикновена полицейска кола... да. Бел отново рязко изви въздушния камион и покрай него мина плазмен лъч и остави ярки зелени ивици в ретината на Майлс. Преследвачите приличаха на военни и очевидно бяха много раздразнени.

– Това е въздушен камион на Фел! Не може да няма нещо, с което да им отговорим. – Пред Майлс обаче нямаше нищо, което да прилича на пулт за стрелба.

Чу се вой, Никол изпищя, летящият камион се разтърси, но под сигурните ръце на Бел се стабилизира. Рев и вибрация... Майлс обърна разтревожено глава... единият заден ъгъл на товарното отделение беше отнесен. Задната врата беше отворена и шумно се блъскаше. Таура държеше плаващия стол. Никол беше обвила горните си ръце около глезените ѝ.

– Нямаме никакви оръжия! – каза Торн.

– Ама и хората на Фел са едни! – Майлс включи радиостанцията-гривна. – Лорийн, излетяхте ли?

– Идваме, сър.

– Добре, сега имаш възможност да се отличиш. Този път никой няма да те обвинява, че злоупотребяваш с оборудване и скорост.

– Благодаря, сър – отвърна щастлива тя.

Губеха скорост и височина.

– Дръжте се! – извика Бел и неочаквано обърна тягата. Наближаващите ги преследвачи профучаха покрай тях, но веднага обърнаха. Бел отново ускори. Отзад се чу писък.

Ръчните Дендарии стънери бяха безполезни. Майлс пак отиде в задната част на камиона и затърси някакво складово помещение, пирамида с оръжие... хората на Фел сигурно не разчитаха само на респектиращата репутация на своята Къща като заплаха.

От двете страни на първото товарно отделение имаше тапицирани пейки, вероятно за охраната на Фел. Беше празно. Във второто намери само лични вещи... За момент си помисли да хвърли бельо във въздухосмукателите на ракетните двигатели... Третото отделение беше празно. Четвъртото – заключено.

Летящият камион се разтресе от ново попадение, част от покривната конструкция отлетя. Майлс сграбчи Таура. Камионът се устреми надолу. Стомахът на Майлс и всичките му вътрешности заплуваха от възникналата нулева гравитация. После Бел дръпна нагоре и те се залепиха

за пода. Летящият камион потрепери, наклони се и след миг падна сред почернелите замръзнали храсти на едно сечище върху един склон и всички – Майлс и Таура, и намиращият се в безсъзнание наемник, и Никол в нейния плаващ стол – полетяха напред като живо кълбо.

– Излизайте, излизайте! – завика Бел. Лицето му бе окървавено. Майлс се протегна към новата пробойна на покрива, но си дръпна ръката от горещата шлака от метал и пластмаса. Таура се изправи, подаде глава през отвора, после се наведе, вдигна Майлс и го пусна навън. Той се плъзна по корпуса, падна на земята и се огледа. Бяха в някаква долина, обрасла с местна растителност, заобиколена от ниски хребети. Над тях се появиха двете преследващи го въздушни коли. Ставаха по-големи, намаляваха скоростта... идваха да ги пленят или просто да се прицелят по-точно...

Неочаквано над склона изскочи десантната совалка на „Ариел“ и с рев се спусна върху тях. Въздушните коли изведнъж им се сториха много по-малки. Едната промени посоката и се отдалечи, втората се разби на земята, свалена от силната ударна вълна от совалката. Нямахше дори струйка пушек. Десантната совалка кацна до тях върху смачканите шубраци. Люковият ръкав се протегна в нещо като любезен, самодоволен поздрав.

– Парадира – промърмори Майлс и прехвърли кървящата ръка на Торн над рамото си, Таура вдигна поразеният от стънер мъж, очуканият стол на Никол затрепка през въздуха – и всички се отправиха към совалката.

\* \* \*

Совалката се скачи с „Ариел“ вече извън орбита. Майлс искаше колкото се може по-бързо да отиде в командната кабина, въпреки по всичко да личеше, че Мурка се справя съвсем компетентно. Андерсън и Нот домъкнаха припадналия наемник, който вече беше дошъл в съзнание и стенеше, и го предадоха на медика, чакащ с плаваща носилка. Торн, с временна пластмасова превръзка върху раната, получена по време на полета с камиона, изпрати Никол в нейния повреден плаващ стол подир медика и също забърза към командната кабина. Майлс се обърна и видя човека, когото най-малко желаше да види – доктор Канаба.

– Ти – извика гневно Майлс и Канаба неволно отстъпи. Майлс искаше да го стисне за шията и да го блъсне в стената, но беше много нисък и със съжаление се отказа от идеята да заповяда на Нот да свърши това вместо него. Но го притисна с поглед. – Ти, хладнокръвен,

двуличен негодник! Да ме изпратиш да убия едно шестнадесетгодишно момиче!

Канаба вдигна ръка в знак на протест.

– Вие не разбирате...

Таура подаде глава през шлюза на совалката. Жълто-кафявите ѝ очи бяха пълни с изненада. Но изненадата на Канаба беше по-голяма.

– О, доктор Канаба! Какво правиш тук?

– Чакай малко – каза Майлс на Канаба, после се обърна към пилота на совалката. – Лорийн?

– Да, сър?

– Вземи новобранец Таура и ѝ дай едно солидно ядене. Всичко, което поиска. Разбра ли ме? После ѝ помогни да се изкъпе, дай ѝ униформа и я запознай с кораба.

Андерсън предпазливо погледна извисяващата се над нея Таура и каза:

– Да, сър.

– Преживяла е адски големи неприятности – обясни Майлс и добави: – Важно е.

– Да, сър – твърдо отвърна Андерсън и тръгна. Таура плахо погледна Майлс и Канаба, после тръгна след нея.

Майлс потри небръснатата си брадичка – беше мръсен, с опънати от преживения страх и умора нерви – и се обърна към изплашения генетик.

– Е, докторе, слушам. И се постарай добре да обясниш всичко.

– Не можех да я оставя в ръцете на Риовал! – отвърна Канаба. – Да бъде жертвана или по-лошо, да стане агент на неговата меркантилна поквара...

– А не ти ли мина през ума да ни помолиш да я спасим?

– Но защо? – попита Канаба. – Това не влизаше в договора... Вие, един наемник...

– Докторе, ти май си живял на Джексън Хол адски дълго.

– Да, разбрах го, когато започнах да повръщам всяка сутрин преди да отида на работа. – Канаба се изправи със съдържано достойнство. – Но, адмирале, вие не разбирате. – Той погледна в посоката, в която беше отишла Таура. – Не можех да я оставя в ръцете на Риовал. Но не можех да я заведа и на Бараяр. Там убиват мутантите!

– Хм... – започна Майлс и спря. – Е, сега правят опити да изкоренят тези предразсъдъци. Поне такава е моето впечатление. Но ти си съвсем прав. Бараяр не е място за нея.

– Когато се съгласихте, се надявах, че няма да се наложи да го направя, в смисъл лично да я убивам. Не ми е лесно. Аз я познавам... много отдавна. Но да я оставя долу би било непростимо...

– Не е лъжа. Е, тя вече не е там. Ти също. – „Ако успеем да се спасим...“ – Майлс изгаряше от нетърпение да отиде в командната кабина, за да разбере какво става. Беше ли изпратил Риовал преследвачи? Или Фел? Станцията, която охраняваше далечния изход през космическия коридор, беше ли получила заповед да го спре?

– Не исках да я изоставя – каза след известно колебание Канаба, – но не можех и да я взема със себе си.

– Е, може и да си прав. Ти обаче си абсолютно неспособен да се грижиш за нея. Аз имам намерение да я убедя да се присъедини към моите наемници. Изглежда, това е нейната генетична съдба. Освен ако ти знаеш някаква причина, поради която да не е.

– Но тя ще умре!

Майлс внезапно спря.

– А ние с теб няма ли да умрем? – каза след малко тихо той, а след това по-силно: – Защо? След колко време?

– Поради нейния метаболизъм. Друга генетична грешка или поредица от грешки. Не зная точно кога. Може би след година или две, или пет. Или десет.

– Или петнадесет?

– Или петнадесет, да, макар според мен да не е вероятно. Но все още има време.

– И все пак ти искаш да ѝ отнемеш малкото живот, който има? Защо?

– За да я запазя. Отслабването към края е бързо, но много болезнено, ако съдя по другите... прототипи, които умряха. Мисля, че жените са по-сложни от мъжете, но не съм сигурен... Смъртта им обаче е ужасна. И особено ужасна, ако са роби на Риовал.

– Не си спомням да съм виждал добра смърт. А съм видял голямо разнообразие. Колкото до продължителността на живот, ще ти кажа, че ние можем да умрем след петнадесет минути и какво става тогава с твоето болезнено състрадание? – Трябваше да влезе в командната кабина. – Аз я конфискувам, докторе. Междувременно нека я оставим да се радва на живота.

– Но тя е мой проект... аз съм отговорен за нея...

– Вече не! Сега тя е свободна жена. Сама ще отговаря за себе си.

– Как може да отговаря за себе си в това тяло, с такъв метаболизъм,

такова лице... живот, създаден по човешка прищявка... по-добре да умре физически, отколкото да понесе всички страдания, които я очакват.

– Не! – гневно каза Майлс през стиснати зъби.

Канаба го погледна стреснато, изтръгнат от жалките си съображения за съдбата на Таура.

„Правилно, докторе – помисли си Майлс. – Опитай се най-после да погледнеш с очите на другия.“

– Защо трябва да го правите... вас какво ви интересува? – попита Канаба.

– Обичам я. Повече, отколкото обичам теб, бих казал. – Майлс спря обезсърчен от мисълта, че трябва да обяснява на Таура за имплантирания в прасеца ѝ генен комплекс. Рано или късно трябваше да го извадят. Освен ако не я излъжеше, че това е някаква стандартна медицинска процедура за постъпване в Свободния наемнически флот... не! Тя заслужаваше да се отнася към нея честно.

Майлс беше много ядосан на Канаба. И все пак, ако не беше този генен комплекс, щеше ли да отиде да спасява Таура? Беше ли акцията му удължена и станала по-опасна само поради неговото добро сърце? На дълга или на прагматична жестокост се дължеше? Никога нямаше да разбере. Гневът му утихна, обзе го изтощение, както нормално ставаше след завършване на акция... но до завършването на акцията, строго си напомни Майлс, имаше още много.

– Не можеш да ѝ забраниш да живее, доктор Канаба. Много е късно. Остави я. Просто я остави.

Стиснал нещастно устни, Канаба наведе глава и разпери ръце.

– Свържи го с адмирала – чу Майлс гласа на Торн, когато влезе в командната кабина. – Идвате точно навреме, сър.

– Какво става? – Майлс седна. Мичман втори ранг Мурка проверяваше екранировката и бойните системи на кораба, докато пилотът за скокове седеше готов със странна корона от слушалки, жици и тръбички на главата. Пилотът Паджет беше вгълбен, съсредоточен. Цялото му съзнание беше заето, дори слято с „Ариел“. Добър човек.

– Барон Риовал ви чака на линията, сър – съобщи Торн. – Лично.

– Хм, сигурно вече е видял какво става във фризерите. – Майлс се настани пред екрана на видеофона. – Колко го накарах да чака?

– По-малко от минута – каза свързочният офицер.

– Е, нека почака още малко. Какво е пуснал подире ни?

– Засега нищо – докладва Мурка.

Майлс вдигна вежди, изчака един момент да се успокои и съжали,



че не бе имал време да се измие, обръсне и облече нова униформа за този разговор. Просто за психически ефект. Почеса се по небръснатата брада, приглади с ръце косата си и притисна мокрите си чорапи в постелката на пода – едва я достигна. Намали малко височината на ергономичния стол, изправи гръб и доколкото можеше, успокои дишането си.

– Добре, свържи ме.

Размазаният фон зад оформящото се на екрана лице му се стори познат... ах, да, стаята на охранителния отдел в биологическия комплекс на Риовал. Както беше обещал, барон Риовал беше пристигнал лично в тази стая. Достатъчен беше само един поглед върху мрачното, изкривено от ярост младежко лице на Риовал, за да му стане ясна останалата част от сценария. Майлс скръсти ръце и невинно се усмихна.

– Добро утро, бароне. С какво мога да ви бъда полезен?

– Умри, проклет малък мутант! – изсъска Риовал. – Няма да се намери достатъчно дълбока яма, в която да те заровя! Ще обявя награда за главата ти, която като магнит ще привлече всички галактически ловци... няма да можеш нито да ядеш, нито да спиш... ще те хвана...

Да, очевидно баронът вече беше разбрал за фризерите. Съвсем наскоро. Учтивото пренебрежение от първата им среща беше изчезнало. И все пак Майлс беше озадачен от тези заплахи, отправени в бъдеще време. Изглежда, баронът очакваше той да напусне локалното Джексънианско пространство. Вярно, че Къща Риовал не притежаваше космическа флота, но защо баронът не наемеше дреднаут от барон Фел и не ги атакуваше веднага? Майлс беше очаквал и най-много беше се страхувал, че Риовал и Фел и може би Барапутра ще се обединят срещу него, когато се опита да ги лиши от скъпоценните образци.

– Не можете ли да си позволите да наемете ловци в момента? – добродушно попита Майлс. – Да не би средствата ви да са понамалели? Е, все още имате добри хирурзи, предполагам.

Риовал се задъха и избърса слюнката от устата си.

– Скъпият ми брат ли ти го каза?

– Кой? – истински изненадан попита Майлс. Значи в играта има още един играч?

– Барон Фел.

– Хм... не знаех, че сте роднини – отвърна Майлс. „По-малкият брат?“

– Не умееш да лъжеш – изръмжа Риовал. – Зная, че той стои зад това.

– Ще трябва да попитате него – отвърна нехайно Майлс.

Съзнанието му беше заето с пренареждане на всичките му оценки поради новите данни. По дяволите, в инструктажа за акцията не беше споменато за тази връзка, а цялото внимание беше концентрирано единствено върху подробностите за Къща Барапутра. Сигурно е доведен брат... да. Не беше ли споменала Никол нещо за доведен брат на Фел?

– Ще взема главата ти за това! – беснееше Риовал. – Ще те получа замразен в сандък. Ще ти сложа главата в пластмаса като сувенир и ще я закача над... не, по-добре да удвоя парите за онзи, който те доведе жив. Ще умреш бавно, след безкрайни, непоносими мъки...

Майлс беше радостен, че разстоянието между тях бързо се увеличава.

Риовал прекъсна тирадата си, тъмните му вежди се сключиха в неочаквано подозрение.

– А може би те е наела Къща Барапутра? Вместо да се обединим, както обещаха, се опитват да ми попречат да вляза в биологическия им монопол, така ли?

– Защо Барапутра ще организира заговор срещу шефа на друга Къща? – попита Майлс. – Имате ли доказателства, че правят такова нещо? Или... всъщност кой уби вашия брат? Пардон, клона на вашия брат? – Най-после нещата идваха по местата си. О, богове! Изглежда, Майлс и хората му се бяха набутали в някаква борба за власт от византийски тип. Никол беше казала, че Фел не е хванал убиеца на младия си дубликат... – Да се опитам ли да позная?

– Знаеш много добре – озъби се Риовал. – Но кой от двамата те е наел? Фел или Барапутра? Кой?

Майлс разбра, че Риовал не знае нищо за истинската цел на акцията на Дендариите срещу Къща Барапутра. И при съществуващите отношения между Къщите щеше да мине доста време преди те да постигнат споразумение и да си разменят информация. Колкото по-късно, толкова по-добре, от гледна точка на Майлс. Той потисна доволната си усмивка, после се ухили предизвикателно.

– Защо, не можете ли да повярвате, че това е мой личен удар срещу търговията с генно създадени роби? В чест на моята дама?

Намекът за Таура попадна право в целта. Риовал се отдаде на своята фикс-идея и последвалият му гняв ефективно блокира възприемането на постъпващите данни. Наистина никак не е трудно да убедиш един човек, който заговорничи срещу своите конкуренти, че в отговор на тези действия те заговорничат срещу него.

– Фел или Барапутра? – повтори гневно Риовал. – Смяташ ли, че с

безразсъдно разрушение ще можеш да скриеш една кражба от Барапутра?

Кражба? Майлс се замисли какво има предвид Риовал. Не Таура, по-скоро... някакъв генетичен материал, който Барапутра иска да купи? Оххо!...

– Не е ли очевидно? – каза учтиво Майлс. – Вие сте дали на брат си мотив, като сте саботирали плановете му да продължи живота си. И сте искали прекалено много от Барапутра и те са предали метода, като са изпратили своя супервойник във вашата лаборатория, за да се срещна с нея. Дори са ви накарали да платите за привилегията да измамят собствената ви охрана! Паднали сте в ръцете им като зряла круша! Майсторският план, разбира се – Майлс посочи с пръст към тениската си, – беше мой.

Майлс погледна през спусналите си мигли. Риовал, който сякаш се задушаваше, удари с разтреперана ръка комутатора и прекъсна връзката.

Тананикайки си замислено, Майлс отиде да вземе душ.

\* \* \*

Тъкмо се беше върнал в командната кабина в нова униформа, натъпкан с болкоуспокояващи и с кана горещо черно кафе като противосредство срещу зачервените, парещи очи, когато отново се позвъни.

Далеч от намерението да държи заплашителна реч като своя доведен брат, барон Фел мълча известно време пред видеокамерата. Просто гледаше Майлс с пронизващ поглед. Майлс, изгарящ под този поглед, се чувстваше безкрайно радостен, че беше имал възможност да си придаде приличен вид. Беше ли се разделил барон Фел най-последно със своята четириръчка? Беше ли му съобщил Риовал някои от своите тлеещи подозрения, раздухани от Майлс до неудържим пожар? Засега от Станция Фел не се бяха втурнали да ги преследват – или щяха да го направят скоро, или изобщо нямаше да ги преследват. А може би нямаха достатъчно лек кораб, за да може да ги настигне, и в същото време с огнева мощ, равностойна на тази на „Ариел“. Освен ако Фел не планираше да се обърне за помощ към консорциума на Къщите, използващи станцията за скок... Майлс чувстваше, че след още една минута такава тягостна тишина ще започне неконтролируемо да се смее. За щастие Фел най-последно заговори.

– Изглежда, адмирал Нейсмит – избоботи барон Фел, – случайно или нарочно вие сте взели нещо, което не ви принадлежи.

„Няколко малки нещица“ – помисли си Майлс. Но Фел очевидно намекуваше само за Никол, ако Майлс правилно го разбираше.

– Бяхме принудени твърде бързо да се махнем – каза с извинителен тон Майлс.

– Да, казаха ми. – Фел наклони иронично глава. Сигурно неговият нещастен командир на отделението му бе докладвал. – Но бихте могли да си спестите някои неприятности. Музикантката си имаше договорена цена. За мен няма голямо значение дали ще я продам на вас, или на Риовал, стига договорената цена да се спазва.

Капитан Торн, който работеше на мониторите на „Ариел“, трепна под погледа на Майлс.

– Цената, за която намекувате, ако ви разбирам правилно, е тайната на бетанската техника за подмладяване – каза Майлс.

– Съвършено вярно.

– Ах... хм. – Майлс облиза устни. – Бароне, аз не мога.

Фел обърна глава.

– Командващ станция, пусни кораби след тях.

– Чакайте! – извика Майлс.

Фел вдигна вежди.

– Премислихте ли? Добре.

– Това не значи, че няма да ви кажа – рече отчаяно Майлс. – Просто истината няма да ви е от полза. Абсолютно никаква. Все пак аз съм съгласен, че вие заслужавате някаква компенсация. Ще ви предложа друга информация, с много по-голяма практическа стойност за вас.

– О? – възкликна Фел. Гласът му беше спокоен, но изразът му показваше, че е ядосан.

– Вие подозирате доведения си брат Риовал в убийството на вашия клон, но нямате никакви доказателства, нали?

За момент Фел, изглежда, се заинтересува.

– Нито моите агенти, нито тези на Барапутра можах да открият следа. Направихме всичко възможно.

– Не ме учудва, защото точно агентите на Барапутра са го убили. – „Е, във всеки случай е възможно да са го убили.“

Фел присви очи.

– Убили са собствения си продукт?

– Сигурен съм, че Риовал е сключил сделка с Къща Барапутра да ви предаде – бърза каза Майлс. – Вярвам, че тя включва размяна на някакви уникални генетични материали, притежание на Риовал. Не мисля, че рискът им може да се оцени само в пари. Сделката очевидно е била

склучена на най-високо ниво. Не зная как са смятали да разделят пляката на Къща Фел след вашата евентуална смърт... може изобщо да не са смятали да я делят. Изглежда, са имали някакъв план за комбиниране на дейностите в по-голям биологически монопол на Джексън Хол. Нещо от рода на корпоративно сливане. – Майлс спря, за да даде възможност на Фел да осмисли чутото. – Ако ми позволите един съвет: може би е по-добре да запазите силите си и да ги използвате за защита срещу своите истински и непосредствени врагове, вместо срещу мен. Освен това вие получихте нашата кредитна карта, но ние натоварихме само половината от стоката. Нима това не е справедливо?

Фел го гледа цяла минута. Изразът му показваше, че мисли едновременно в три различни посоки. Майлс разбираше чувствата му. После Фел обърна глава и изкомандва през стиснати зъби:

– Спри преследващите кораби!

Майлс въздъхна.

– Благодаря ви за тази информация, адмирале – каза студено фел, – но не много. Няма да попреча на бързото ви измъкване. Но ако вие или някой от вашите кораби се появи отново в Джексънианското пространство...

– О, бароне, да стоя далеч, много далеч отук, бързо се превръща в една от най-големите ми амбиции – каза чистосърдечно Майлс.

– Умен сте – изръмжа Фел и се пресегна да прекъсне връзката.

– Барон Фел – добави импулсивно Майлс и Фел спря. – Искам освен това да ви съобщя... сигурна ли е тази връзка?

– Да.

– Истинският секрет на бетанската техника за подмладяване е... че такава не съществува. Не се хващайте отново на тази измама. Изглеждам млад, защото наистина съм млад. Ако щеше вярвайте, ако щеше – недейте.

Фел не каза абсолютно нищо. На устните му се появи слаба, студена усмивка. Той поклати глава и прекъсна връзката.

Майлс за всеки случай изчака в командната кабина, докато свързочният офицер съобщи, че са получили разрешение от контролната станция за скок. Прецени, че Къщите Фел, Риовал и Баранутра са твърде заети една с друга, за да се занимават с него. Поне за известно време. Последната предадена от него информация между враждуващите страни, едновременно и вярна, и фалшива... кой каквото заслужаваше... беше като кокал, хвърлен на три побеснели от глад кучета. Почти съжали, че не може да остане, за да се наслаждава на резултатите. Почти.

Часове след скока Майлс се събуди в кабината си облечен. Лъснатите му ботуши бяха изправени до леглото. Не си спомняше как се е озовал тук. Реши, че го е довел Мурка. Ако беше дошъл сам, сигурно щеше да си легне с ботушите.

\* \* \*

Майлс най-напред се информира от дежурния офицер за местоположението и състоянието на „Ариел“. Беше приятно скучно. Бяха пресекли една синя звездна система между точките на скока по пътя към Ескобар, ненаселена и празна с изключение на редовния търговски трафик. От Джексън Хол не ги преследваха. Майлс хапна малко, без да е сигурен дали е закуска, обед или вечеря. След авантюрата долу биологичният му ритъм съвсем се различаваше от времето на кораба. После потърси Торн и Никол. Намери ги в ремонтната работилница. Един техник отстраняваше нащърбяването в плаващия стол на Никол.

Никол, в бяла туника и шорти, гарнирани с розов кант, лежеше по корем на една пейка и наблюдаваше поправката. Майлс изпита странно усещане – гледката беше като на рак пустинник, излязъл от черупката си, или тюлен, изкаран на брега. Изглеждаше странно уязвима при гравитация 1 G, но при нулева гравитация изглеждаше съвсем добре и бе видимо спокойна.

Майлс седна срещу нея и каза:

– Както изглежда, ще се отървеш от преследването на барон Фел. За известно време той и доведеният му брат ще са заети да си отмъщават. Чувствам се щастлив, че съм единствено дете.

Тя го гледаше замислено.

– Можеш да си напълно спокойна – окуражи я Торн.

– Ох... не, не е това – отвърна Никол. – Мислех си за моите сестри. Имаше време, когато не можех да дочакам да се махна от тях. Сега с нетърпение очаквам отново да ги видя.

– Какви са плановете ти? – попита Майлс.

– Най-напред ще отида на Ескобар – отвърна тя. – Той е най-добро кръстовище, откъдето мога да се върна на Земята. От Земята мога да отида на Ориент IV, а оттам съм сигурна, че мога да се прибера у дома.

– По този път могат да се видят много галактики – посочи Торн. – Не съм сигурен дали в списъка на наемниците Дендариин могат да се включат и корабни музиканти, но...

– У дома – каза твърдо Никол. – Омръзна ми през цялото време да се боря с това 1 G. Уморих се да бъда сама. Започвам да сънувам как ми

израстват крака.

Торн тихо въздъха.

– Сега между нас наистина има една малка колония от хора от долния свят – подхвърли многозначително тя на Торн. – Те създадох на техния астероид изкуствена гравитация... почти като тази на долния свят, само че изкуствена...

Майлс малко се разтревожи – дали нямаше да изгуби командира си?

– Ах – възкликна Торн замислено в съзвучие с тона на Никол. – Твоят астероиден пояс е много далеч от моя дом.

– Да не искаш да кажеш, че някой ден ще се върнеш на колонията Бета? – попита тя. – Или наемниците Дендари са твой дом и семейство?

– Не държа толкова много на тях – отговори Торн. – Стоя при тях главно поради непреодолимото си любопитство да видя какво ще се случи. – Торн удостои Майлс със странна усмивка.

Качиха Никол на оправения ѝ стол и след кратка проверка на системите четириръката отново стоеше във въздуха така подвижна... по-подвижна от другарите си с крака. Поклащаше се и поглеждаше весело към Торн.

– Остават само още три дни до орбита Ескобар – каза Торн на Никол доста тъжно. – Още... седемдесет и два часа. 4320 минути. Колко пъти можеш да го направиш за 4320 минути?

„Или колко често – помисли си студено Майлс. – Особено ако не спиш.“ Бел нямаше предвид самия сън, ако Майлс правилно го беше разбрал. Късмет... и на двамата.

– Междувременно – каза Торн, когато излязоха в коридора, – позволи ми да ти покажа моя кораб. Илирианска изработка... Разбирам, че това е малко настрана от твоите интереси. Много е интересна историята за попадането на „Ариел“ в ръцете на Дендари... Тогава бяхме още наемници на Озер...

Никол се усмихна поощряващо. Майлс потисна една завистлива въздишка и тръгна в обратната посока да потърси доктор Канаба.

\* \* \*

– Леле! – промърмори Майлс, когато ги видя.

Андерсън отдаде чест.

– Заповедта ви е изпълнена, сър.

Ръката на Таура трепна, несигурна дали да се опита да подражава

на този военен поздрав, или не. Устните на Майлс се отвориха в усмивка на неволно задоволство. Промяната на Таура надминаваше неговите очаквания.

Той не знаеше как Андерсън бе успяла да направи компютъра да надхвърли стандартните си програми, но по някакъв начин го беше надхитрила да скрои пълна непарадна Дендариини униформа за ръста на Таура: сива, с бели джобове, сиви панталони, лъскави ботуши. Лицето и косата на Таура бяха чисти и блестяха повече от ботушите. Тъмната ѝ коса бе прибрана в сложна, навита на колело отзад плитка – Майлс не можа да разбере къде отива краят – блестяше с неочаквана махагонова светлина.

Таура изглеждаше ако не точно добре нахранена, най-малкото не толкова болезнено гладна. Очите ѝ бяха блестящи и одухотворени, а не почти безумни, каквито ги беше видял първия път. Дори от това разстояние Майлс усети, че къпането и измиването на зъбите са премахнали миризмата на ацетон, причинена от няколко дни, прекарани в подземното на Риовал на диета от сурови пльхове. Спечените кори кал бяха измити от огромните ѝ ръце, ноктите ѝ бяха почистени и изострени, дори лакирани с перленобял лак и с блясъка си допълваха сиво-бялата униформа като украшения. Лакът най-вероятно беше от личните запаси на сержант Андерсън.

– Забележително, Андерсън – похвали я възхитен Майлс.

Тя гордо се усмихна.

– Това ли имахте предвид, сър?

– Да, точно това.

Лицето на Таура изразяваше задоволство.

– Как прекара първия си скок през космически коридор? – попита я той.

Дългите ѝ устни се накъдриха – сигурно се опитваше да не се усмихне, досети се Майлс.

– Страхувах се, че ще ми прилошее. Бях малко замаяна. После сержант Андерсън ми обясни на какво се дължи.

– И никакви, макар и малки халюцинации или ефекти на удължаване на времето?

– Не, но то не беше... е, беше бързо, във всеки случай.

– Хм. Изглежда, не си от щастливците... или нещастниците, които трябва да бъдат тествани за пилот за космически скокове. – Майлс замълча. – Благодаря ти, Лорийн. Над какво работиш в момента?

– Рутинни проверки на системите на десантната совалка.



– Правилно, продължавай. Когато свърша с Таура, ще ти я изпратя.

Андерсън с нежелание излезе, очевидно любопитна. Майлс изчака, докато вратата се затвори.

– Седни, Таура. Да разбирам ли, че първите двадесет и четири часа с Дендариите са преминали задоволително?

Тя се усмихна, седна внимателно и ергономичният стол изскърца, недоволен от теглото ѝ.

– Направо чудесно.

– Аха. – Той се поколеба. – Надявам се разбираш, че когато стигнем Ескобар, ще имаш възможност да тръгнеш по избрания от теб път. Не си задължена да останеш с нас.

– Какво? – Очите ѝ се разшириха от учудване. – Не! Искам да кажа... много ли ям?

– Съвсем не! Ти се биеш за четирима и ние можем да си позволим да те храним за трима. Но... трябва да уредя честно някои неща преди да положиш новобранска клетва. – Той се изкашля. – Аз не дойдох в лабораториите на Риовал, за да те вербувам за Дендариите наемник. Спомняш ли си няколко седмици преди Барапутра да те продаде доктор Канаба да ти е инжектирал нещо в крака? С игла, не с хипоспрей.

– О, да. – Тя потърка несъзнателно прасеца си.

– Какво ти каза, че е?

– Имунизация.

„Права е била да не ми се доверява, когато за първи път ме срещна – помисли си Майлс. – Хората наистина много лъжат.“

– Е, не е било имунизация. Канаба те е използвал като хранилище за някакъв развоен биологически материал. Молекулярно свързан, латентен – добави набързо той, когато тя погледна разтревожено крака си. – Увери ме, че не може да се активизира спонтанно. Първоначално целта на моята акция беше само да взема доктор Канаба. Но той не искаше да тръгне без своите генни комплекси.

– Планирал е да ме вземе със себе си? – попита развълнувана тя. – Значи трябва да му благодаря, че те е изпратил за мен!

– И да, и не. По-точно не – продължи припряно Майлс преди нервите му да изневерят. – Няма за какво да благодариш нито на него, нито на мен. Доктор Канаба искаше само генетичните комплекси и затова ме изпрати да ги взема.

– Предпочитал си да ме оставиш на... затова ли говориш за Ескобар?... – Таура беше объркана.

– Извади късмет – продължи Майлс, – че когато се срещнахме, бях

изгубил хората си и бях обезоръжен. Канаба излъга и мен. Изглежда, той е имал някаква неясна идея да те отърве от тежкия живот като робиня на Риовал. Изпрати ме да те убия, Таура. Той ме изпрати да убия едно чудовище, а е трябвало да ме изпрати да спася една предрешена принцеса. Не съм много доволен от доктор Канаба. Нито от себе си. В подземие то на Риовал аз те излъгах, защото мислех, че трябва да те излъжа, да оцелея и да спечеля.

Лицето ѝ беше объркано и вцепенено, очите ѝ помръкнаха.

– Значи ти не си... мислил, че съм човек...

– Напротив. Ти избра отличен тест. Много по-трудно е да се лъже с тяло, отколкото с уста. Когато... когато демонстрирах вярата си, тя беше истинска. – Той я погледна и отново почувства пристъп на скрита, безумна радост, спомен от телесното приключение в подземие то. Предположи, че винаги ще чувства нещо такова... мъжката гордост, без съмнение. – Искаш ли отново да я демонстрирам? – попита той със скрита надежда, че тя няма да пожелае, и веднага съжали. – Не – сам си отговори той. – Ако ще бъда твой командир... ние имаме строги правила за общуване. Главно за защита на по-долните чинове от насилие, макар че може да се каже и обратното! – Ужасно се беше отклонил. Той вдигна хипоспрея, нервно го запремята в ръце и пак го остави.

– Във всеки случай доктор Канаба ме помоли отново да те излъжа. Той искаше да се промъкна незабелязано до теб и да ти направя пълна упойка, така че да може да извади своите генетични комплекси. Сигурно си забелязала, че Канаба е страхливец. Сега е навън и трепери от страх да не разбереш какво е намислил да прави с теб. Според мен една местна упойка с медицински стънер ще е достатъчна. Във всеки случай, ако се отнасяше за мен, аз бих искал да съм в пълно съзнание, за да го наблюдавам какво прави. – Майлс удари презрително с пръст хипоспрея.

Тя мълчеше, странното ѝ вълче лице беше непроницаемо.

– Ти искаш ли да му дам... да реже крака ми? – попита най-после тя.

– Да.

– А след това какво?

– След това нищо. Това ще бъде последното, което ще прави с теб доктор Канаба и Джексън Хол, и всички останали. Обещавам ти. Макар че ако се съмняваш в моето обещание, мога да те разбера.

– Последното... – въздъхна Таура, наведе глава, после я вдигна и изправи рамене. – В такъв случай да свършваме. – Сега на голямата ѝ

уста нямаше усмивка.

\* \* \*

Канаба, както можеше да се очаква, не преливаше от щастие да работи над пациентката в съзнание. Майлс не се интересуваше колко нещастен се чувства Канаба от това, а докторът, след като видя студеното му лице, се отказа да спори. Безмълвно и бързо извади образците, внимателно ги затвори в биоконтейнера и побърза да се прибере в каютата си.

Майлс остана с Таура в лечебницата, докато премине зашеметяването от медицинския стънер. Тя дълго мълча. Той наблюдаваше неподвижните ѝ черти и желаше да знае как отново да запали огъня в златните ѝ очи.

– Когато те видях за първи път – каза тихо тя, – за мен беше като чудо. Като магия. Всичко, което исках, за което мечтаех. Храна. Вода. Топлина. Отмъщение. Бягство. – Тя погледна лакираните си нокти. – Приятели... – Таура вдигна очи – ...докосване.

– За какво друго мечтаеш, Таура? – попита загрижено Майлс.

– Да съм нормална – бавно отговори тя.

Майлс мълчеше.

– Не мога да ти дам онова, което аз самият не притежавам – отговори най-после той. Думите сякаш лежаха между тях като непреодолими прегради. – Не! Недей да искаш това. Искай да си истинска. Във всичко. Да разбереш за какво си най-подходяща и да развиеш това си умение. Да преодолееш слабостите си. Няма време за слабости. Погледни Никол...

– Тя е красива – въздъхна Таура.

– Виж капитан Торн и ми кажи какво „нормално“ има в него и защо трябва да държи на него. Погледни мен, ако щеш. Трябва ли да сложа край на живота си заради това, че не мога да побея с голи ръце мъже с два пъти по-голямо тегло или да повдигна земята? Нямам време за губене. И ти нямаш.

– Знаеш ли колко време ми остава? – неочаквано попита Таура.

– Ами... – каза предпазливо Майлс, – ти знаеш ли?

– Аз съм последната от моите другари от яслата. Как мога да зная?

– Тя повдигна предизвикателно брадичка.

– Тогава недей иска да бъдеш нормална – продължи разпалено Майлс и стана. – Само губиш ценно време в безплодни мечти. Искай да бъдеш чудесна! За това поне имаш шанс да се бориш. Чудесна такава,

каквато си. Чудесен войник, чудесен сержант. Чудесен интендант, за Бога, ако това ти се удава. Чудесен музикант като Никол... помисли си колко ужасно щеше да бъде, ако тя прахосва таланта си само за да бъде нормална. – Майлс спря разпалената си реч и си помисли: „По-лесно е да се проповядва, отколкото да се живее...“

Таура разглеждаше лакираните си нокти.

– Предполагам, че е безполезно да искам да съм красива като сержант Андерсън – въздъхна тя.

– Безполезно е да се опитваш да бъдеш красива като някой друг, освен като себе си – каза Майлс. – Да си хубава като Таура, ах, това можеш да постигнеш превъзходно. – Той хвана ръката ѝ и разглежда лакираните ѝ нокти. – Лорийн е голяма майсторка. Можеш да се възползваш от нейния вкус.

– Адмирале – бавно каза Таура, без да пуска ръката му, – всъщност вие вече мой командир ли сте? Сержант Андерсън спомена за някакви приемни тестове и за полагане на клетва...

– Да, всичко това ще стане, когато се срещнем с флота. Дотогава формално ти си наша гостенка.

В златните ѝ очи се появи някаква искрица.

– В такъв случай... дотогава... няма да нарушите никакви Дендари правила, нали, ако отново ми покажете колко човешка е моята природа? Още един път?

„Това желание трябва да е – мислеше си Майлс, – подобно на същата онази сила, която е карала хората да се изкачват по отвесни скали без обезопасително въже, да скачат от някогашните самолети, завързани само за парче копринен плат, без нищо друго, което да ги спаси от сигурна смърт.“ Той почувства в него да се надига желание, почувства пренебрежение към смъртта.

– Бавно? – каза той с напрегнат глас. – Този път ще го направим както трябва, нали? Ще си поприказваме, ще пийнем вино, ще послушаме музика. Без охраната на Риовал над главите и леденостуденият камък под нас...

Очите ѝ бяха огромни и златни, и топли.

– Ти каза, че искаш да го правиш при такива условия, при които си най-добър.

Майлс никога не си беше давал сметка колко податлив е на ласкателства от високи жени. Слабост, от която трябваше да се пази. Понякога.

Оттеглиха се в неговата каюта и го практикуваха неуморно, докато

преполовиха пътя до Ескобар.

## ТРИ

– И какво стана с момичето-вълк? – попита Илян след продължителна хипнотизираща тишина.

– Ами... всичко тръгна добре. Скоро тя стана сержант. Хирургът на флота ѝ предписа някакви лекарства, с които забави малко метаболизма ѝ.

– Това ще удължи ли живота ѝ?

Майлс вдигна рамене.

– Бих желал да зная. Може би. Във всеки случай – надявам се.

– Добре. – Илян се размърда. – Трябва да ти напомня, че остава да разкажеш и за Дагула. Единственият рапорт, който получих от теб преди да последват другите ти акции беше, хм, онзи, който изпрати от Махата Соларис. Изключително кратък.

– Той трябваше да е предварителен. Мислех, че скоро ще мога да ти докладвам лично.

– Това не е проблем... във всеки случай не и за граф Ворволк. Дагула, Майлс. Разкажи за Дагула и после можеш да поспиш.

Майлс уморено се намръщи.

– Всичко започна съвсем просто. Както и с Джексън Хол. После нещата малко се пообъркаха. А след това съвсем се объркаха...

– В такъв случай започни от началото.

– Началото. Господи! Добре...

## ГРАНИЦИТЕ НА БЕЗКРАЯ

„Как съм могъл да умра и да отида в ада, без да забележа?“

Опалесцентният купол покриваше сюрреалистичен чуждоземен пейзаж, идеална окръжност с диаметър половин километър. Майлс стоеше на края, където червената повърхност се пхаше под твърдата спечена кал и изчезваше. Той мислено проследи дъгата под краката си до далечната страна, където тя отново излизаше, за да завърши сферата. Сякаш беше хванат в черупка на яйце. Нечуплива черупка на огромно яйце.

Сцената под купола приличаше на взета от древен затвор. Отпаднали мъже и жени седяха или стояха, а най-често лежаха сами или на групи. Майлс неспокойно ги огледа, затърси остатъци от някакъв военен ред, но обитателите бяха разпръснати безразборно като плисната по мазна повърхност вода.

А може би враговете му го бяха предали на Смъртта, както онези древни изверги, които са примамвали жертвите си като овце под отровни души, отклонявайки и успокоявайки техните подозрения като им давали камък вместо парче сапун, докато последното им просветление не избухне в тях под смъртоносния дъжд. Или тялото му е било унищожено толкова бързо, че невроните не са имали време да пренесат информацията до мозъка му? Защо иначе в толкова много древни митове адът ще е представен като кръгова площ?

Дагула IV, Строго секретен военнопленнически лагер №3. В него ли се намираше? Тази гола... чиния? Майлс смътно си беше представял бараки, маршируваща охрана, ежедневни проверки, тайни тунели, комитети за бягство.

После разбра, че куполът прави всичко това ненужно. Защо са необходими бараки, за да предпазват пленниците от атмосферните условия? Това правеше куполът. Защо е необходима охрана? Куполът не позволяваше на затворените под него да избягат. Той беше нечуплив. Нямаше нужда нито от охрана, нито от проверки. Тунелите бяха безсмислени, комитетите за бягство – абсурдни. Куполът беше достатъчен.

Изглежда, единствените постройки бяха големите сиви пластмасови гъби, разположени на около сто метра една от друга по периферията на купола. Само около тях се забелязваше някаква активност. „Тоалетни“ – досети се Майлс.

Майлс и тримата пленници с него минаха през портала, който се затвори зад тях преди входа, през който трябваше да влязат, да се отвори. Най-близкият обитател на купола, мъж, лежеше на няколко метра от тях върху постелка, подобна на онази, която Майлс държеше в ръцете си. Той завъртя бавно глава да види малката група новодошли, усмихна се кисело и се обърна на другата страна с гръб към тях. Никой друг не си направи труда да ги погледне.

– Боже Господи – промърмори един от хората с Майлс. Той и двамата му приятели несъзнателно се приближиха един до друг. Бяха казали, че са от едно поделение. Майлс ги срещна буквално минути преди последните етапи на обработване, където на всички дадоха необходимите вещи за живот на Дагула №3.

Широки сиви панталони. Сива туника с къси ръкави. Правоъгълна постелка за спане, навита на тръба. Пластмасова чаша. Това беше всичко. Това и номерата, кодирани върху кожата. Майлс много се раздразни, че сложиха номерата по средата на гърбовете им, където не можеха да ги видят. Напразно се извиваше, протягаше шия и пъхаше ръка под ризата да почеше чисто психологическия сърбеж. Кодировката не се чувстваше.

Срещу тях идваше група от четирима или петима мъже. Комитет от посрещачи? Майлс изпитваше отчаяна потребност от информация. От кого от тези безброй сиви мъже и жени можеше да я получи? „Не, не са безброй – каза си твърдо Майлс. – Тук всички са преброени.“

Жалки останки от 3-то и 4-то бронирани всъдеходни диверсионно-разузнавателни поделения. Изобретателните и упорити цивилни защитници на транзитна станция Гарсън. Почти целия Втори батальон на Уноуи. И 14-те оцелели командоси от високотехнологичната крепост на Фалоу Кор. Точно десет хиляди двеста и четирнадесет. Цветът на планетата Марилак. Десет хиляди двеста и петнадесет, ако броеше и себе си. Трябваше ли да брой и себе си?

Комитетът по посрещането се спря на няколко метра от тях. Бяха силни и високи, и мускулести, но не проявяваха никакви признаци на дружелюбие. Безчувствени, враждебни, изпълнени със смъртна скука очи.

Двете групи, петимата и тримата, се прецениха коя колко струва. Двамата се обърнаха и сдържано и благоразумно се отдалечиха. Майлс със закъснение разбра, че той, тъй като не беше към никоя от тях, оста на самичък.

Самичък и безкрайно подозрителен. Стеснителността и съзнанието



за собственото му тяло, които нормално забравяше поради простия факт, че нямаше време да мисли за тях, сега нахлуха в съзнанието му. Много нисък, много странен на вид... краката му – макар след последната операция да бяха еднакво дълги – все пак не бяха достатъчно дълги, за да избяга от петимата. И къде може да се скрие човек на това място? Той отхвърли мисълта за бягство като невъзможна.

Да се бие? И да победи!

Нямаше шанс, но тръгна към тях. Беше по-достойно, отколкото да бяга, въпреки че резултатът щеше да е същият.

Опита се да придаде на усмивката си строг вместо глупав вид. Нямаше начин да разбере дали е успял.

– Здравейте, момчета! Можете ли да ми кажете къде да намеря полковник Гай Тримонт от 14-а десантно-диверсионна дивизия?

Един от петимата изсумтя иронично. Двама отидоха зад него.

Е, едно изсумтяване е почти говор. Във всеки случай някакъв човешки изказ. Начало, средство за преодоляване на известно затруднение. Майлс насочи вниманието си към изсумтеля.

– Как се казваш, какъв чин имаш, от коя рота си?

– Тук няма чиновове, мутант. Няма роти. Няма войници. Нищо няма.

Майлс се огледа. Беше обкръжен, разбира се. Естествено.

– Човек все пак има някакви приятели.

Говорещият почти се усмихна.

– Няма.

Майлс се зачуди дали не беше избързал като отхвърли възможността за бягство.

– Не бих разчитал на това, ако бях... хм! – Един ритник в бърбеците го повали... той едва не си прехапа езика... падна, изпусна постелката и чашата, и всичко. Ритник с гол крак, не с бойни ботуши този път, слава Богу... според законите на Нютоновата физика кракът на нападателя трябваше да го е заболял толкова, колкото и неговия гръб. Чудесно! Великолепно! Може дори да си беше контузил пръстите...

Един от групата вдигна единственото му богатство – чашата и постелката.

– Искаш ли да вземеш дрехите му? За мен са много малки.

– Не.

– Взemi ги. С тях ще можем да подмавим някоя жена.

Смъкнаха туниката и панталоните му. Майлс беше зает да защитава главата си от безразборните ритници и да се опитва косвено да получи колкото се може повече удари по корема и гръдния кош, вместо по

ръцете, краката и челостта. Не можеше да си позволи повече от едно спукано ребро още в началото. Най-лошото щеше да е счупена челост.

Нападателите много скоро установиха скритата слабост на костите му.

– Тук е така, мутант – каза леко задъхан един от петимата.

– Гол съм се родил – отвърна задъхано Майлс. – И както виждате, това не ми е попречило.

– Самонадеяно малко копеле.

– Трудно възприема – отбеляза друг.

Вторият бой беше по-лош от първия. Най-малко две счупени ребра... едва спаси челостта си с цената на някаква остра болка в лявата китка като от удар с щик. Този път устоя на импулса да отвърне със словесна стрелба. Лежеше в калта и искаше наистина да е умрял.

\* \* \*

Лежа дълго. Болеше го. Не беше сигурен колко дълго. Осветлението в купола беше равномерно и без сенки, постоянно. Прилично на вечност безвремие. Адът е вечен, нали? Мястото страшно много приличаше на ада, поне това беше сигурно.

После дойде друг демон... Майлс примига и фокусира зрението си върху приближаващата се фигура. Насинен и гол като него мъж, мършав, изтощен от глад, коленичи в калта до него. Лицето му беше изпито, състарено от напрежение... беше може би на четиридесет или петдесет... или двадесет и пет...

Очите му бяха неестествено изпъкнали и белотата им сякаш светеше трескаво на фона на мръсната, потъмняла кожа. Не беше брадясал, беше просто кален – на влизане пленниците се бръснеха и брадите и корените на косата им се обработваха да не растат. Така че всички бяха постоянно гладко обръснати и ниско подстригани. Само преди няколко часа на същия процес беше подложен и Майлс. Но онзи, който беше обработил този човек, сигурно беше бързал. На бузата му имаше една необработена линия и на нея като стръкове трева на лошо окосена ливада растяха косми. Бяха дълги няколко сантиметра и се спускаха покрай челостта. Ако знаеше колко бързо растат, Майлс можеше да изчисли колко време е прекарал тук този човек. „Много дълго, независимо от номера му“ – помисли Майлс и въздъхна наум.

Мъжът държеше пластмасова чаша със спукано дъно – и предпазливо я побутна към Майлс. Дъхът му свистеше през пожълтелите зъби, нахъсан от изтощение, вълнение или болест... Не, вероятно не от

болест. Всички тук бяха имунизирани. Не беше лесно да се избяга дори и чрез смърт. Майлс се обърна, подпря се вдървено на лакът и го загледа.

Човекът леко се отдръпна, усмихна се и кимна към чашата.

– По-добре пий. Чашата е спукана. Ако чакаш много, всичката вода ще изтече.

– Благодаря – изпъшка Майлс. Преди седмица или в предишния си живот, зависи как човек брои времето, Майлс се мръщеше пред най-изискани вина, недоволен от този или онзи нюанс на букета. Устните му се разтвориха в усмивка, когато си спомни за това. Пи. Съвсем обикновена вода, хладка, слабо миришеща на хлор или сяр. „Пречистена, но с прекалено силен мирис...“

Мъжът клечеше и любезно го гледаше как пие, после се наведе и попита:

– Ти да не си Единия?

Майлс премигна.

– Да не съм какво?

– Единия. Другият Един, бих казал. Светото писание казва, че трябва да са двама.

– Хм. – Майлс беше озадачен. – Какво точно казва Светото писание?

Дясната ръка на мъжа стисна кокалестата му лява китка, около която беше увит като гривна раздърпан парцал. Той затвори очи. Устните му за момент помръднаха мълчаливо, след това той започна високо:

– ...но поклонниците продължиха с лекота нагоре по хълма, защото онези двама мъже ги водеха за ръце. И оставиха дрехите си зад себе си, защото макар да бяха влезли с дрехи, излязоха без дрехи. – Той отвори очи и погледна с надежда към Майлс.

„И така, сега започваме да разбираме защо този човек е самичък...“

– А ти да не си случайно другият Един? – осмели се да попита Майлс.

Мъжът скромно сведе глава.

– Разбирам. Хм... – Как ставаше така, че винаги привличаше смахнати? Майлс облиза последните капки вода от устните си. На този сигурно му хлопаше някоя дъска, но беше по-добър от онези, които си позволяваха да мислят, че той няма в главата си един или два варианта на склонни към убиване умопобъркани самоличности. Не, в този случай той щеше да се представи като втория Един и нямаше да търси външна помощ. – Как се казваш?

– Сюгър.

– Сюгър. Добре, много добре. Аз се казвам Майлс.

– Хм. – Сюгър се намръщи. На лицето му се изписа нещо като приятна ирония. – Твоето име означава „войник“, знаеш ли?

– Да, казвали са ми.

– Но ти не си войник...

Нямаше никаква възможност за някакъв евтин трик с дрехи или униформа, под които да скрие, ако не друго, то особеностите на тялото си. Майлс се изчерви.

– Накрая във войската приемаха всякакви. Бях писар по набиране на новобранци. Дори не съм стрелял с пистолет. Слушай, Сюгър... как научи, че ти си Един или поне единия от двамата Едини? Винаги ли си го знаел?

– Научих го постепенно – призна Сюгър. – Тук само аз го зная. – Той отново погали парцалената гривна. – Търсих из целия лагер, но те само ми се подиграват. Процес на елиминиране, разбираш. Когато всички отрекоха, останах аз.

– Ах. – Майлс също седна и се задъха от болка. Тези ребра щяха да го съсият. Той кимна към гривната.

– Там ли пазиш Светото писание? Мога ли да го видя? – И как, по дяволите, Сюгър бе запазил това нещо на китката си?

Сюгър притисна ръце към гърдите си и поклати глава.

– От месеци се опитват да ми го вземат, разбираш. Трябва много да внимавам. Не мога да ти го покажа, докато не ми докажеш, че ти си Единия. И дяволът може да цитира светото писание, разбираш.

„Да, точно това имах предвид“... Кой можеше да каже какви възможности може да съдържа „светото писание“ на Сюгър? Е, може би по-късно. Засега щеше да продължи с подмятанията.

– Има ли и други знаци? – попита Майлс. – Разбираш ли, аз не зная, че съм твой Един, но от друга страна, не зная и че не съм. Просто съм тук.

Сюгър отново поклати глава.

– Тук са само пет или шест изречения, разбираш. Другото липсва. За него човек трябва да се досети.

„Бас държа!“ Майлс не изрази забележката си на глас.

– Как стигна до това прозрение? Тук ли те осени?

– Научих го в Порт Лисма, разбираш, точно преди да ни пленят – отвърна Сюгър. – Водихме бой за всяка къща. Един ток на ботуша ми се откова и тракаше като ходех. Странно как при толкова много гърмежи

такова малко нещо може да ти лази по нервите. И видях един библиоте-чен шкаф със стъкла и истински книги от хартия... счупих стъклото с приклада, откъснах един лист от една книга, сгънах го и го пъгнах под тока на ботуша да направя нещо като клин, разбираш, да не трака. Не погледнах книгата. Дори не знаех, че е Светото писание. Научих го по-късно. Във всеки случай мисля, че е Светото писание. Трябва да е било Светото писание.

Сюгър нервно навиваше космите на брадата около пръста си.

– Разбрах го, докато чакахме да ни обработят. Бях извадил листа от ботуша просто да убия времето, разбираш. Държах го... войникът, който ни обработваше, го видя, но не ми го взе. Сигурно е помислил, че е обикновено парче хартия. Не е знаел, че е Светото писание. Аз все още го държах, когато ни захвърлиха тук. Разбираш, това е единственият писмен документ в целия лагер – добави той гордо. – Трябва да е Свето-то писание.

– Е... грижи се добре за него – посъветва го Майлс. – Щом си го запазил толкова дълго, то очевидно е свято.

– Да... – Сюгър примигна. В очите му се появиха... сълзи? – Аз съм единственият тук, който има някакво задължение, нали? Значи аз трябва да съм единият от двамата Едини.

– Звучи ми добре – съгласи се Майлс. – Слушай... – той огледа огромния безличен купол, – как се оправяш тук все пак? – Мястото не беше означено с никакви указателни знаци. И страшно много напомняше на Майлс на гъсто населен с пингвини бряг. Но пингвините можеха да намерят гнездата си сред скалите. Изглежда трябваше да започне да мисли като пингвин... или да намери пингвин, който да го води. Той разглеждаше своята птица-водач, която разсеяно си рисуваше в калта. Кръгове естествено.

– Къде е тук офицерският стол? – попита високо Майлс. – Откъде взе водата?

– Чешмите са пред тоалетните – отвърна Сюгър, – но не винаги работят. А офицерски стол няма. Просто ни раздават дажби. На блокчета. Понякога.

– Понякога? – възкликна гневно Майлс. Ребрата на Сюгър се брояха. – По дяволите, сетаганданците тръбят, че се отнасяли към военнопленниците в съответствие с картата на Междувездния комитет за военнопленници. Толкова и толкова квадратни метра на човек, 3000 калории на ден, най-малко петдесет грама протеини, поне два литра питейна вода... Според тази харта всеки военнопленник трябва да получава две

стандартни блокчета храна дневно. Да не би да искат да ви уморят от глад?

– След известно време човек престава да се интересува дали ги получава, или не – въздъхна Сюгър. – Въодушевлението от срещата му с Майлс като нов и надежден субект в неговия свят очевидно беше започнало да отминава. Дишането му се забави, тялото му се отпусна. Изглежда, той се канеше да легне в калта. Майлс се зачуди дали постелката на Сюгър не е имала същата съдба като неговата. Доста отдавна, вероятно.

– Виж, Сюгър... някъде из този лагер може би имам роднина. Братовчед на майка ми. Можеш ли да ми помогнеш да го намеря?

– За теб може би ще е добре да имаш роднина – съгласи се Сюгър. – Не е добре да си самичък тук.

– Да, вече го разбрах. Но как да го издира? Изглежда, тук няма някаква организация.

– О, не е така... тук има много групи. След известно време всеки се прилепва към някоя група.

– Той беше в 14-а десантно-диверсионна дивизия. Къде се намиратя?

– От старите военни формирования не са останали много.

– Беше полковник. Полковник Гай Тримонт.

– О, офицер! – Сюгър загрижено сбърчи чело. – Това усложнява работата. Ти не си офицер, нали? Ако си офицер, по-добре не казвай...

– Аз бях писар – повтори Майлс.

– ...защото тук има групи, които не обичат офицерите. Писар. Е, може би няма да имаш неприятности.

– Ти офицер ли си бил, Сюгър?

Сюгър се намръщи и подръпна брадата си?

– Мариликанската армия не съществува, а щом не съществува армия, не може да има и офицери, нали?

Майлс се чудеше дали няма да постигне по-голям успех, ако остави Сюгър и се опита да подхване разговор със следващия пленник, когото срещне. Има групи и групи. Като онези петима грубияни, които го обраха. Реши все пак да остане със Сюгър. Поне нямаше да се чувства така самотен.

– Можеш ли да ме заведеш при някой, който е бил в 14-а дивизия? – отново попита Майлс. – При някой, който може би познава Тримонт?

– Ти не го ли познаваш?

– Никога не съм го срещал. Виждал съм го само на видео. Но се

страхувам, че може би... вече се е поизменил.

Сюгър замислено опипа лицето си.

– Да, може би.

Майлс с мъка се изправи. Температурата в купола беше малко ниска за гол човек. От безшумното въздушно течение космите на ръцете му настръхнаха. Ако имаше възможност да си набави някаква дреха... дали да предпочете панталоните, за да не се виждат интимните му части, или ризата, та да скрие изкривения си гръб? Той подаде ръка на Сюгър.

– Хайде.

Сюгър го погледна.

– Винаги можеш да познаеш новодошлия. Той винаги бърза. Тук всичко става бавно. Дори мозъкът мисли бавно.

– В твоето Свето писание казва ли се нещо по този въпрос?

– ...поради това те бързо дошли през долната страна на града тук...

– Сюгър се намръщи и погледна неуверено към Майлс. Между веждите му се появиха две вертикални бръчки.

„Благодаря – помисли си Майлс. – Ще го запомня.“ И дръпна Сюгър да стане.

– Хайде тогава.

Не стана бързо, но все пак бе прогрес. Сюгър се затътри едвам-едвам. Прекосиха една четвърт от лагера, преминаха през някои групи, заобиколиха други. Майлс зърна отдалеч намусените петима да седят върху куп струпани една връз друга постелки. Групите се състояха от около петнадесет души. Имаше и от по двама или трима, или шестима – и съвсем малко самичко, колкото се може по-далеч от другите, което все пак не беше много далеч.

Най-голямата група засега беше само от жени. Като видя колко са много, Майлс ги заразглежда с нескрит интерес. Бяха няколко стотици. И нито една без постелка, макар че имаше и по две на една. Периметърът се охраняваше от групички по половин дузина жени, които бавно се разхождаха. И очевидно защитаваха две тоалетни изключително за свои нужди.

– Разкажи ми за жените, Сюгър – помоли Майлс.

– Забрави за жените – усмихна се язвително Сюгър. – Те не се интересуват от онази работа.

– Какво? Ама никак ли? Никоя? Искам да кажа, тук ние нямаме друга работа освен да се развличаме. Аз мисля, че поне някои може да се интересуват. – Съображението на Майлс изпревари отговора на Сюгър, очевидно изтормозен от лоши спомени.

Сюгър посочи нагоре към купола.

– Трябва да знаеш, че тук ни контролират. Ако пожелаят, могат да видят всичко, да чуят всяка дума. Искам да кажа, ако все още е останал някой от тях. Възможно е всички да са си отишли и да са забравили да отворят купола. Понякога го сънувам. Сънувам, че съм тук, под този купол, вечно. После се събуждам и виждам, че наистина съм под купол... Понякога не съм сигурен дали сънувам, или съм буден. Само дето все още получаваме храна и от време на време... не много често вече, пристига по някой нов, като теб. Обаче храната може да се подава автоматично. А ти може да си сън...

– Те все още са там – каза мрачно Майлс.

Сюгър въздъхна.

– Знаеш ли, в известен смисъл почти се радвам.

Контролирани, да. Майлс знаеше всичко за контролирането. И дано да беше скучно за онези отвратителни хора горе. Той искаше те да сучаят до смърт.

– Но какво общо има това с жените, Сюгър?

– Е, отначало всички се възпираха от това... – Сюгър отново посочи нагоре. – Но много скоро открихме, че те не се месят в онова, което вършим. Никак. Имаше няколко изнасилвания... След това положение то се... влоши.

– Хм. В такъв случай идеята за бунт и разбиване на купола, при което те ще са принудени да докарат войници...

– Било е опитано веднъж, много отдавна. Не зная колко отдавна. – Сюгър подръпна брадата си. – Не е необходимо да идват вътре, за да потушат бунта. Могат да намалят диаметъра на купола... тогава го намалили на около сто метра. Нищо не може да им попречи да го намалят на един метър, ако решат, макар всичките да сме вътре. Във всеки случай така потушили бунта. А могат и да намалят проницаемостта на купола до нула и да се издушим. Правили са го два пъти.

– Разбирам – каза Майлс и усети как по гърба му плъзват мравки.

На стотина метра от тях страната на купола започна да се издува като аневризма. Майлс хвана ръката на Сюгър.

– Какво става там? Нови пленници ли докарват?

Сюгър погледна.

– Ох. Не сме в добро положение тук. – И се огледа, сякаш не беше сигурен дали да продължат напред, или да се върнат.

Хората се изправиха, лицата като по команда се обръщаха към издуващата се страна на купола. Малките групички от мъже се събираха.



Неколцина се затичаха. Някои изобщо не станаха. Майлс погледна към групата на жените. Почти половината жени бързо се подреждаха в нещо като фаланга.

– Толкова близко сме... по дяволите, извадихме късмет – викна Сюгър. – Хайде! – И затича към издутината. По неволя и Майлс се затича, но бързо се задъха и учестеното дишане усили болката в ребрата му.

– Какво правим? – запита задъхан Майлс, а издутината в купола започна да намалява и той видя какво правят, всичко видя.

Пред блестящата бариера на купола имаше тъмнокафява купчина приблизително метър висока, два дълга, три широка. Майлс позна, че са блокчета стандартни дажби съгласно нормите от Хартата на Междузвездния комитет за военнопленници. „Плъхови блокчета“, както ги наричаха поради предполагаемата основна съставка. Всяко имаше петнадесет хиляди калории. Двадесет и пет грама протеин и всички витамини от азбуката... На вкус бяха като поръсен със захар пясък, но поддържаха живота и здравето вечно или най-малкото дотогава, докато човек може да ги яде.

„Момчета, да направим ли състезание кой пръв ще познае колко плъхови блокчета има в тази купчина? – помисли си Майлс. – Не, не е необходимо. Не се налага дори да измеря височината и да я разделя на три сантиметра. Блокчетата трябва да са точно 10215. Колко гениално!“

Сетаганданските военни психиатри сто на сто имаха забележителна памет. Ако някога му паднеха в ръцете... дали да ги вербува, или да ги избие? Тази кратка фантазия беше изместена от необходимостта да бъде в крак с действителността, както останалите около десет хиляди души минус тези, които бяха напълно отчаяни, и онези, които бяха прекалено слаби, за да се движат. Всички други се хвърлиха като луди към шестте квадратни метра площ.

Първите спринтьори достигнаха до купа, напълниха шепи с плъхови блокчета и побягнаха назад – някои под закрилата на приятели, с които си разделиха плячката и се отдалечиха от нарастващия човешки въртоп. Други не успяха да се изплъзнат и плячката им бе отнета насилствено. Втората вълна спринтьори не успя да се махне навреме и беше притисната до стената на купола от следващите прииждащи тела.

За нещастие Майлс и Сюгър бяха от тази категория. Гледката пред Майлс беше закрыта от потна, воняща маса от лакти, гърди и гърбове.

– Яж, яж! – подкани го с пълна уста Сюгър, когато ги изблъскаха от купчината. Но преди да проумее защо трябва да последва съвета, блокчето беше измъкнато от ръцете му. Във всеки случай гладът не беше

нищо в сравнение с ужаса при мисълта, че може да бъде смазан или полошо – да падне под краката на тълпата. Неговите собствени крака газеха върху нещо меко, но той не можеше да се отмести, за да даде възможност на... мъжа, жената – кой знае какво?... да стане.

После натискът намалea и Майлс се намери в края на тълпата и отново свободен. Залитна, падна в калта и седна разтреперан. Дъхът му стържеше на пресекулки в гърлото. Трябваше му доста време да дойде на себе си.

Чиста случайност, че това се отрази на първичните му инстинкти, на най-тъмните страхове, застраши най-опасната му слабост. „Тук можех да умра – разбра той, – без да видя лицето на врага.“ Изглежда, нямаше нови счупвания. Може би само левият му крак беше пострадал. Не беше много сигурен. Слонът, който бе стъпил върху него, сигурно беше взел повече от полагащия му се дял кубчета.

\* \* \*

„Добре – реши най-после Майлс. – Достатъчно самосъжаления. Изправи се, войнико! Време е да намериш полковник Тримонт.“

Гай Тримонт. Героят от обсадата на Фалоу Кор. Непокорният. Онзи, който се държа и държа, и държа след като генерал Ксиан избяга, след като Банери беше убит.

Ксиан се беше заклел да се върне, но после избяга в месомелачката на станция Василий. От щаба бяха обещали подкрепление, но сетаганданците плениха щаба и превзеха главното летище за совалки. И тогава Тримонт и неговите войски изгубиха връзката. Но се държаха, чакаха и се надяваха. Накрая ресурсите им се сведоха до надежда и камъни. Камъните ставаха за много неща – можеха да се варят на супа, да се хвърлят срещу врага. Най-после Фалоу Кор беше превзета. Не се предаде. Беше превзета.

Гай Тримонт. Майлс много искаше да срещне Гай Тримонт.

Той стана, огледа се и видя в далечината едно тътрещо се плашило, замеряно с парчета кал. Сюгър. Сочеше парцала около китката си и приказваше нещо.

Майлс въздъхна и се затътри към него.

– Хей, Сюгър!

– О, ето те и теб. – Сюгър се обърна, усмихна се и отиде при него. – Изгубих те. – Той изчисти калта от веждите си. – Никой не иска да слуша.

– Да. Е, повечето сигурно вече са те слушали поне веднъж, нали?

– Сто пъти. Но продължавам да си мисля, че може да съм изпуснал някого. Може би съм изпуснал тъкмо него, другия Един.

– Виж, с удоволствие бих те слушал, но наистина първо трябва да намеря полковник Тримонт. Ти каза, че познаваш някого...

– О, да. Ела.

– Идвам. Кажи, така ли е при всяко раздаване на храна?

– Да.

– Какво пречи на някоя... група... да застане точно на мястото, където се подават кубчетата?

– Храната никога не се дава два пъти на едно и също място. Раздават я на различни места. По едно време много се дискутираше стратегията. Дали е по-добре човек да е в центъра, така че да не е на повече от половин диаметър от храната, или пък да е близо до края, за да бъде поне веднъж между първите. Някои дори разработиха математически модели, вероятности и така нататък.

– Ти коя тактика предпочиташ?

– О, аз нямам определено място, просто обикалям и... както се случи. – Дясната му ръка докосна парцала. – Във всеки случай това не е най-важното. Все пак добре беше да хапна... днес. Коя дата сме?

– 2 ноември 1997. По летоброенето на Земята.

– О? Само толкова? – Сюгър подръпна брадата си. – Мислех, че съм по-дълго тук. А не са минали и три години. Нали разбираш, тук вътре няма ден и нощ.

– Разбирам – каза Майлс. – Значи плъхвите блокчета винаги ги дават на такива купчини, така ли?

– Да.

– Адски оригинално.

– Да – въздухна Сюгър. В тази въздишка, в потръпването на ръцете беше скрит едва поносим гняв. „Значи моят луд не е прост човек...“

– Стигнахме – добави Сюгър. Бяха спрели пред една група наредени приблизително в кръг постелки. Един мъж ги погледна и се намръщи.

– Махай се, Сюгър! Нямам настроение да слушам проповедите ти.

– Това ли е полковникът? – прошепна Майлс.

– Не, този е Оливър. Познавам го... познавах го. Беше във Фалоу Кор – шепнешком отвърна Сюгър. – Той може да те заведе при него.

Сюгър избута Майлс напред и каза високо:

– Това е Майлс. Нов е. Иска да говори с теб. – И се отдръпна. Изглежда, даваше си сметка за непопулярността си.

Майлс проучваше следващата си връзка във веригата. Оливър беше успял да опази сивата си пижама, постелката и чашата, което напомни на Майлс за собствената му голота. От друга страна, изглежда, Оливър нямаше спечелени по нечестен път вещи. И той беше як като начумерената петорка, която го бе посрещнала, но приликата свършваше дотук. Това беше добре. Не че Майлс в сегашното си състояние имаше основание да се страхува от грабеж.

Оливър го изгледа недоброжелателно, след това, изглежда, се омитостиви и изръмжа:

– Какво искаш?

– Търся полковник Гай Тримонт.

– Тук няма никакви полковници, момче.

– Братовчед е на майка ми. Никой в семейството... никой във външния свят... не е чувал нищо за него след Фалоу Кор. Аз... аз не съм от хората, които са тук. Полковник Тримонт е единствената личност, за която изобщо зная нещо. – Майлс стисна ръце и се опита да си придаде вид на изоставено дете. После го обзе съмнение и той наведе очи. – Жив ли е?

Оливър се намръщи.

– Роднина, а? – И се почеса по носа с дебелия си пръст. – Може и да е вярно. Но няма да имаш никаква полза от това.

– Аз... – Майлс преглътна. – Просто искам да го намеря.

– Добре, ела. – Оливър с пшкане се изправи и без да се обърне, тръгна тежко.

Майлс закуцука подир него.

– При него ли ме водиш?

Оливър не отговори. Минаха покрай хората, налягали на постелките. Един мъж изруга, друг плю. Останалите не им обърнаха внимание.

На последната постелка с гръб към тях лежеше свит мъж. Оливър спря и сложи юмруци на кръста си.

– Това ли е полковникът? – прошепна Майлс.

– Не, момче – изсумтя Оливър. – Това са останките на полковника.

Разтревожен, Майлс коленичи до легналия и с облекчение разбра, че Оливър се е изразил поетично. Полковникът дишаше.

– Полковник Тримонт? Сър?

Сърцето му се сви. Тримонт едва дишаше. Лежеше неподвижен, отворените му очи бяха празни. Дори не трепнаха. Беше слаб, по-слаб и от Сюгър. Майлс сравни брадата, формата на ухото със спомена от холовидео-образа. Останки от лице, подобно на руините на крепостта

Фалоу Кор. Нужна беше почти археологическа проникателност, за да се установи връзката между минало и настояще.

Беше облечен, чашата му стоеше права до главата, но калта около постелката беше рядка, разпенена, миришеца. Майлс разбра, че е от урината. Лактите на Тримонт бяха с рани от дълго лежане, от протриване. Влажните петна върху сивия панталон подсказваха за по-големи и по-ужасни рани върху костеливите бедра.

„Все пак някой се грижи за него – помисли си Майлс – иначе щеше да изглежда още по-зле.“

Босите крака на Оливър изжвакаха в калта. Той коленичи до Майлс, измъкна изпод еластичния колан на панталоните си голямо парче плъхово блокче, отчупи малко с дебелите си пръсти и го бутна между устните на Тримонт.

– Яж – прошепна Оливър. Устните едва помръднаха. Трохите паднаха на постелката. Оливър отново опита, усети, че Майлс го гледа, и напъха останалата част от блокчето в панталоните си с нечленоразделно сумтене.

– Беше ли... беше ли ранен полковник Тримонт при превземането на Фалоу Кор? – попита Майлс.

Оливър поклати глава.

– Фалоу Кор не беше превзет, момче.

– Но в съобщението се казваше, че е превзет на 6-и октомври и...

– Фалоу Кор падна на 5-и октомври. Крепостта беше предадена. – Оливър се обърна и тръгна назад преди напрегнатото му лице да изрази някаква емоция.

Майлс коленичи в калта и почака дишането му да се успокои.

Така. Значи ето какво бе станало.

Беше ли това краят на неговото търсене?

\* \* \*

Искаше му се да се разхожда и да мисли, но ходенето все още му причиняваше болка. Майлс се отдалечи с накуцване, като внимаваше да не навлезе в територията на някоя по-голяма група. После седна, а след това легна в калта със сложени зад главата ръце и загледа перлената светлина на купола, който ги захлупваше като капак.

Разглеждаше възможностите си: една, две, три. Внимателно ги анализираше. Не продължи дълго.

„Нали уж не вярваше, че има добри и лоши момчета?“ Когато дойде тук, Майлс беше категоризирал емоциите си заради собствената си

защита, но сега чувстваше, че грижливо култивираната безпристрастност му се изплъзва. Беше започнал да мрази този купол по свой, личен начин. Естетически елегантен, с форма съвършено отговаряща на неговата функция, чудо на строителната техника... превърнат в инструмент за мъчение.

Изискано мъчение... Майлс отново се върна на разпоредбите в Хартата на Междувездния комитет за военнопленници, подписана и от Сетаганда. Толкова квадратни метра площ на човек, да, това сигурно е изпълнено. Никой пленник да не бъде затварян в единична килия за повече от двадесет и четири часа... с изключение на затворилите се в себе си полудели – и това се спазваше. Никакви тъмни периоди по-дълги от дванадесет часа – това беше лесно, нямаше изобщо никаква тъмнина; вместо това непрекъснато ослепителна дневна светлина. Бой... наистина нямаше, пазачите можеха с чиста съвест да кажат, че не са докосвали с пръст пленниците. Те само наблюдаваха как пленниците се бият помежду си. Изнасилванията, още по-строго забранени, несъмнено се спазваха по същия начин.

Майлс беше видял какво могат да направят с изискваните от Хартата на Междувездния комитет за военнопленници две стандартни блокчета храна на пленник на ден. Борбата за пълхови блокчета беше решена особено жестоко. Никой не можеше да пропусне да участва в нея (той потри къркорещия си стомах). Сетаганданците може би бяха сложили началото на тази борба чрез подаване на по-малък брой блокчета. А може и да не бяха... първият пленник, взел две блокчета, вместо едно, беше оставил някой друг без храна. Следващият път този някой може би е взел три блокчета, за да компенсира загубата, и така тази практика е нараснала като лавина и е премахнала всякаква надежда за ред, изправила е групите една срещу друга, хората един срещу друг, довела е до животински бой два пъти на ден, което пък непрекъснато напомня на пленниците за тяхната безпомощност и падение. Никой не може дълго да стои настрана от тази борба, освен ако не е решил доброволно да се подложи на бавна гладна смърт.

Принудителен труд също няма... Естествено. Това би изисквало въвеждането на ред. Достъп до медицински персонал... осигурен. Тук между тези хора сигурно имаше медици от различни бойно подразделения. Той отново прегледа наум този параграф... Боже Господи, в него наистина се казва само „персонал“. Нищо не се говори за лекарства, само за медицински персонал. Доктори и медици с празни ръце. Той оголи зъби в нерадостна усмивка. Точен списък на пленниците беше надлежно

изпратен според изискванията. Но нямаше никаква друга връзка.

Връзка. Тази липса на новини от външния свят може би скоро ще-ше да го подлуди. Беше лоша като молитва, като говорене на Бога, който никога не отговаря. Нищо чудно, че всички тук изглеждаха засегнати от нещо като солипсистична шизофрения. Техните съмнения заразиха и него. Имаше ли все още някой там? Можеше ли гласът му да бъде чул и разбран?

Ах, сляпа вяра. Той стисна дясната си ръка, сякаш чупеше яйце.

– Това – произнесе на глас Майлс – изисква основна промяна на плановете.

Изправи се и тръгна да търси Сюгър.

\* \* \*

Намери го недалеч, клекнал на пети да чертае в калта. Сюгър го погледна и се усмихна.

– Оливър заведе ли те при... твоя братовчед?

– Заведе ме, но отидох твърде късно. Той умира.

– Да... точно от това се страхувах. Съжалявам.

– И аз. – За момент Майлс се разсея от целта поради внезапно любопитство. – Сюгър, какво правят тук с телата на мъртвите?

– Има нещо като бунище до стената, ей натам. От време на време куполът се изтегля и го обгръща по същия начин, по който се вкарва храната и новите пленници. Обикновено когато тялото се издуне и започне да мирише, някой го завлича там. И аз понякога го правя.

– Предполагам, че няма възможност някой да се мушне в бунището, нали?

– Те изгарят с микровълни всичко преди порталът да се отвори.

– Ясно. – Майлс пое дълбоко дъх.

– Сюгър, осени ме прозрение. Аз съм другият Един.

Сюгър кимна без да се изненада.

– Знаех го.

Майлс беше затруднен. Това ли бе единствената реакция?... Беше очаквал нещо по-възторжено, някаква преценка за и против.

– Разбрах го във видение – заяви драматично той, както изискваше начертаният сценарий.

– О, така ли? – възкликна любопитна Сюгър. – Никога не съм имал видение – завистливо добави той. – Винаги е трябвало да си го представям, разбираш, от контекста. Като как изглежда? Като транс?

„По дяволите, а аз си мислех, че този човек разговаря с феи и

ангели...“ Майлс предпазливо заотстъпва.

– Не, видението е като мисъл, но по-специална. То атакува волята... изгаря като страст, само че не е толкова лесно да се задоволи. Не е като транс, защото те тласка навън, не навътре. – Майлс се подвоуми несигурен. Беше казал повече, отколкото бе възнамерявал.

Сюгър изглеждаше много окуражен.

– О, много добре. За момент се изплаших да не си от онези, които започват да говорят за хора, невидими за никой друг.

Майлс неволно вдигна очи нагоре, след това погледна право в Сюгър.

– ...значи това е видение. Да, изпитвал съм такова чувство. – Изглежда, очите му се фокусираха.

– Досега не го ли знаеше? – попита иронично Майлс.

– Не по име... не е приятно да имаш видения. Дълго време се опитвах да ги избягвам, но Господ намира начини да попречи на човешките хитрости.

– Ти си прекалено скромнен, Сюгър. Повярвал си в твоето Свето писание, а не вярваш на себе си. Не знаеш ли, че на когото е възложена мисия, му е дадена и сила да я изпълни?

Сюгър въздъхна с радостно задоволство.

– Знаех, че е работа за двама. Точно както се казва в Светото писание.

– Хм, правилно. Сега сме двама. Но трябва да сме повече. Предполагам, че е най-добре да започнем с твоите приятели.

– Това няма да ни отнеме много време – каза кисело Сюгър. – Надявам се, че знаеш и втората стъпка.

– Тогава да започнем с твоите врагове. Или с онези, с които само се поздравяваш. Или с първото окървавено тяло, което срещнем. Няма значение откъде ще започнем, защото аз възнамерявам в края на краищата да привлечем всички. Всички, до последния. – През ума му мина подходящ цитат и той възторжено го издекламира: „Който има уши, нека слуша“. Всичките. – При тези думи Майлс отправи в сърцето си една искрена молитва.

– Добре. – Майлс дръпна Сюгър на крака. – Да отидем и да просветим непросветените.

Сюгър неочаквано се засмя.

– Някога имах един първи сержант, който обичаше точно със същия тон да казва: „Ела да сритаме някой задник“.

– Може и ние да стигнем дотам – намръщи се Майлс. – Ти



разбираш, че универсалното членство в това паство няма да стане съвсем доброволно. Но остави набирането на членове на мен, чуваш ли?

Сюгър поглаждаше космите по брадата си и гледаше Майлс през спуснати мигли.

– Писар, а?

– Точно така.

– Слушам, сър.

\* \* \*

Започнаха с Оливър.

Майлс му махна за поздрав.

– Може ли да влезем в твоя офис?

Оливър потри носа с опакото на ръката си и подсмръкна.

– Позволи ми да ти дам един малък съвет, момче. Откажи се от тези мераци. Вече сме опитвали всички възможни номера. Дори с болните. Всичките пропаднаха.

– Много добре. – Майлс седна и кръстоса крака край постелката на Оливър, но не много близко. Сюгър приклепна зад рамото на Майлс, сякаш готов при необходимост да се изтегли. – Тогава ще ти кажа направо. Не ми харесва как са устроени нещата тук.

Оливър изкриви иронично уста, но не каза нищо. Не беше необходимо.

– Аз ще ги променя – добави Майлс.

– Глупости – каза Оливър и се обърна на другата страна.

– Започвам тук и сега.

След миг мълчание Оливър изръмжа:

– Върви на майната си преди да ти се случи нещо.

Сюгър понечи да стане. Майлс ядосано му направи знак да не става.

– Оливър е бил командос – прошепна разтревожено Сюгър. – Може да ти откъсне главата.

– Девет десети от хората в лагера могат да го направят, включително и жените – отговори Майлс. – Това съображение отпада.

Майлс се наведе напред, хвана брадата на Оливър и я изви към себе си. При тази опасна тактика Сюгър шумно пое дъх през стиснати зъби.

– Ето какво ще ти кажа за този цинизъм, сержант. Това е най-опортюнистичната морална позиция във Вселената. Много удобна. Щом нищо не може да се направи, значи можеш да си лежиш тук и да си гниеш в пълно спокойствие.

Оливър свали ръката на Майлс, но не се обърна. Очите му горяха от ярост.

– Сюгър ли ти каза, че съм бил сержант? – изсъска той.

– Не, написано е на челото ти с огнени букви. Слушай, Оливър...

Оливър се претърколи и се изправи. Сюгър трепна, но не побягна.

– Ти ме чуй, мутант – изръмжа Оливър. – Всичко това вече го изпробахме. Правихме упражнения, играхме игри, чистихме се, вземахме студени душеве, само че сега няма студени душеве. Пяхме песни и изнасяхме представления. След това правихме грехове и секс, и садизъм, докато ни се доповръща. Да не би да си мислиш, че си първият реформатор, който стъпва тук?

– Не, Оливър. – Майлс се наведе към него, очите му се забиха като огнени свредели в очите на Оливър. Гласът му стихна до шепот. – Мисля, че съм последният.

Оливър замълча за момент, след това избухна в смях.

– Велики Боже, най-после Сюгър намери сродна душа. Двама умопобъркани събрани заедно, точно както се казва в Светото му писание.

Майлс замълча замислен, изправи се, колкото му позволяваше гърбът.

– Прочети ми твоето Свето писание, Сюгър. Пълния текст. – Той затвори очи за по-добро съсредоточаване, както и да не даде възможност на Оливър да прекъсва четенето.

Сюгър нервно си прочисти гърлото и започна:

– Защото те ще бъдат спасени. И те тръгнаха към портата. Обърнете внимание, че градът беше разположен върху голям хълм, но поклонниците продължиха с лекота нагоре, защото двама души ги водеха за ръце. И те бяха оставили смъртните си облекла в реката, защото макар че бяха влезли с тях, бяха излезли без тях. Вървяха нагоре много живо и бързо, през основата, върху която градът се издигаше по-високо от облаците. Поради това минаха през въздушни пространства... Тук свършва – добави извинително той. – Толкоз има върху този откъснат лист. Не съм сигурен какво означава.

– Вероятно означава, че нататък ще трябва да изпровизиращ – подказа му Майлс и отново отвори очи. Значи това бе текстът, върху който Сюгър градеше своите надежди. Майлс трябваше да признае, че последният ред в частност го разтърси, почувства хлад, сякаш имаше в корема си студени червеи. Така да бъде.

– Ето, Оливър. Това предлагам. Единствената надежда, заради която си заслужава да дишаме въздуха. Спасение.

– Много възвисено – присмя се Оливър.

– Възвисени – такива възнамерявам да направя всички ви. Трябва да разбереш, Оливър, че аз съм фундаменталист. Аз приемам моето Свето писание много буквално.

Оливър отвори уста, после шумно я затвори. Майлс беше ангажирал цялото му внимание.

„Най-после достигнах до съзнанието му! – Майлс въздъхна вътрешно. – Установихме връзка.“

– Ще трябва чудо, за да се възвисим всички – каза Оливър.

– Моята религия не е за избрани. Тя е за масите. Дори... за грешници. Небето е за всички. Но чудесата по своята природа трябва да дойдат отвън. Ние не ги носим в джобовете си...

– Естествено – промърмори Оливър и погледна голото тяло на Майлс.

– ...ние можем само да се молим, да се подготвим за по-добър свят. Но чудесата стават само за подготвените. Ти подготвен ли си, Оливър? – Майлс се наведе напред, гласът му трептеше от напрежение.

– Аз... – Гласът на Оливър заглъхна. Той погледна за потвърждение, доста странно, към Сюгър. – Този човек истински ли е, Сюгър?

– Той мисли, че е лъжлив – каза иронично Сюгър, – но не е. Той е истинският Един от плът и кръв.

Студените червеи отново се раздвижиха. Работата със Сюгър, реши Майлс, бе като фехтовка в зала с огледала. Целта, макар и истинска, никога не е там, където трябва да бъде.

Оливър пое дъх. Лицето му изразяваше надежда и страх, вяра и съмнение.

– Как ще бъдем спасени, отче?

– Наричай ме брат Майлс. Да. Кажи ми... колко покръстени можеш да доведеш със собствената си гола, без чужда помощ, сила?

Оливър изглеждаше изключително замислен.

– Просто нека видят светлината и ще я последват навсякъде.

– Добре... добре... спасението е за всички, разбира се, но може да има някои временни практически предимства за поддържане на духа на свещенослужителите. Искам да кажа, блажени са и онези, които не виждат и все пак вярват.

– Вярно е – съгласи се Оливър. – Но ако твоята религия не направи чудо, сигурно ще последва човешка жертва.

– Ах... точно така. – Майлс преглътна. – Ти си човек със силно проникновение.

– Това не е проникновение – каза Оливър. – Това е персонална гаранция.

– Да, добре... да се върнем на въпроса. Колко последователи можеш да събереш? Говоря за тела, не за души.

Оливър се намръщи все още предпазлив.

– Може би двадесет.

– Може ли някой от тях да доведе други? Да намери още последователи?

– Може би.

– Направи тези двадесет души твои ефрейтори. Мисля, че е по-добре да не вземаме под внимание предишните чинове. Наречи го... „Армия на преродените“. Не. „Реформаторска армия“. Тялото се е разпаднало като гъсеница в какавидата си, в отвратителна зелена мръсотия, но ние ще го обновим в пеперуда и то ще отлети надалеч.

Оливър отново подсмъркна.

– Каква реформа предвиждаш?

– Само една, мисля аз. Храната.

Оливър го погледна невярващо.

– Сигурен ли си, че това, което си намислил, не е просто измама, за да вземеш повече храна за себе си?

– Вярно, огладнявам... – Майлс прекъсна шегата като видя, че Оливър остана ледено равнодушен. – Но и другите са гладни. От утре всички ще получават храна от ръцете ни.

– За кога искаш тези дванадесет души?

– До следващото раздаване на храна. – Беше успял да изкара мъжа от апатията.

– Толкова скоро?

– Ти разбираш, Оливър, че вярата до известна степен е илюзия, която се подхранва нарочно.

– Ти сигурно бързаш.

– Да не искаш да кажеш, че си зает? Че имаш час при зъболекаря? Според мен нямаш. Освен това аз съм наполовина на теб. Трябва да се движа два пъти по-бързо, за да запазя инерцията. Не по-малко от двадесет. До следващото раздаване на храна.

– И какво мислиш, че ще можеш да направиш с двадесет души?

– Ще блокираме купа с храна.

Оливър сви презрително устни.

– Не, с двадесет души няма да можем. Не става. Освен това вече сме го правили. Нали ти казах – тук имаше истинска война. Ще се

превърне в кланица.

– ...и тогава, след като го вземем... ще го преразпределим. Честно и справедливо, по едно блокче на човек, всичко контролирано и мирно. На грешници и на праведници. При следващото раздаване на храна всеки, който е бил оцетен, ще дойде при нас. И тогава ние ще бъдем в състояние да се справим с тежките случаи.

– Ти не си с всички си. Ти не можеш да го направиш. Не с двадесет души.

– Нима съм казал, че ще имаме само двадесет души? Сюгър, казвал ли съм такова нещо?

Сюгър, който слушаше възхитен, поклати отрицателно глава.

– Е, не умирам от желание да се пъхам между шамарите, освен ако ти нямаш никакви осезаеми средства за поддръжка – каза Оливър. – Могат да ни убият.

– Могат – съгласи се дръзко Майлс. Но човек все трябваше да започне от някъде. Неговите въображаеми лостове щяха да свършат добра работа. – Аз ще намеря петстотин войници за свещената кауза при раздаването на храна.

– Ако го направиш, ще обиколя този лагер на ръце – възрази Оливър.

Майлс се усмихна.

– Държа на казаното, сержант. Най-малко двадесет. При раздаването на храна. – Майлс стана. – Хайде, Сюгър.

Оливър махна с ръка раздражено и те си тръгнаха. Когато Майлс погледна назад през рамо, Оливър беше станал и отиваше към една група, очевидно при свои познати.

\* \* \*

– Откъде ще вземем петстотин войници преди следващото раздаване на храна? – попита Сюгър. – Най-добре е да те предупредя: Оливър беше най-лекия случай, който имах предвид. Следващият ще бъде потруден.

– Какво? – възкликна Майлс. – Толкова бързо ли се стопи твоята вяра?

– Вярвам – каза Сюгър, – но просто не разбирам. Може би това ме прави щастлив, не зная.

– Изненадан съм, Сюгър. Мислех, че е съвсем очевидно. Оттук. – Майлс посочи през лагера към неотбелязаната граница на женската група.

– Ох. – Сюгър рязко спря. – Ох, не съм сигурен, Майлс.

– Да. Да тръгваме.

– Човек не може да влезе там без операция за промяна на пола.

– Какво, нима като вдъхновен от Бога ти не си се опитал да проповядваш Светото писание на жените?

– Опитах се. Набиха ме. След това опитвах навсякъде.

Майлс спря, стисна устни и го изгледа. Изучаваше Сюгър.

– Не е било поражение, иначе ти не би чакал толкова време, за да ме срещнеш. Не е ли било... ах, срам, който те е лишил от решителност? Или си правил нещо друго в тази среда?

Сюгър поклати глава.

– Нищо такова. С изключение може би на пороците на лишението. Просто нямах желание да ги безпокоя повече.

– Цялото това място страда от тези пороци. – Майлс беше доволен, че Сюгър не е някой самонадеян изнасилвач. Той огледа сцената, анализира картината за местоположение, групиране, дейност. – Да... натискът на хищника създава стадно поведение. При общественото разслоение тук... натискът трябва наистина да е много висок, за да сплоти толкова голяма група. Но откакто съм тук, не забелязах никакви инциденти...

– Случват се понякога – каза Сюгър. – При лунни фази или нещо от този род.

Лунни фази! Правилно. Майлс отправи беззвучно една благодарствена молитва към всички възможни богове... на Онзи, на Когото се дължи... че сетаганданците заедно с другите имунизации изглежда са имплантирали в пленничките някакъв антиовулант. Да бъде благословен онзи отдавна забравен индивид, който е включил тази клауза в Хартата на Междувездния комитет за военнопленници. И все пак би ли било наличието на бременности, кърмачета и деца между пленниците друга дестабилизираща... или стабилизираща сила, по-дълбока и по-силна от всички останали човешки достойнства, които сетаганданците така успешно бяха разрушили? От чисто логическа гледна точка Майлс беше доволен, че въпросът е само теоритически.

– Е... – Майлс пое дъх и предизвикателно нахлупи над очите си въображаема шапка. – Аз съм нов тук и поради това временно необременен. Нека онзи, който е безгрешен, пръв хвърли камък върху мен. Освен това аз имам предимство за такъв вид преговори, тъй като очевидно не представлявам заплаха. – Той тръгна напред.

– Ще те чакам тук – извика Сюгър и клекна там, където си беше.

Майлс подбра тръгването си напред така, че да пресече пътя на

един патрул от шест жени, които обикаляха около своя периметър. Той се изправи пред тях, свали въображаемата си шапка и я постави деликатно пред чатала си.

– Добър ден, уважаеми дами. Приемете извиненията ми за моето...

Блъснаха го, натиснаха раменете му, устата му се напълни с кал. Преди да успее да я изплюе, жените го хванаха за ръцете и краката и все още с лице надолу го вдигнаха и залюляха. Последва тихо преброяване до три, Майлс описа една малка дъга и падна недалеч от Сюгър. Патрулиращите жени отминаха без да кажат дума.

– Видя ли какво имах предвид? – попита Сюгър.

Майлс обърна глава и го погледна.

– Изчислил си траекторията до сантиметър, нали? – каза той с изцапано с кал лице.

– Почти – съгласи се Сюгър. – Разбрах, че могат да те хвърлят доста по-далеч от обикновено поради малкия ти ръст.

Майлс седна все още задъхан. Проклети ребра! Болката беше станала почти непоносима, а сега отново при всяко поемане на дъх го стягаше като менгеме. Поседа няколко минути, после стана и се поизчисти от калта. Като закъсняло съображение Майлс вдигна и невидимата си шапка. Замаян, той подпря за момент ръце на коленете си.

– Добре – промърмори Майлс, – връщаме се.

– Майлс...

– Тази работа трябва да се свърши, Сюгър. Нямаме избор. Във всеки случай след като съм започнал, не мога да се откажа. Казвали са ми, че съм патологично настойчив. Не мога да се откажа.

Сюгър отвори уста да възрази, после преглътна протеста си.

– Правилно – каза той. Седеше с кръстосани крака, дясната му ръка несъзнателно галеше парцалената гривна-библиотека. – Ще чакам да ме извикаш. – После, изглежда, изпадна в унес или медитация... или може би задряма.

Вторият набег на Майлс завърши като първия с тази разлика, че траекторията беше малко по-дълга и малко по-висока. Третият опит завърши по същия начин, но полетът беше по-къс.

– Добре – промърмори той. – Трябва да ги изморя.

Този път вървеше успоредно на патрула на разстояние, на което да не могат да го хванат, но да могат да го чуват.

– Вижте – каза задъхан Майлс, – не бива да правите това малко по малко. Позволете ми да ви улесня. Аз имам тератогенни смущения в костите... но не съм мутант. Гените ми са нормални, просто това

състояние на костите ми е резултат от излагането на майка ми на някаква отрова, когато е била бременна с мен... било е еднократно, няма да се отрази на децата, които мога да имам... винаги съм чувствал, че е по-лесно да се уредя срещи, когато това добре се разбира, не съм мутант... във всеки случай костите ми са крехки, всъщност всяка от вас лесно може да ги счупи. Може би се чудите защо ви разказвам всичко това?... Всъщност предпочитам да не го разгласявам... но вие трябва да спрете и да ме изслушате. Аз не представлявам заплаха за вас... Имам ли вид на човек, който може да ви застраши с нещо?... Предиизвикателство – може би, но заплаха... Нима ще ме карате да тичам из целия лагер подире ви? Спрете, за Бога... – При тази скорост много скоро щеше да му свърши въздухът и следователно неговите словесни амуниции. Той скочи пред тях и спря с протегнати ръце.

– ...така че ако смятате да ми счупите костите, моля ви направете го сега и свършете, защото аз ще продължа да се връщам, докато не го направите.

Водачката на патрула махна леко с ръка и те спряха и го загледаха.

– Да направим както каза – предложи една висока червенокоса. Ниско остриганата ѝ червена коса очарова Майлс до умопомрачение. Той си представи как косите ѝ падат на пода, отрязани от ножицата на обработващия сетаганданец. – Аз ще счупя лявата ръка, ти счупи дясната, Конр – продължи тя.

– Ако това ще ви накара да спрете и да ме изслушате пет минути, направете го – отговори Майлс, без да се отдръпне. Червенокосата пристъпи напред, стисна лявото му рамо и започна да натиска.

– Пет минути, нали? – добави отчаяно Майлс, когато натискът се засили. Погледът ѝ го обгаряше. Майлс облиза устни, затвори очи, затаи дъх, зачака. Натискът достигна критична стойност... той се надигна на пръсти...

Червенокосата изведнъж го пусна и той се олюля.

– Мъже – коментира презрително тя. – От всичко правят състезание.

– Биологията е съдба – отвърна Майлс и отново отвори очи.

– ...Или си някакъв извратен тип? Да не би да изпитваш удоволствие, когато те бият жени?

„Господи, надявам се, че не съм.“ Долните части на тялото му едва не го издадоха с неупълномощени поздрави. Ако щеше да продължи да се навърта около червенокосата, определено трябваше по някакъв начин да си намери панталони.



– Ако кажа „да“ ще спрете ли да ме малтретирате? – попита той.

– По дяволите, не.

– Просто си помислих...

– Престани с тези глупости, Беатрис – каза водачката на патрула и червенкосата се върна в групата. – Добре, дребосък, имаш исканите пет минути. Може би.

– Благодаря, мадам. – Майлс пое дъх и, доколкото това беше възможно без униформа, се приведе в приличен вид. – Първо, позволете ми да се извиня, че ви наруших спокойствието и ви се натрапих гол. Практически първите хора, които срещнах при влизането си в този лагер, бяха една група самообслужващи се... те между другото се обслужиха с дрехите ми...

– Видях ги – неочаквано потвърди думите му червенкосата. – Групата на Пит.

Майлс свали шапка, размаха я и направи реверанс.

– Да, благодаря, мадам.

– Правиш се на интересен и развличаш хората – коментира безстрастно тя.

– Те може и така да го схванат, но това си е техен проблем – отговори Майлс. – Що се отнася до мен, аз искам да разговарям с вашия лидер или лидери. Имам сериозен план да подобря живота в това място. За целта искам да предложа на вашата група да ми сътрудничи. Накратко казано, вие сте най-големия остров на цивилизацията, запазил се тук, да не говорим за военния ред, който поддържате. Бих желал да разширите вашите граници.

– Запазиме границите си с цената на всичко, което имаме, младежо – отговори лидерката. – Нищо не може да се направи. Затова се махай.

– Иди се самозадоволявай – осъби се Беатрис. – Тук няма да те огрее.

Майлс въздъхна, хвана шапката за широката периферия и я обърна. После я завъртя за момент на един пръст и погледна червенкосата в очите.

– Обърни внимание на шапката. Това е единственият предмет от облеклото ми, който успях да запазя от онези яки груби братя... бандата на Пит, нали така ги нарече.

Тя изсумтя.

– Онези мижитурки... защо точно шапката? Защо не панталоните? Защо не цялата униформа? – добави саркастично тя.

– Шапката е най-полезният предмет за общуване. С нея могат да се изразят най-различни чувства. – Майлс я вдигна до сърцето си. – Искреност – над половите органи, – смущение, гняв – той я хвърли на земята, после я вдигна и внимателно я почисти, – или решителност... – той я нахлупи на главата си и издърпа периферията над очите, – или вежливост. – Майлс я размаха към нея. – Виждаш ли за какво може да служи шапката?

Беше започнало да ѝ става весело.

– Да...

– Виждаш ли перата на шапката?

– Да...

– Опиши ги.

– Ами... пера.

– Колко са?

– Две. Вързани на китка.

– Виждаш ли цвета на перата?

Тя се дръпна назад неочаквано отново смутена и погледна компанията си.

– Не.

– Когато започнеш да виждаш цвета на перата – каза тихо Майлс, – ще разбереш как можеш да разшириш своите граници до безкрая. До безкрайността.

Тя мълчеше, лицето ѝ беше непроницаемо. Но лидерката на патрула промърмори:

– Може би е най-добре този дребосък да говори с Трис. Само този път.

\* \* \*

Въпросната жена очевидно беше боец, а не помощен персонал като повечето жени. И сигурно не бе направила мускулите, които се очертаваха като възета под кожата ѝ, от клечене с часове пред холовидеото в някой подземен пост дълбоко в тила. Бе носила истински оръжия и бе убивала. И се беше простила с всякакви илюзии. В очите ѝ гореше ярост като подземен и неугасващ огън в каменовъглен пласт. Беше може би на тридесет и пет или четиридесет години.

„Господи, влюбен съм – мислеше Майлс. – Брат Майлс те иска за Реформаторската армия“... После овладя мислите си. Тук и сега или щеше да спечели всичко, или всичко щеше да загуби, защото неговата схема и всички добродушни, шеговити закачки, словесни неправилни

указания, чар, дебелоочие и глупост, които можеше да измисли, нямаше да са достатъчни, дори и подкрепени с голям тъжен поклон.

„Наранените искат власт, нищо друго; те мислят, че с нея ще се спасят от друго нараняване. Тази няма да се интересува от посланието на Сюгър... или най-малкото не още...“ Майлс пое дълбоко дъх.

– Мадам, аз съм тук да ти предложа командването на този лагер.

Тя погледна, сякаш беше открила нещо да пълзи по стените в тъмния ъгъл на тоалетната. Очите ѝ се плъзнаха по голото му тяло. Майлс почувства следите от този поглед да горят от брадичката до върха на палците на краката му.

– Което ти държиш в джоба си, несъмнено – изръмжа тя. – Този лагер няма командване, мутант. Така че ти не можеш да ми го дадеш. Изхвърлете го извън нашия периметър, Беатрис! На парчета!

Той бързо се наведе и избегна червенокосата. По-късно щеше да си поговори за приказката за мутанта.

– Командването на този лагер ще го създам аз – увери я Майлс. – Обърни внимание, че аз предлагам власт, не отмъщение. Отмъщението е твърде скъп лукс. Командирите не могат да си го позволят.

Трис стана от постелката и се изправи, после се наведе, за да изравни лицето си с неговото, и изсъска:

– Много лошо, малко лайно. Ти почти ме заинтересова. Защото аз искам да отмъстя. На всеки мъж в този лагер.

– Значи сетаганданците са успели. Те са направили да забравиш кой е истинският ти враг.

– Кажй по-добре, че съм открила кой е истинският враг. Искаш ли да знаеш какво ни направиха те... нашите собствени другарчета...

– Сетаганданците искат вие да повярвате, че това – с махане на ръка той обхваща лагера – е нещо, което вие си правите един другиму. Като се биете помежду си, вие ставате техни марионетки. И през цялото време сетаганданците ви наблюдават и се наслаждават на вашето унижение.

Погледът ѝ трепна само за миг. В тези хора беше почти болестно състояние да гледат във всички посоки – но не и нагоре към купола.

– Властта е по-добра от отмъщението – каза Майлс, без да трепне пред нейното студено като на змия, неподвижно лице, нито пред горящите като въглени очи. – Властта е нещо живо, чрез което човек може да хване бъдещето. Отмъщението е нещо мъртво, което се протяга от миналото да хване човека.

– А ти си един глупав смешник – прекъсна го тя, – протягащ се да

хване онова, което става долу. Но сега аз те хванах. Това е власт. – Тя изви ръка и стисна юмрук под носа му, мускулите се свиваха и разпускаха. – Това е единствената власт, която съществува тук. Ти я нямаш и търсиш някой да ти пази задника. Но си сбъркал адреса.

– Не – извика Майлс и се почука по челото. – Това е власт. И аз я имам. Тя контролира това – той удари стиснатия си юмрук. – Хората могат да преместват планини, но идеите движат хората. Умовете могат да бъдат достигнати чрез телата... какъв е иначе смисълът на всичко това – той махна с ръка към лагера, – ако не да достигнат до умовете ви чрез вашите тела? Но властта действа и в двете посоки и отливът е посилен от прилива.

Тя го гледаше.

– Когато сте позволили на сетаганданците да сведат вашата власт само до това – за по-голяма яснота той стисна нейния бицепс... беше като скала, покрита с кадифе, – сте им позволили да ви ограничат до най-слабата ваша част. И да ви победят.

– Те винаги почелят – отговори троснато тя и отблъсна ръката му. Майлс въздъхна облекчен, че не беше решила да я счупи. – Нищо от това, което вършим в този кръг, не може да доведе до успех. Каквото и да правим, ние си оставаме пленници. Те могат да ни спрат храната или проклетия въздух, или да ни смачкат на пюре. И времето е на тяхна страна. Ако ние се изпоколим да възстановим реда... нали това искаш да направим... единственото, което трябва да правят, е да чакат и отново да го разрушат. Ние сме бита карта. Пленени сме. Никой не е останал навън. Няма излизане оттук. Трябва да започнеш да свикваш с тази мисъл.

– Слушал съм тази песен и по-рано – каза Майлс. – Използвай главата си, жено! Ако са имали намерение да ви държат вечно, щяха да ви изгорят още в началото и да си спестят значителните разходи по издръжката на този лагер. Не. Те нямат намерение да ви държат вечно. Те искат вашите умове. Вие сте тук, защото бяхте най-добрите, най-умните, най-упоритите, най-силните, най-опасните за тях хора на Марилак. Потенциалните борци срещу окупацията ще се нуждаят от лидери. Планът на сетаганданците е да ви сломят и след това да ви върнат във вашия свят като малки обезсилени инфекции, предатели на собствения си народ.

– Когато е убито това – той докосна леко челото си, – тогава сетаганданците няма защо да се страхуват от това – той пипна с пръст нейния бицепс – и всички вие ще си тръгнете свободни. В един свят, чийто

хоризонт ще ви обгражда като този купол и от който също така няма да можете да избягате. Войната не е свършила. Вие сте тук, защото сетаганданците все още очакват човека, който предаде Фалоу Кор.

Майлс си помисли за момент, че тя може да го убие, да го удуши на място. И че сигурно ще го направи, за да не може да види сълзите й.

Тя възстанови защитното си болезнено напрежение с мятане на глава и глътка въздух.

– Ако казаното от теб е вярно, предлаганият от теб път ще ни отдаличи от свободата, вместо да ни приближи.

По дяволите, да не настъпиш специалист по логика! Нямаше нужда да го малтретира. Тя можеше да направи синтактичен и морфологичен разбор на казаното от него, ако й се оставеше. Но той не й се остави.

– Има разлика между пленник и роб. Никого от пленниците тук не смятам за роб. Теб също.

Тя замълча, загледа го през полузатворените си очи и несъзнателно прехапа долната си устна.

– Странен тип си ти – каза най-после тя. – Защо казваш „вие“, а не „ние“?

Майлс вдигна небрежно рамене. По дяволите... той бързо се замисли върху казаното... Беше права, така беше казвал. Беше вървял по ръба. Можеше обаче да се възползва от грешката.

– Приличам ли ти на човек от военната върхушка на Марилак? Аз съм външен човек, уловен в свят, който не съм направил. Пътник... поклонник... просто минавах оттук. Питай Сюгър.

Тя изръмжа.

– Онзи глупак.

– Не се отнасяй с недоверие към Сюгър. Той има за теб послание. Аз го намирам за вълнуващо.

– Чувала съм за него. За мен то е досадно... И така, какво искаш? И не ми казвай, че не искаш нищо, защото няма да ти повярвам. Честно казано, аз смятам, че ти се стремиш да обсебиш командването на лагера, а аз нямам желание да подложам гръб, за да се домогнеш до него.

Сега тя мислеше бързо и конструктивно, фактически мисълта й следваше насока различна от тази да го изхвърли на парчета извън периметъра. Стана му по-топло...

– Искам да бъда твой духовен съветник. Аз не искам... всъщност не мога да... командвам. Мога само да давам съвети.

Трябва да имаше нещо в термина „съветник“, което съвпада с някаква стара нейна асоциация. Неочаквано тя отвори широко очи. Той

беше толкова близко до нея, че видя как зениците ѝ се разшириха. Тя се наведе напред и показалецът ѝ проследи слабите вдлъбнатинки върху лицето му покрай носа, причинени от проводниците в космическия военен шлем. Тя отново се изправи и двата ѝ пръста погалиха дълбоките постоянни следи покрай собствения ѝ нос.

– Какъв каза, че си бил?

– Писар. Записвах новобранци – отговори твърдо Майлс.

– Аз... разбирам.

Следите, които видя върху лицето му, ясно показваха, че той много често и продължително е носил бойно снаряжение, а това съвсем не съответстваше на задълженията на един писар в тила. Следователно може би се беше разкрил. Тя седна на постелката и му посочи другия край.

– Седни, свещенико. И продължавай.

\* \* \*

Сюгър спеше дълбоко. Майлс го потупа по рамото.

– Събуди се, Сюгър, пристигнахме.

Сюгър изхърка и се събуди.

– Господи, изпуснал съм кафето. Я! – Сюгър замига към Майлс. – Ама ти още ли си цял?

– За малко да не съм. Но дрехите... сега, когато се намерихме, трябва ли да продължаваме да ходим голи? Достатъчно ли е изпълнено пророчеството?

– Хм!

– Можем ли вече да се облечем? – повтори търпеливо Майлс.

– Ами... не зная. Предполагам, че ако трябваше да сме облечени, щяха да ни дадат дрехи.

Майлс кимна и посочи.

– Погледни. Дадени са ни.

Беатрис стоеше на няколко метра от тях с вързоп дрехи под мишница и подчертано скучно изражение.

– Вие, глупаци, искате ли тези дрехи, или не ги искате? Връщам се!

– Ти си ги убедил да ти дадат дрехи? – прошепна изненадано Сюгър.

– Не аз, ние, Сюгър, ние. – Майлс посочи Беатрис. – Мисля, че тя е права.

Беатрис хвърли дрехите към тях, обърна се и се отдалечи.

– Благодаря – извика Майлс и взе вързоба. Два комплекта сиви пижами – една малка и една голяма. Наложил се Майлс да завие крачолите,

за да не ги застъпва. Бяха мръсни и миришеха на стара пот. „Вероятно са свалени от мъртъвци“ – помисли си Майлс. Сюгър се облече и заопипва учудено сивата тъкан.

– Дадоха ни дрехи. Дадоха ни – мърмореше той. – Как ги накара?

– Дадоха ни всичко, Сюгър. Хайде, трябва пак да говорим с Оливър. – Майлс затегли решително Сюгър. – Чудя се колко ли време ще мине до раздаването на храна този път? Два пъти на всеки двадесет и четири часа, разбира се, но няма да се изненадам, ако е през различни интервали, за да увеличат дезориентацията във времето... В края на краищата това е единственият начин за измерване на времето тук...

Някакво движение ангажира вниманието на Майлс. Един мъж тичаше. Не приличаше на обикновено бягство от враждебна група. Просто тичаше навел глава, босите му крака шляпаха в калта в припрян ритъм. Тичаше по периметъра с изключение на границата на женската група, която заобиколи. Тичаше и плачеше.

– Какво е това? – попита Майлс и кимна към приближаващата се фигура.

Сюгър вдигна рамене.

– Случва се понякога. Когато човек повече не може да стои на едно място. Веднъж видях един да тича, докато падна мъртъв. Обикаляше в кръг...

– Този мъж тича към нас – реши Майлс.

– След секунда ще побегне от нас...

– Тогава ми помогни да го хванем.

Майлс го удари ниско, Сюгър високо. Сюгър седна на гърдите му. Майлс на дясната му ръка. Трябва да е бил съвсем млад, когато са го пленили... може би е скрил възрастта си при постъпване във войската... защото дори сега имаше момчешко лице. Той пое дъх, разкъсан от ридания, и го изпусна сред порой от ругатни. После се поуспокои.

Майлс се наведе и състрадателно му се усмихна.

– Ти командос ли си, момче?

– Да... – Младежът извъртя очи надясно, после наляво, но не видя никой да му идва на помощ.

– А твоите приятели? И те ли са командоси?

– Най-добрите – потвърди младежът, може би тайно обхванат от подозрение, че е попаднал в ръцете на някой по-луд и от него. – По-добре ме пусни, мутант, защото те ще те разкъсат.

– Искам да покания теб и твоите приятели да постъпите в един голям отряд – каза Майлс. – Довечера ще го създадем. Това е ис-то-ри-чес-ко

събитие. Можеш ли да намериш сержант Оливър от бившата 14-а командос-дивизия?

– Мога...

– Добре, събери приятелите си и му се представете. Най-добре е да си запазите място на борда на неговия са-мо-лет сега, щото ако не го направите, ще останете. Реформаторската армия тръгва сега. Разбра ли?

– Разбрах – отвърна задъхан младежът, още повече че Сюгър за по-голяма убедителност го натисна с юмрук в слънчевия сплит.

– Кажи му, че те изпраща брат Майлс – извика Майлс подир младежа, когато го пуснаха. – И не забравяй, че не можеш да се скриеш. Ако не отидеш, ще изпратят космически командоси да те намерят.

Сюгър отръска новополучените си дрехи.

– Мислиш ли, че ще отиде?

Майлс се усмихна.

– Или се биеш, или бягаш. Средно положение няма.

\* \* \*

Накрая имаха не двадесет, а двеста души. Оливър беше събрал четиридесет и пет. Момчето доведе осемнадесет. Проявите на ред и активност около тях възбудиха любопитството на останалите... всеки дошъл в групата трябваше само да попита: „Какво става?“, за да бъде привлечен и веднага произведен в чин ефрейтор. А когато бойците на Оливър с маршова стъпка отидоха до границата на женската група... и бяха допуснати отвъд нея, интересът на гледащите прерастна в треска. И ментално се появиха седемдесет и пет нови доброволци.

– Знаеш ли какво става? – попита Майлс един, докато извършваше кратка проверка и го изпрати в една от четиринадесетте групи.

– Не – призна мъжът. И махна нетърпеливо с ръка към центъра на женската група. – Но искам да отида там, където отиват те...

Когато станаха двеста, Майлс преустанови приемането заради нарастващата нервност на Трис от това проникване през границите на женската група и бързото превръщане на учтивостта в коз във все още продължаващия дебат за стратегията. Трис искаше да раздели групата си по обичайния начин – половината за атака, половината за поддръжане и охрана срещу нарушаване на границите. Майлс настояваше да се използват всички сили за атака.

– Ако спечелим, няма да има нужда от никаква охрана.

– Ами ако загубим?

Майлс понижи гласа си.



– Не бива да загубим. Трябва да използваме изненадата. Вярно, можем да отстъпим... да се прегрупираме... отново да опитаме... аз например съм готов... не, принуден... да се опитвам, докато не ме убият. Но ако не спечелим още от първия път, те ще знаят какво сме намислили и ще имат време да изготвят собствена контрастратегия. Не понасям безизходните положения. Предпочитам да печеля войни, вместо да ги протакам.

Трис въздъхна изтощена, уморена, състарена.

– Много дълго съм била на война, разбираш ли? След известно време дори загубата на една война започва да изглежда за предпочитане, отколкото нейното продължаване.

Той почувства собствената му решимост да намалява, погълната във вихъра на същото мрачно съмнение. Майлс посочи нагоре и снижи гласа си до шепот:

– Но сигурно не от онези копелета.

Трис погледна нагоре. Изправи рамене.

– Не. Не от онези... – Трис пое дълбоко дъх. – Добре, свещенико. Ще имаш цялата група. Но само веднъж...

Завършил прегледа на групите, Оливър се върна и клекна до тях.

– Предадох им заповедите. Колко души даде Трис за всяка група?

– Комендант Трис – бързо го коригира Майлс, когато видя, че тя смръщи вежди. – Цялата команда. Всички, които са на крака, ще участват.

Оливър направи бърза сметка в калта, като използваше пръста си за молив.

– С това във всяка група ще имаме около петдесет... трябва да са достатъчни... всъщност дали да не направим двадесет групи? Това ще ускори разпределението, когато построим редиците. Може да се окаже от решаващо значение.

– Не – бързо го прекъсна Майлс, когато Трис започна да кима в знак на съгласие. – Трябва да са четиринадесет. Четиринадесет бойни групи правят четиринадесет редици за четиринадесет купа с плъхови блокчета. Четиринадесет е... теологически важно число – добави той, когато го погледнаха, изпълнени със съмнение.

– Защо? – попита Трис.

– Заради четиринадесетте апостоли – изпя Майлс и кръстоса набожно ръце на гърдите си.

Трис вдигна рамене. Сюгър се почеса по главата, понечи да каже нещо... Майлс го стрелна със злобен поглед и той замълча.

Оливър го погледна внимателно и каза само:

– Хм.

Но не възрази.

\* \* \*

Последва чакането. Майлс престана да се тревожи за най-голямото си опасение – че сетаганданците ще вкарат следващия куп храна много рано, преди да са извършили подготовката... и започна да се безпокои за следващото – че това ще стане много късно, когато ще е изгубил контрола над войниците си и те ще се разпръснат, обхванати от скука и обезкуражени. Чувстваше се като човек, който води коза, завързана с въже от вода. Невещественият характер на идеята му никога не му бе изглеждал по-очевиден.

Оливър го хвана за рамото и посочи.

– Ето го, пристига...

Сравнително недалеч от тях стената на купола започна да се издува навътре.

Моментът беше идеален. Бойците бяха в максимална готовност. Прекалено идеален... сетаганданците бяха наблюдавали всичко и сигурно нямаше да пропуснат възможността да направят живота на пленниците още по-тежък. Ако купът с храна не беше се появил рано, трябваше да се появи късно. Или...

– Чакайте! Чакайте! Чакайте моята заповед!

Групите трепнаха, привлечени от очакваната цел. Но Оливър беше подбрал добре командирите им... те чакаха и техните групи чакаха и гледаха към Оливър. Нали бяха били войници, свикнали да изпълняват заповеди. Оливър вдигна поглед към Трис. До нея стоеше нейният лейтенант, Беатрис. Трис гледаше гневно Майлс.

– Това пък какво е? Ще загубим предимството си... – започна тя, когато хората от целия лагер масово хукнаха към издутината.

– Ако греша – изстена Майлс, – ще се самоубия... по дяволите, чакайте! Само по моя заповед. Не мога да видя... Сюгър, вдигни ме... – Той се качи на раменете на мършавия Сюгър и загледа към издутината. До ушите му достигнаха първите далечни викове на разочарование. Майлс енергично завъртя глава. Какво преплитане на интереси... ако сетаганданците знаеха, а той знаеше, че те знаят, и те знаеха, че той знае, че те знаят, и... Майлс видя на срещуположната на първата страна да се появява втора подутина и прекъсна това безсмислено вътрешно ломотене.

Той протегна ръка и посочи натам като човек, който хвърля зар.

– Там! Там! Бегом, бегом ви казвам!

Трис разбра, погледна го стресната и с уважение, обърна се и се втурна с два пъти по-голяма скорост от основната маса войници. Майлс слезе от гърба на Сюгър и закуцука подир тях.

Чу как настъпващата сива човешка маса се удари в отсрещната стена на купола и тръгна обратно. Погледна през рамо. Почувства се като човек, който се опитва да изпревари приливна вълна. Тихо изхленчи и забърза.

Още една възможност за човешка грешка... не! Неговите спринтиращи групи достигнаха купа и купът наистина беше там. Те вече бяха започнали да разпределят блокчетата на купчинки покрай периметъра на купола, поддържащите войници ги обградиха със стена от тела. Сетаганданците бяха излъгали себе си. Този път.

Майлс беше свален от командирския наблюдателен пост до нивото на земния червей. И изведнъж приливната вълна го заля. Някой го бутна отзад и той зари лице в калта. Стори му се, че позна гърба на грубиянина Пит, който го прескочи, но не беше сигурен... Пит нямаше да го прескочи, той щеше да стъпи върху него. Сюгър го издърпа за лявата ръка и Майлс потисна надигачия се стон. Вече достатъчно беше хленчил.

Позна тичащото момче, придружавано от друг грубиян. Майлс мина покрай него и му припомни:

– Ти трябва да викаш: „Подредете се!“ „Не се блъскайте като говеда!“... – После промърмори: – В боя сигналите винаги се видоизменят... Винаги...

До него се появи Беатрис. Майлс моментално се прилепи към нея. Тя имаше свободно лично пространство, собствен частен периметър, охраняван от самата нея. Докато я наблюдаваше, Беатрис заби жестоко лакът в нечие лице. „Ако аз опитам това – завистливо си помисли Майлс, – не само ще си счупя лакътя, но другият дори няма да го забележи.“ Докато размишляваше така, видя, че лицето му... е изправено пред, не, не точно лицето... пред червенокосата. С големи усилия потисна желанието да се сгуши доволен в меката сива тъкан в долната част на тялото ѝ и да обясни, че и двете му ръце са счупени. Вдигна очи и я погледна в лицето.

– Хайде – каза тя и го помъкна през тълпата. Намаляваше ли нивото на шума? Живата стена на собствените му войници се разтвори достатъчно, за да могат да минат.

Бяха близко до мястото, където се раздаваше храната. Организацията функционираше, слава Богу, още функционираше. Четиридесетте групи бяха застанали много близко до стената на купола... но това можеше да се коригира следващия път... живата верига от войници пускаше гладните молители един по един. Помощниците с максимална бързина насочваха вече получените дажбата си пленници зад стената от хора в постоянен поток, който се оттичаше назад в края на тълпата. Оливър беше разположил най-силните си хора да работят на двойки и те патрулираха покрай изходящия поток от пленници. И се грижеха плъховото блокче да не бъде отнето от никого със сила.

Беше минало много време, откакто никой тук не бе имал възможност да стане герой. Не малко от новоназначените полицаи приемаха назначението си с ентузиазъм... Майлс разпозна един от онези, които го бяха били – лежеше в краката на двама полицаи с размазано лице. Той си спомни поставената цел и се опита да не се опиянява от звуците от удари с юмруци.

Майлс, Беатрис и Сюгър спираха пленниците, които се опитваха отново да се наредят на опашката.

Трис строго контролираше купчините и реда пред тях. Майлс се поздрави за идеята да възложи раздаването на храната на жените. Беше разчитал на дълбок емоционален резонанс. Не малко от пленниците дори промърморваха овчедушно „благодаря“, когато им буташа в ръце плъховото блокче.

„Ах! – Майлс вдигна очи нагоре към мълчаливия купол. – Вече няма да имате монопол върху психологическата война, мръсни копелета. Ще ви накараме да си повърнете червата...“

Някакъв спор край една от купчините прекъсна размишленията му. Майлс видя Пит, раздражено стисна устни и закуца припряно натам.

Изглежда, Пит се беше отплатил за плъховото блокче не с „благодаря“, а със злобно хилене, подигравки и неприлични забележки. Три жени, които го бяха чули, се опитваха безуспешно да го прогонят. Той обаче беше едър и мускулест и не се свенеше да се бие с жени. Удари в бедротата едната – не много по-висока от Майлс – и тя падна. Междувременно редицата се разкъса и спокойният цивилизован поток от хора, които чакаха да си получат дажбата, се разбърка. Майлс тихо изруга.

– Ти, ти, ти... и ти – посочи Майлс. – Хванете този човек и го изнесете... до стената на купола...

Определените от Майлс не бяха много доволни от получената задача, но Трис и Беатрис се обединиха и проведеха атаката по-умело. Пит

беше хванат и отвлечен зад редиците. След като се увери, че разпределянето на храната се нормализира, Майлс насочи вниманието си към групата около Пит. Оливър и Сюгър се присъединиха към него.

– Ще му откъсна топките на това копеле – казваше Трис. – Аз командвам...

– Военно отделение – прекъсна я Майлс. – Ако този човек е обвинен в нарушаване на реда, трябва да бъде изправен пред военен съд.

– Той е изнасилвач и убиец – отвърна с леден глас тя. – Малко е да бъде екзекутиран. Трябва да умре бавно и мъчително.

Майлс дръпна Сюгър настрана.

– Изкушаващо е, но аз наистина се страхувам да ѝ го предадем точно сега. И все пак... наистина съм разтревожен. Защо Трис иска да се разправи с Пит?

Сюгър го погледна почтително.

– Мисля, че си прав. Виждаш ли, той е... той е прекалено виновен.

– Ти! – извика Пит на Майлс. – Ти малък страхлив пътьо... ти си мислиш, че тези жени могат да те защитят? – Той кимна към Трис и Беатрис. – Няма да им стигнат силите. Прогонихме ги по-напред и пак ще ги прогоним. Ние нямаше да изгубим проклетата война, ако имахме истински войници... като бараярците. Те не попълват армията си с путки и с пътувачи. Те прогониха сетаганданците от своята планета...

– Не знам защо – изръмжа Майлс, – но се съмнявам, че си запознат с начина, по който бараярците са защитили своя свят през Първата сетаганданска война.

– Да не би Трис да те е направила благородна девица, мутанте? – присмя се в отговор Пит. – Не се иска много...

Пит продължи да говори несвързано. „Защо стоя тук и водя словесен двубой с този нещастник? – запита се Майлс. – Няма време. Да свършваме с този диспут.“

Той отстъпи назад и скръсти ръце.

– На никого ли не е идвало наум, че този мъж очевидно е сетагандански агент?

Пит млъкна и зяпна.

– Доказателството е ясно – повиши глас Майлс, така че всички наоколо да го чуят. – Той е подбудител, виновен за вашето разцепление. С пример и с коварство е подкупил честните войници около себе си, настроил ги е един срещу друг. Вие бяхте най-добрите от Марилак. Сетаганданците не вярват, че ще се примирите с предателството. Затова са засели семето на злото сред вас. За да са сигурни. И то е поникнало... доста

добре. Вие никога не сте подозирали...

Оливър хвана ухото на Майлс и прошепна:

– Брат Майлс... аз познавам този човек. Той не е сетагандански агент. Той е боец от дивизията...

– Млъкни, Оливър! – изсъска Майлс и продължи да вика високо: – Разбира се, че е сетагандански агент. И през цялото време той ви е насочвал да работите срещу себе си.

„Където не съществува дявол – мислеше си Майлс, – може да се окаже целесъобразно да се измисли.“ Стомахът му гореше, лицето му изразяваше справедлив гняв. Той огледа лицата около себе си. Повечето бяха бели като неговото, макар и поради друга причина. Между тях се чу тихо шептене на изненада и гняв.

– Свалете му ризата и го сложете на земята по очи! – заповяда Майлс. – Сюгър, дай ми чашата си.

На очукания край на пластмасовата чаша стърчеше един ръб. Майлс клекна и задраци по гърба на Пит с големи букви:

## СЕТАГАНД. ШПИОНИН

Натискаше силно и безмилостно. Буквите се изпълниха с кръв. Пит пицеше, псуваше и се гърчеше.

Майлс се изправи разтреперан и задъхан – не само от физическото усилие.

– Сега му дайте блокчето и го махнете оттук!

Трис отвори уста да възрази, после я затвори. Не можеше да откъсне очи от гърба на Пит. После погледна изпълнена със съмнения към Майлс и попита:

– Наистина ли мислиш, че е сетагандански шпионин?

– Няма начин – присмя се Оливър. – Какъв, по дяволите, беше целият този цирк, брат Майлс?

– Не се съмнявам в обвиненията на Трис за неговите престъпления – отговори категорично Майлс. – И ти сигурно ги знаеш. Но не можех да го накажа за тях, без да предизвикам разцепление в лагера и с това да подкопая авторитета на Трис. Сега Трис и жените са отмъстени, без половината от мъжете да са настроени срещу тях. Ръцете на коменданта са чисти, престъпникът е наказан, а ние се отървахме от една постоянна заплаха, без да се налага да го държим затворен. А и ще бъде предупреждение за всички, които имат такива намерения. Както виждаш,

Оливър, действа на всички нива.

Лицето на Оливър остана безизразно. Миг по-късно той отбеляза:

– Постъпи нечестно, брат Майлс.

– Не мога да си позволя да губя. – Майлс го стрелна изпод вежди. –

Ти можеш ли?

Оливър стисна устни.

– Не.

Трис не каза нищо.

\* \* \*

Майлс лично наблюдаваше раздаването на плъховете блокчета на всички, които бяха много болни или слаби, или изтощени, за да се нареждат на опашката за храна.

Полковник Тримонт лежеше на постелката си свит, с празен поглед. Оливър коленичи и затвори втрещените му, невидящи очи. Беше умрял само преди часове.

– Съжалявам – каза искрено Майлс. – Съжалявам, че дойдох толкова късно...

– Нищо... – каза Оливър. – Нищо...

Той се изправи, прехапа устна, поклати глава и млъкна. Майлс, Сюгър, Трис и Беатрис помогнаха на Оливър да пренесе тялото, постелката, чашата и всичко на бунището. Оливър пхна плъховото блокче, което беше запазил, под ръката на мъртвеца. Отдалечиха се. Никой не се опита да окраде мъртвеца, макар че един друг вкочанен труп веше беше ограбен и лежеше гол.

Малко след това се препънаха в тялото на Пит. Вероятно беше удушен, но тялото беше така обезобразено, че синината около врата му не беше достатъчно сигурен признак за причината за смъртта.

Трис клекна до трупа, погледна към Майлс и бавно направи преоценка на неотдавнашните си думи.

– Мисля, че в края на краищата може би си прав за властта, дребосък.

– И за отмъщението?

– Мислех, че никога няма да го изпълня – въздъхна тя и погледна трупа. – Да... и за отмъщението.

– Благодаря. – Майлс подбутна тялото с крак. – Не допускай никаква грешка, Трис. Това може да се окаже пагубно за нас.

Майлс нареди на Сюгър да възложи на някой друг да изтегли тялото на Пит до бунището.

\* \* \*

Веднага след раздаването на храната Майлс свика военен съвет: другарите и гробари на Тримонт, които беше започнал да смята като свой генерален щаб, и лидерите на четиринадесетте групи се събраха около него близо до границите на женската група. Майлс възбудено крачеше пред тях и буйно жестикулираше.

– Изказвам благодарност на лидерите на групите за отлично изпълнената задача и на сержант Оливър за техния подбор. С нейното довеждане до успешен край ние не само спечелихме предаността на по-голямата част от лагера, но и време. Оттук нататък всяко събиране за храна ще протича малко по-леко, малко по-гладко, да става практическо упражнение за истинския живот. И не допускайте никакви грешки. Това е военно упражнение. Ние отново сме във война. Вече измавихме сетаганданците и те нарушиха добре замислената си програма, направиха контраход. Ние действахме. Те противодействаха. Колкото и да ви се вижда странно, ние имаме предимството на инициативата. Сега започваме планирането на следващите стратегии. Искам да помислите какво е следващото предизвикателство, което можем да отправим към сетаганданците. – „Всъщност искам да мислите. Точка!“ – Край на проповедта... Комендант Трис, поемай командването! – Майлс се насили, отстъпи мястото на Трис, без да се интересува дали тя желае, или не, седна и кръстоса крака. Напомни си, че Трис е полеви, а не щабен офицер. Тя имаше по-голяма нужда от практика от него.

– Разбира се, сетаганданците могат пак да изпратят по-малко плъхови блокчета – започна тя. – Предполага се, че цялата тази бъркотия е започнала по този начин. – Тя погледна към Майлс, който ѝ кимна окуражително. – Това означава, че трябва да започнем да броим хората, да разработваме строго разписание, предварително да изчисляваме древните порции. Ръководителите на всички групи трябва да си изберат интендант и двама счетоводители за двойна проверка.

– Един също толкова коварен ход, който сетаганданците могат да приложат – Майлс не можа да се сдържи да не го изтъкне, – е да изпратят повече храна и да ни създадат интересен проблем със справедливото разпределение на допълнителните количества. Ако бях на твое място, щях да помисля и за тази възможност. – Той се усмихна мило на Трис.

Тя го погледна, вдигна вежди и продължи.

– Могат да подадат храната на няколко места, с което да затруднят строгия контрол на разпределението. Има ли и други мръсни трикове,



които можем да очакваме? – Трис пак погледна към Майлс.

Един от лидерите на група колебливо вдигна ръка.

– Вижте... сетаганданците слушат всичко, което говорим тук. Не им ли помагаме, като им разкриваме нашите планове?

Майлс се надигна да отговори на въпроса високо и ясно.

– Разбира се, че ни слушат. Ние възбудихме тяхното внимание. – Той направи неприличен жест към купола. – Нека слушат. Всеки ход, който правят, е съобщение отвън, сянка, отбелязваща тяхната форма, информация за тях. И ние ще я използваме.

– Да предположим – започна още по-нерешително друг лидер на група, – че сетаганданците отново ни прекъснат въздуха? Трайно?

– Тогава – каза спокойно Майлс, – ще загубят трудно извоюваната си позиция пред Междувездния комитет за съдебно право. Напоследък те постигнаха пропаганден успех, особено откато ние, поради затрудненията, които изживяваме, не можем да се грижим както трябва за нашите войски, да не говорим за техните пленници. Сетаганданците твърдят, че разделят имперското управление с нас от културна щедрост, и претендират, че това било свидетелство за тяхната по-висока цивилизация...

Пленниците с подигравателен присмех и освиркване посрещнаха това твърдение. Майлс се усмихна и продължи:

– Смъртността в този лагер е толкова необичайно висока, че привлече вниманието на Междувездния комитет за съдебно право. Досега сетаганданците успяха да я обяснят пред три отделни проверки, проведени от Междувездния комитет за съдебно право, но 100% смъртност ще бъде прекалено висока, за да може да се обясни. – През унесените слушатели премина вълна на съгласие и сдържан гняв.

Майлс отново седна. Оливър се наведе към него и му прошепна.

– Как, по дяволите, си се добрал до цялата тази информация?

Майлс се усмихна самодоволно.

– Убедително ли звучи? Радвам се.

– Ти нямаш никакви задръжки, нали?

– Не и когато въпросът е на живот и смърт.

Трис със своите лидери прекара следващите два часа в разработване на сценарии с диаграми на потоците при раздаване на храна и тактическите решения при всеки сценарий. След като привършиха, лидерите отидоха да ги разяснят на своите подчинени, а Оливър и неговият екип – на допълнителните помощници.

Трис спря пред Майлс, който беше отстъпил пред умората през

втория час и сега лежеше в калта, гледаше малко безучастно към купола и се опитваше да държи очите си отворени. Не беше спал ден и половина преди да влезе в това място и не беше сигурен колко време беше минало оттогава.

– Сетих се за още един сценарий – каза Трис. – Какво ще правим, ако те не предприемат изобщо нищо? Не направят нищо, не променят нищо?

Майлс сънено се усмихна.

– Това изглежда най-вероятно. Опитът за двойна игра при последното раздаване на храна беше гаф от тяхна страна, поне според мен.

– Но при отсъствие на враг колко дълго можем да претендираме, че сме организирана армия? – попита тя. – Ти ни измъкна от калта за тази роля. Когато тя свърши, какво ще последва?

Майлс се обърна настрана, потънал в чудновати и неясни мисли, примамен за един еротичен сън от висока и агресивна червенкоса. Прозъвка разчекна лицето му.

– Ще се молим за чудо. Напомни ми да обсъдим чудесата по-късно... заедно...

Почти се събуди веднъж, когато някой пхна под него постелка. Усмихна се на Беатрис със сънена усмивка.

– Луд мутант – озъби му се тя и грубо го обърна на постелката. – Не мисли, че идеята беше моя.

– Сюгър – промърмори насън Майлс. – Мисля, че тя ме харесва. – И се обърна и продължи да сънува, че държи в прегръдката си Беатрис.

\* \* \*

За изненада на Майлс неговият анализ се оказа прав. Сетаганданците се върнаха към първоначалната си програма за плъховите блокчета въпреки вътрешните размествания на пленниците. Майлс не беше сигурен, че това му харесва. Вярно, то му даде богата възможност да подобрят схемата за разпределение. Но някаква промяна в реакцията на купола щеше да насочи вниманието на затворниците навън, щеше да премахне скуката от живота им. В крайна сметка Трис май щеше да се окаже права.

– Мразя враг, който не прави грешки – промърмори раздражен Майлс и насочи усилията си към събития, които можеше да контролира.

Започна да изчислява необходимото време за разпределение на храната, а след това да го намалява.

– Божествено упражнение – съобщи Майлс, когато изчисли, че

неговите четиринадесет интенданта ще могат да раздават по 200 плъхови блокчета наведнъж с тридесет минути прекъсвания между отделните групи.

– Това е промяна на темпото – обясни той на Трис. – Ако не можем да накараме сетаганданците да извършат някаква промяна, ще трябва ние самите да я направим.

Накрая установи и точния брой на оцелелите пленници. Майлс беше навсякъде, усещаваше, подканваше, подтикваше, ограничаваше.

– Ако наистина искаш раздаването на храна да става по-бързо, направи повече групи – предложи Оливър. – И стига с тия апостоли.

– Не богохулствай – смърри го Майлс и подкани групите за раздаване на храна да разнесат купчинките с плъхови блокчета на равни разстояния около периметъра.

В края на деветнадесетото раздаване на храна от влизането му в лагера Майлс прецени, че неговата система за разпределяне е завършена и теологически правилна. При два пъти раздаване на храна „дневно“, той беше в лагера от девет дни.

– Готов съм – разбра той и изстена: – И е много рано!

– Оплакваш се, защото няма повече какво да покоряваш на волята си? – подхвърли Трис със саркастична усмивка.

При двадесет и второто раздаване на храна системата все още работеше добре, но Майлс беше започнал да става раздразнителен.

– Добре дошъл от далечно плаване – каза сухо Беатрис. – По-добре е да намалиш темпото, брат Майлс. Ако това, което казва Трис, е вярно, заради теб ще останем тук много по-дълго. Ще се опитам да го запомня и да ти благодаря както подобава някой път. – Тя се усмихна язвително, а Майлс благодарно си „спомни“ за нещо, което трябваше да свърши в другия край на лагера.

„Права е“ – помисли си потиснат Майлс. Повечето пленници брояха прекараното тук време не в дни и седмици, а в месеци и години. Той самият вероятно би ломотил глупости, ако бе прекарал дори време, което за повечето от тях щеше да изглежда само един миг. Майлс се питаше мрачно каква форма на лудост щеше да го обземе. Дали щеше да си представя, че е... да речем... завоевател на Комар? Или щеше да е потиснат като Тримонт, свил се в себе си, докато се превърне в никой, в един вид човешка черна дупка?

Чудеса. През цялата история на човечеството е имало лидери, които са грешали с избора на времето за решителната битка, които са чакали апотеоза, кокто никога не е идвал. Техните по-сетнешни животи

обикновено са белязани с неизвестност и проблеми с пиенето. Тук обаче нямаше нищо за пиене. А точно сега Майлс искаше шест двойни. Макар че пиенето не му понасяше.

\* \* \*

При всяко извикване за храна Майлс започна да обикаля по периметъра на купола отчасти да контролира раздаването на блокчетата или най-малкото да си дава вид, че го контролира, отчасти да изразходва неприятната натрупана нервна енергия. Все по-трудно му беше да спи. След раздаването на храна в лагера настъпваше спокойствие. Но през последните два дни потушаваните от избраните за поддържане на реда помощници юмручни боеве нараснаха. Самите помощници започнаха да прибягват към насилие, ходеха важно, перчеха се. Фази на луната. Кой може да се противопостави на тези фази?

– Не бързай толкова де, Майлс – оплака се Сюгър, който вървеше с него.

– Извинявай. – Майлс намали темпото, излезе от самовглъбението си и се огледа. От лявата му страна ярко светещият глобус сякаш пулсираше в такт с някакъв неспирен звук извън слуховия обхват. От дясната цареше тишина. Повечето хора в групите седяха. Нямаше голяма видима промяна от деня на пристигането му. Може би напрежението беше малко понамаляло, може би се полагаха повече грижи за ранените и болните. Лунни фази! Майлс се отърси от обзелото го безпокойство и приятелски се усмихна на Сюгър.

– Получи ли други положителни реакции от проповедите си тези дни? – попита Майлс.

– Е... вече никой не се опитва да ме бие – отговори Сюгър. – Но и не съм проповядвал толкова много, тъй като бях зает с раздаването на храна и други задължения. Освен това сега имаме и помощници. Трудно е да се каже.

– Ще продължиш ли с проповедите?

– О, да. – Сюгър замълча. – Виждал съм и по-лоши места от това, разбираш. Веднъж като дете бях в един миньорски лагер. Неочаквано откриха диаманти. И вместо да създадат една голяма компания или правителството да се заеме с разработката на находището, го разделиха на стотици и хиляди малки участъци, най-често около два квадратни метра. Миньорите копаеха на ръка с лопати и почистваха пепелта с метлички от пера... големите скъпоценни камъни са крехки, разбираш, при невнимателен удар се чупят... копаеха под лъчите на изгарящото слънце ден

подир ден. Мнозина бяха с по-малко дрехи от нас сега. Повечето не се хранеха нито добре, нито редовно. Скъсваха си задниците от работа. Имаше много нещастни случаи, много повече болести от тук. Имаше и много боеве, но... Но те живееха за бъдещето. Доброволно изпълняваха най-невероятните подвизи на физическата издръжливост за поддържане на надежда. Бяха обзети от идея фикс. Те бяха като... е, ти много ми приличаш на тях. За нищо на света не искаха да се откажат. За една година с ръчни лопати превърнаха планината в бездна. Беше глупаво, но ми харесваше.

– Това място – Сюгър се огледа – просто ме превръща в страхлив досадник. – Дясната му ръка докосна парцаленото въже, завързано на китката му като гривна. – То лишаваш от бъдеще, то поглъща... то е като смърт, която в края на краищата е само формалност. Това е град на привидения, на самоубийства. Денят, в който престана да се опитвам да проповядвам, той ще ме погълне.

– Прав си – съгласи се Майлс. Наближаваха мястото, което той смяташе за най-далечна точка от тяхната обиколка, на противоположната страна на лагера на женската група, където, отвъд откритата вече за преминаване граница, Майлс и Сюгър държаха спалните си постелки.

Двама мъже, които се разхождаха на отсрещната страна, се съединиха с друга двойка със сиви пижами. Сякаш случайно и спонтанно отдясно на Майлс от постелките се надигнаха още трима. Той не можеше да е сигурен, без да обърне глава, но му се стори, че с периферното си зрение долавя и някакво движение зад себе си.

Приближаващите се четирима спряха на няколко метра пред тях. Майлс и Сюгър се колебаеха. Облечените в сиво мъже, всичките в различна степен по-големи от Майлс... та кой ли не беше?... се намръщиха. Майлс позна единия – беше го виждал в компанията на Пит. Не си направи труда да свали поглед от човека на Пит и да огледа другите. Беше сигурен, че поне един от тях също е от побойниците.

Най-лошото беше, че вината да ги притиснат до стената... ако можеше така да се нарече ситуацията... беше негова. Беше допуснал разходките му да протичат по неизменна ежедневна програма. Глупава, елементарна грешка! Нищо не го оправдаваше.

Помощникът на Пит пристъпи напред и се втренчи в Майлс с празни очи. „Не е на себе си – разбра Майлс. – Ако иска единствено да ме размаже на каша, би могъл да го направи и със завързани ръце.“ Човекът премяташе в ръце грижливо изpletено от парцали въже. За душе-не... нямаше да има нов бой. Този път щеше да бъде преднамерено

убийство.

– Ти – каза прегракнало помощникът на Пит. – Отначало не те познах. Ти не си от нас. Никога не си бил. Мутант... сам се издаде. Не Пит, а ти си сетагандански шпионин! – Човекът скочи напред.

Майлс се отдръпна, поразен от яростта и проникателността на мъжа. По дяволите, той знаеше, че има сериозни основания да се справи с Пит по този начин, и все пак го смяташе за грешка, въпреки ефективността. Фалшивото обвинение беше нож с две остриета, опасно както за този, който борави с него, така и за жертвата... помощникът на Пит можеше дори да е повярвал, че обвинението е вярно... Майлс беше започнал лов на вещици. Поетичната справедливост беше в това, че Пит беше първата жертва, но къде щеше да свърши всичко? Нищо чудно, че напоследък сетаганданците не бяха се намесвали. Сигурно бяха изпопадали от столовете от смях, като бяха видели какво става... грешка подир грешка, и като връх на всичко сега той щеше да умре глупаво като паразит в ръцете на друг паразит в тази пълна с паразити дупка...

Сграбчиха го две яки ръце. Той се извиваше конвулсивно, риташе, но почти не можеше да достигне мъжа. До него Сюгър се въртеше, риташе, удряше, викаше с демонична енергия. Но му липсваше маса. На Майлс му липсваше и достъп, и маса. Все пак Сюгър успя за момент да накара нападателя да го пусне.

Сюгър замахна с лявата си ръка, но нападателят я хвана и стисна. Майлс трепва в очакване да чуе познатото приглушено пукване на чушещи се кости, но вместо това мъжът смъкна парцалената гривна от китката на Сюгър и викна подигравателно:

– Ей, Сюгър! Виж какво намерих!

Сюгър за миг отклони вниманието си от защитата на Майлс. Мъжът извади от парцала измачкано, окъсано парче хартия и го размаха във въздуха. Сюгър извика от изненада и понечи да се хвърли към него, но две други тела му препречиха пътя. Мъжът скъса хартията на две, след това се спря за момент, сякаш зачуден как да се отърве от нея... после неочаквано се усмихна, напъха парчетата в уста и задъвка. Сюгър изпищя.

– По дяволите! – изкрещя Майлс. – Нали искаше мен! Защо направи това... – И заби с всичка сила юмрук в самодоволно усмихващото се лице на най-близкия нападател.

Усети как костите на китката му се счупиха. Беше му писнало от тези негови кости, беше му писнало да изпитва отново и отново болка...

Сюгър крещеше и ридаше и се опитваше да си вземе листа от

мъжа, а той стоеше, дъвчеше и се хилеше. Сюгър беше изгубил Свещеното си писание, опитите му да спаси нещо от него оставаха безрезултатни. Беше като вятърна мелница без вятър. Майлс видя как Сюгър падна, после загуби интерес към всичко, освен към навитото около шията му въже. Успя да пхне счупената си ръка между въжето и гърлото. Болка го прониза чак до рамото. Главата му се пръскаше от напрежение, очите му се премрежиха. Тъмновиолетови и жълти облаци се въртяха пред очите му. Една блестяща опашка от червена коса премина пред замъгленото му зрение...

После се намери на земята с кръв, чудесна кръв, пулсираща в изгладнелия му за кислород мозък. Болката беше силна, пареща, пулсираща. Лежеше. Не го интересуваше нищо друго. Щеше да е толкова хубаво да не трябва отново да става...

Студен и бял, и безличен проклетият купол се присмиваше на възвръщащото му се зрение. Майлс се изправи на колене и нервно се огледа. Беатрис, няколко помощници и няколко командоси от групата на Оливър гонеха из лагера мъжете, които бяха опитали да го убият. Вероятно беше изгубил съзнание само за секунди. Сюгър лежеше на земята на няколко метра от него.

Той изпълзя до Сюгър. Слабият човек лежеше свит, лицето му беше бледозелено и студено, и влажно, тялото му се разтърсваше от рефлекторни потрепвания. Не беше добре. Очевидно имаше сътресение на мозъка. Болният трябва да се държи затоплен и да му се приложи комбинирано лечение. Не, не комбинирано лечение. Майлс свали несръчно туниката си и го зави.

– Сюгър? Добре ли си? Беатрис преследва бандитите...

Сюгър го погледна и се усмихна, но усмивката му веднага помръкна от болка.

Беатрис се върна объркана и задъхана.

– Глупащи! – Трябват ви не телохранители, а кръводарители. – Беатрис коленичи до Майлс и прегледа Сюгър. Устните ѝ изгънаха в бяла цепнатина. Тя погледна Майлс, очите ѝ помръкнаха, бръчките между веждите ѝ станаха по-дълбоки.

„Промених решението си – помисли си Майлс. – Недей да се грижиш за мен, Беатрис, недей да се грижиш вече за никого. Само ще страдаш. Отново и отново, и отново...“

– По-добре е да се върнеш в моята група – каза Беатрис.

– Сюгър не може да ходи.

Беатрис извика няколко души, които вдигнаха Сюгър и го понесоха

към постелката му. „Така вдигнаха трупа на полковник Тримонт“ – помисли си Майлс и помоли:

– Намери доктор.

Беатрис се отдалечи и скоро се върна хванала здраво една ядосана по-стара жена.

– Вероятно има вътрешни наранявания – изръмжа лекарката. – Ако имах диагностичен апарат, можех да кажа точно какви. Имате ли такъв апарат? Той се нуждае от комбинирано лечение и кръвна плазма. Имате ли кръвна плазма? Мога да го разрежа и отново да го залепя. Ако имах операционна зала, щях да направя електронен шев. Щях да го изправа на крака за три дни. Не се хваля. Имате ли операционна зала? Няmate, нали? И престани да ме гледаш така. По-рано мислех, че съм лекарка. Тук разбрах, че съм само посредник между техниката и пациента. Сега, без техника, аз съм едно нищо.

– Какво можем да направим? – попита Майлс.

– Завийте го. След няколко дни или ще се оправи, или ще умре. Зависи кой орган е засегнат. Това е всичко. – Тя спря, застана със скръстени ръце и загледа Сюгър с омраза, сякаш нараняването му за нея лична обида. И сигурно наистина беше така. Бreme. Още един неуспех, разяждащ трудно спечелената гордост на лечителя. – Мисля, че ще умре – добави тя.

– И аз така мисля – призна Майлс.

– Тогава защо ме извикахте? – озъби се лекарката.

По-късно тя пак дойде със спална постелка и няколко парцала, помогна да ги сложат около Сюгър за допълнителна изолация и отново се отдалечи.

Трис докладва на Майлс:

– Арестувахме онези, които се опитаха да те убият. Какво да ги правим?

– Пуснете ги – каза уморено Майлс. – Те не са врагове.

– Адски си прав, не са! – съгласи се Трис.

– Във всеки случай, не са мои врагове. Те просто сбъркаха лицето. Аз просто минавам от тук.

– Събуди се, дребосък. Аз не споделям вярата на Оливър в твоето „чудо“. Ти не минаваш от тук. Това е последната ти спирка.

Майлс въздъхна.

– Започвам да мисля, че си права. – Той погледна Сюгър, който дишаше повърхностно и бързо, и клекна до него. – Почти сигурно е, че този път си права. Въпреки това... пусни ги.



– Защо? – извика разгневена тя.

– Защото аз казвам така. Защото те помолих. Ще трябва ли да падна на колене, за да ги пуснеш?

– Така ли поставяш въпроса! Не, не е нужно. Добре! – Тя се обърна, прекара ръце по остриганата си глава и промърмори нещо под нос.

\* \* \*

Времето на безвремието премина. Сюгър лежеше на една страна и мълчеше. От време на време отваряше очи и гледаше, без да вижда. Майлс навлажняваше периодически устните му. Храната пристигна и беше раздадена без инциденти и без участието на Майлс. Беатрис намина и остави до тях две плъхиви блокчета, погледна ги със строг неодобрителен поглед и високомерно се отдалечи.

Майлс анализираше грешките, които го бяха докарали до това положение, анализираше своя привиден гений като причина за смъртта на приятелите му. Макар че познаваше Сюгър само от две-три седмици, а не от години, той имаше лошото пречувствие, че ще понесе неговата смърт така тежко, както смъртта на сержант Ботари преди шест години. Вече знаеше от опит, че повторената болка прави човек да се страхува от нараняването повече, не по-малко, причинява смразяващ страх. Не отново, никога отново...

Лежеше по гръб и гледаше купола – бяло немигащо око на мъртъв бог. Бяха ли вече убитите от неуморните му мегаломански авантюри негови приятели повече, отколкото той знаеше? Беше точно в стила на сегаганданците да го оставят тук, без никой да знае за него, и от нарастващо съмнение и страх да полудее.

И изведнъж окото на бога мигна.

\* \* \*

Майлс нервно запримига, отвори широко очи и се втренчи в купола, сякаш искаше с очите си да пробие дупка в него. Наистина ли беше мигнало? Не беше ли халюцинация? Щеше ли да ги пусне?

Отново мигна. Развълнуван, Майлс скочи.

Куполът се откряна. Мигновено вътре проникна наситена с мъгла и ситен дъжд, и целувка на студен влажен планетарна нощ. Нефилтрираният въздух на тази планета миришеше на развалени яйца. Непривичната тъмнина беше заслепяваща.

– СИГНАЛ ЗА ХРАНА! – извика Майлс с всичка сила.

И в същия миг блестящият пламък на бомбата, избухнала сред сградите край купола, озари всичко. Червена светлина освети долната страна на издигания се нагоре облак отломки. Ракетни серии около лагера прогониха нощта, заглушиха незащитените уши. Майлс, който все още крещеше, не можеше да чуе собствения си глас. Ответен огън от земята раздра облаците, обагри ги в линии разноцветна светлина.

Заслепена от блясъците, Трис профуча покрай него. Майлс я хвана със здравата си ръка, заби пети да я спре, дръпна я да се наведе, за да може да извика в ухото ѝ:

– Започва! Организирай четиринадесетте групи, заповядай им да подредят първите си блокове от двеста души и да чакат около периметъра. Намери Оливър, трябва да размърдаме помощниците, да накарат останалите да чакат реда си. Ако всичко стане както го правихме на упражненията, ще се измъкнем! – „Надявам се.“ – Но ако се струпат на совалките, както се струпваха при купчините с плъхови блокчета, няма да се спасят. Разбра ли ме?

– Никога не съм вярвала... не съм мислила... совалки?!

– Не мисли! Упражнявали сме го петдесет пъти. Просто да изпълнят упражнението, както при раздаване на храна. Да изпълнят упражнението!

– Мръсен малък негодник! – Тя махна с ръка – приличаше много на военен поздрав.

В небето над лагера изригна верига от пламъци и освети с мъртвешка светлина сцената долу. Лагерът кипеше като разровен мравуняк. Във всички посоки тичаха мъже и жени, всички викаха. Не беше точно по добре организирания ред, който Майлс очакваше... защото например неговите хора бяха избрали да извършат десанта нощем, а не денем? По-късно, след като им благодареше за акцията, щеше да ги върти на шиш за това...

– Беатрис! – викна Майлс. – Предай новината! Провеждаме упражнение по раздаване на храна. Но вместо плъхови блокчета всеки получава място за совалка. Накарай ги да разберат... никой да не се запилява в нощта, защото ще си пропусне полета. После се върни тук и остане при Сюгър. Не искам да се изгуби или да го стъпчат. Пази го, нали си полицай!

– Да не съм ти куче-пазач? Какви совалки?

Звукът, който долавяха напрегнатите уши на Майлс, най-после се извиси над врявата. Многотоналният, многостранен рев ставаше все по-силен и по-силен. И после те се спуснаха от оцветените в червено

облаци като чудовищни бръмбари. Бронирани бойни десантни совалки. Две, три, шест... седем, осем... устните на Майлс се движеха, докато броеше. Тринадесет, четиринадесет. Боже Господи! Бяха успели да изкарат навреме цялата база №7.

Майлс посочи нагоре.

– Моите совалки.

Беатрис гледаше с отворена уста.

– Боже мой! Колко са красиви. – Той почти чуваше как умът ѝ се губи в догадки. – Но те не са наши. Нито сетагандански. Кой, по дяволите...

Майлс се поклони.

– Това е платено политическо спасяване.

– Наемници?

– Е, ние не сме ужасни като стоножка в спален чувал. Подходящият тон на гласа е „Наемници!“, завършващо с радостно възклицание.

– Но...

– Върви, по дяволите! После ще говорим.

Тя вдигна примирително ръце и побягна.

Четиринадесетте групи заемаха почти правилни позиции. Совалките се спускаха, двигателите виеха... една подир друга совалките кацнаха в лагера.

Майлс се насили да отиде спокойно до най-близката – с темпо, отговарящо на сценария, в който беше заложил кръв и плът, и гордост през тези последни... три, четири?... седмици, за да избегне хаоса.

На рампата на совалката излязоха четирима напълно въоръжени командоси и заеха защитни позиции. Добре. Дори насочиха оръжията си в правилна посока – към пленниците, които бяха дошли да спасяват. Последва ги по-голям патрул командоси в пълно защитно облекло, които пренесоха преградния си огън в тъмнината към сетаганданските инсталации около купола. Трудно беше да се прецени коя посока е най-опасна... с продължаващата стрелба совалките създаваха голямо объркване сред сетаганданците.

Най-после дойде човекът, когото Майлс най-много желаше да види – офицерът за свръзка.

– Насам, лейтенант Мурка!

Мурка го съгледа, заопипва апаратурата си и извика в микрофона:

– Комодор Тънг! Тук е! Намерих го!

Майлс грубо смъкна комуникационния шлем от главата на лейтенанта, който покорно се наведе, за да улесни кражбата, и с лявата си

ръка го надяна на главата тъкмо навреме, за да чуе тънкия глас на Тънг:

– Добре! И, за Бога, постарай се този път да не го изгубиш, Мурка. Вържи го, ако трябва.

– Трябват ми моите хора! – извика Майлс в микрофона. – Спасихте ли вече Ели и Елена? Колко време ви отне?

– Да, сър, не, около два часа... ако имаме късмет – отговори Тънг. – Добре е, че сте отново на борда, адмирал Нейсмит.

– Ти казваше... Намерете Елена и Ели! Приоритет номер едно.

– Слушам. Край.

Майлс се обърна и видя, че ръководителят на групата за раздаване на кубчета в тази секция фактически е успял да поведе под строй първите двеста души и нареждаше на вторите сто да се строят и да чакат реда си. Чудесно. Пленниците се качваха един по един по рампата и минаваха през някакъв странен ръкав. Един наемник разцепваше гърба на всяка сива туника с вибрационен нож. Втори наемник стреляше в гърба с медицински стънер. Трети прекарваше ръчен хирургически трактор и грубо измъкваше кодирания под кожата сетагандански сериен номер, без да губи време за превръзка.

– Минавай напред и освобождавай мястото, минавай напред и освобождавай мястото, минавай напред и освобождавай мястото...

От ослепителния блясък и червените сенки се появи някогашният адютант на Майлс, капитан Торн, заедно с една жена хирург и... браво... един войник с дрехите и ботушите на Майлс в ръце. Майлс се хвърли да вземе ботушите, но докторката го хвана и...

– Ау! – изрева Майлс. – Не можа ли да изчакаш една секунда да подейства упойката от стънера? За какво е всичко това?

– Извинете, сър – каза неискрено тя. – И не се пипайте! Пръстите ви са мръсни. – Тя го превърза с пластмасов бинт – рангът си има своите привилегии. – Капитан Ботари-Джесек и командир Куин са научили, че в тези кодировки има капсулки с отрова, чиито липидни мембрани се поддържат от слабо магнитно поле, генерирано от сетаганданците в купола. Един час след излизане оттук мембраните започват да се разрушават и отровата излиза. Приблизително четири часа след това настъпва смърт... много мъчителна. Малка предпазна мярка срещу бягство, предполагам.

Майлс потрепери и каза тихо:

– Разбирам. – И добави по-високо: – Капитан Торн, обяви похвала... с най-високи почести... на командир Ели Куин и капитан Елена Ботари-Джесек. Я сложи малко упойка, докторе. – Майлс вдигна

дясната си ръка пред лекарката.

– Пак ли? – промърмори тя. – Мислех, че сте си взели бележка... – Кратко облъчване с медицинския стънер и подутата ръка на Майлс изчезна напълно от сетивата му. Само очите му го уверяваха, че все още е на мястото си.

– А ще платят ли за тази разширена операция? – попита загрижено капитан Торн. – Започна като единичен светкавичен удар за измъкване на един човек... подходяща за специализирани малки ударни групи като нашата... а сега ангажира целия Дендариин флот. Проклетите пленници са два пъти повече от нас! Това го няма в договора. Ами ако нашият дългогодишен работодател откаже да приеме сметката?

– Няма да откаже – отвърна Майлс. – Имаш думата ми. Но... несъмнено ще трябва да я представя лично.

– Бог да им е на помощ – промърмори хирургът и се върна към изваждането на сетаганданските кодове от чакащите пленници.

Когато първата натоварена с пленници совалка затвори люковете и се понесе нагоре към черната мъгла, до Майлс се появи комодор Ки Тънг – тумбест евроазиатец на средна възраст в леко защитно облекло и каска с команден комуникационен канал. Совалките излитаха по реда на кацане, без да се изчакват. Като знаеше маниакалния страх на Тънг от състен строй, Майлс разбра, че най-опасният им ограничаващ фактор е времето.

– Къде ще ги натоварят? – попита Майлс.

– Изпразнихме два товарни кораба. В трюма на всеки можем да натъпчем около пет хиляди. Полетът обратно ще бъде бърз и опасен. Ще трябва да кротуват и да дишат колкото се може по-малко.

– Какво ще използват сетаганданците, за да ни заловят?

– Точно сега едва ли нещо повече от няколко полицейски совалки. По-голямата част от локалния им космически военен контингент е от другата страна на тяхното слънце. Затова избрахме този момент за десант... С други думи, същият сценарий, както при първоначалния план за измъкване на полковник Тримонт.

– Само че умножен по коефициент десет хиляди. И трябва да ги вдигнем на... четири пъти, вместо на един – допълни Майлс.

– Да, но се получи следното – усмихна се Тънг. – Те разположиха лагерите за военнопленници на тази жалка планета така, че да не трябва да изпращат войска и снаряжение да ги охраняват... като разчитаха на голямото разстояние от Марилак, където засилиха военните действия, а след като хванаха и вас, половината от първоначалния състав на

охраната беше изтеглен на други горещи места. Половината!

– Разчитали са на купола. – Майлс го погледна. – А лошите новини?

Тънг се усмихна кисело.

– Разполагаме само с два часа.

– Ау. Дори половината от тяхната флота в локалния космос е прекалено голяма за нас. И ще се върнат след два часа?

– Всъщност след час и четиридесет минути.

Майлс направи изчисленията наум и попита тихо:

– Ще можем ли да вдигнем и последния товар?

– Зависи колко бързо вдигнем първите три – отговори Тънг. Обикновено непроницаемостта му лице сега беше още по-неразгадаемо и не издаваше нито надежда, нито страх.

„Кое то на свой ред зависи от това колко добре съм ги обучил...“ Станалото станало. Предстоеше онова, което имаше да се случи. Майлс насочи вниманието си към по-непосредствените задачи.

– Намери ли вече Ели и Елена?

– Изпратих три патрула да ги търсят.

Още не ги беше намерил. Стомахът на Майлс се сви на топка.

– Не бих се опитвал даже да разширя тази операция по време на нейното изпълнение, ако не знаех, че ме наблюдават и могат да преведат всички мои кодирани указания в заповеди.

– Могли са да ги разчетат? – учуди се Тънг. – Всъщност ние спорихме върху някои от техните интерпретации за вашия условен език по видеото.

Майлс се огледа.

– Разчели са ги... Имате ли видеозаписи на това? – И махна с ръка към лагера.

– Във всеки случай имаме на вас. Направо от мониторите на сетеганданците. Предаваха ги ежедневно. Много... хм... забавно, сър – добави иронично Тънг.

„На някои хора им доставя удоволствие да наблюдават как някой гълта голи охлюви“ – помисли си Майлс.

– Много опасно... Кога беше последната ти връзка с тях?

– Вчера. – Тънг го стисна за рамото и го спря. – Не можете да свършите работата по-добре от моите три патрула, сър, а пък аз нямам четвърти, та да го изпратя да ви търси.

– Да де. – Майлс разочаровано сви устни. Двамата му агенти, жизненоважната връзка между купола и Дендари, ги нямаше.

Сетаганданците разстрелваха шпионите с потискаща педантичност; обикновено след поредица разпити, които правеха смъртта да изглежда като спасение... Опита се да се успокои с логика. Ако се бяха провалили с прикритието си като сетагандански техници по мониторите и бяха подложени на разпит, Тънг щеше да дойде по-рано. Не го беше направил, следователно не са били разкрити. Разбира се, можеше да са убити от огъня на своите... Приятели! Той имаше твърде много приятели, за да запази разума си в тази умопомрачителна работа.

– Ти – Майлс взе дрехите си от мълчаливо чакащия войник, – иди ей там и намери една червенокоса дама, казва се Беатрис, и един ранен мъж – той е Сюгър. Доведи ги при мен. Внимателно го пренеси. Има вътрешни наранявания.

Войникът изкозирува и тръгна. Ах, отново имаше удоволствието да дава заповеди, без да трябва да ги прикрива с теологически аргументи. Майлс въздъхна. Изтощението, скрито от поддържаното от адреналина свръхсъзнание, чакаше да го погълне. Всички фактори... совалките, подборът на момента, приближаващият враг, разстоянието до отдалечаващата се точка на скок се въртяха в ума му с всички възможни комбинации. Малки промени в подбирането на момента в частност водеха до големи проблеми. Но той беше знаел, че ще е така, още когато започна. Истинско чудо бе, че стигнаха дотук. Не... той погледна към Тънг, към Торн... не е чудо, а изключителна инициативност и преданост на неговите хора. „Браво, браво...“

– Къде, по дяволите, е командния ми шлем? – попита Майлс.

– Казаха ни, че сте ранен, сър, и силно изтощен. Беше предвидено веднага да ви евакуираме.

– Адски нахално от страна на някого... – Майлс потисна гнева си. В този план нямаше място за момче за всичко. Обаче, ако беше с команден шлем, щеше да се изкуши да дава заповеди, а той не беше достатъчно запознат с операцията от гледна точка на флота си. Така че преглътна статута си на наблюдател без по-нататъшен коментар. Реши да изпълнява ролята на ариегард.

Ординарецът на Майлс с Беатрис и четирима пленници донесоха Сюгър на постелка и го оставиха до Майлс.

– Доведете хирурга! – заповяда Майлс. Войникът покорно изтича да я намери. Лекарката коленичи до намиращия се почти в безсъзнание Сюгър и махна кодировката от гърба му. Майлс чу успокояващото съскане на хипоспрея, почувства как му олеква и попита:

– Зле ли е?

– Не е добре – призна лекарката и погледна диагностичния апарат. – Разкъсан далак, стомашен кръвоизлив... по-добре е да отиде направо в хирургията на командирския кораб. Медик... – тя посочи с ръка към един Дендариин, който чакаше заедно с охраната за връщане на кораба, и го инструктира. Медикът уви Сюгър в тънко топлинно фолио.

– Ще се погрижа да бъде откаран в хирургията – обеща Майлс. Киселата мъгла се събра на капчици по косата му и проникна чак в костите му. Той потрепери, завидя за топлинното фолио на Сюгър.

Вниманието на Тънг неочаквано се насочи към някакво съобщение по комуникационната апаратура. Майлс, който беше му предал шлема с апаратурата на Мурка, за да може да продължи да изпълнява задълженията си, пристъпваше от крак на крак в очакване на новините. „Елена, Ели, дали не ви убих...“

Тънг говореше в микрофона.

– Добре. Браво. Докладвай на десантна площадка А7. – После превключи каналите. – Сим, Нот, върнете се в границите на площадката на вашата десантна совалка. Намериха ги.

Приклепнал, подпрял ръце на измръзналите си колене, тежко дишаш, Майлс попита:

– Ели и Елена? Добре ли са?

– Не са викали медик... вие сигурен ли сте, че нямате нужда от медицинска помощ? Позеленели сте.

– Добре съм. – Сърцето на Майлс се успокои. Той се изправи и погледна в изпълнените с въпрос очи на Беатрис. – Беатрис, моля те, иди да доведеш Трис и Оливър. Трябва да говоря с тях преди да излети следващата совалка.

Тя поклати укорително глава и отиде. Не отдаде чест. Но и не възрази. Майлс се почувства леко насърчен.

Ревът около купола стихна до единичен вой на стрелба от малокалибрени оръжия, човешки викове или някой неразгадаем усилен глас. В далечината горяха огньовете, оранжево-червена светлина грееше в мъглата. Не мина без жертви... Сетаганданците щяха да побеснеят, когато преброят загубите си. Време бе да се махат. Майлс се опита да мисли за кодираната отрова като успокоително средство пред картината на сетаганданските чиновници и техници, смазани под горящите сгради, но изглежда, вместо да се неутрализират, двата кошмара взаимно се подсилваха.

Пристигнаха Трис и Оливър, и двамата съвсем освирепели. Беатрис застана до дясното рамо на Трис.



– Поздравявам ви – започна Майлс, преди те да могат да кажат нещо. Той имаше да каже много неща, но нямаше време. – Вие създадохте армия. – Той махна с ръка към подредените пленници... бивши пленници... разпределени в групи по совалки. Повечето бяха насядали на земята и мълчаливо чакаха. А може би сетаганданците им бяха имплантирали търпение? Нямаше значение.

– Временно затишие, според мен – каза Трис. – Ако обстановката се разгорещи, ако изгубим една или повече совалки, ако някой се паникьоса и настъпи паника...

– Предай на всички, които са склонни да се паникьосват, че могат да пътуват с мен, ако от това ще се чувстват по-добре. И... добре е да споменеш, че аз ще замина с последните – допълни Майлс.

– Е, това много ще ги успокои – усмихна се иронично Оливър.

– Във всеки случай ще им даде нещо, върху което да мислят – каза Трис.

– А сега ще ви дам нещо, върху което вие да мислите. Кой ще оглави новата съпротива на Марилак? Вие. Моят работодател ме нае да освободя полковник Тримонт, за да може да събере нова армия и да продължи борбата. Когато го намерих... той умираше. И трябваше да реша дали да следвам буквата на договора и да освободя един шизофреник или труп, или духа – тоест една цяла армия. Избрах последното. И се спрях на вас двамата. Вие сте длъжни да продължите работата на полковник Тримонт.

– Аз бях само полеви лейтенант – започна ужасена Трис, а Оливър побърза да добави:

– Аз пък съм кашик, не съм щабен офицер. Полковник Тримонт беше гений...

– Сега вие сте негови наследници. Аз ви казвам това. Огледайте се. Направих ли грешка в избора на моите подчинени?

След моментна тишина Трис промърмори:

– Очевидно не.

– Създайте свой щаб. Намерете гениални тактици, превъзходни техници и ги ангажирайте да работят за вас. Но движещата сила и решенията, и насоката трябва да бъдат ваши, изковани в тази дупка. Вие двамата никога няма да забравите това място и затова винаги ще знаете какво правите и защо го правите.

– И кога ще бъдем демобилизирани, брат Майлс? – попита тихо Оливър. – Моят договор изтече още по време на обсадата на Фалоу Кор. Ако бях някъде другаде, отдавна да съм се върнал у дома.

– Когато сетаганданската окупационна армия се измете от твоята улица.

– Чак тогава? Шансовете не са големи.

– Навремето шансовете на Бараяр са били още по-малки, но те са прогнали сетаганданците. Продължило е двадесет години и се е проляла повече кръв, отколкото сте видели двамата заедно през целия си живот, но са успели – увери ги Майлс.

Оливър изглеждаше впечатлен от този исторически прецедент, но Трис каза скептично:

– Бараяр е имал онези луди войници Вор. Смахнати хора, които са се хвърляли в бой, които са обичали да умират. Марилак просто няма такъв вид културна традиция. Ние сме цивилизовани... по-точно – бяхме някога...

– Нека ви разкажа за бараярските Вор – прекъсна я Майлс. – Умопобърканите, които са търсили славна смърт в битката, са я намерили много рано. Така бараярците бързо се очистили от глупаци. Оцелели онези, които се научили да се бият непримиримо и да оцеляват, за да се бият на следващия ден отново и да побеждават. За тях нищо не било важно от победата – нито удобствата, нито сигурността, нито семейството или приятелите, или безсмъртието на душите. Загиналите хора по дефиниция губят. Печелят оцелелите. Те не са били супермени, нито са били имунизирани срещу болката. Били са объркани, в неведение. И с по-малко от половината ресурси, които притежава сега Марилак, са спечелили. Когато си Вор – отклони се малко Майлс, – няма демобилизиране.

След минута тишина Трис каза:

– Но дори една патриотична доброволческа армия трябва да яде. И да има с какво да воюва. Ние няма да победим сетаганданците с храчки.

– По таен канал ще ви се изпраща финансова и военна помощ. Стига да има съпротивителни команди, които да я получават.

Трис измери Оливър на око. Беше развълнувана. Воят на първите завръщащи се совалки прониза мъглата. Тя каза тихо:

– А пък аз, сержант, мислех, че съм атеистка, а ти вярваш. Идваш ли с мен...

Оливър отпусна рамене. От тежестта на историята, разбра Майлс, не от пораженческо настроение, защото в очите му гореше същият силен огън като в очите на Трис.

– Идвам – промълви той.

Майлс улови погледа на Тънг.

– Как върви евакуирането?

Тънг тръсна глава, вдигна пръсти.

– Разтоварването горе става за около шест минути.

– Добре. – Майлс се обърна към Трис и Оливър. – Искам вие двамата да се изнесете горе с тази вълна в отделни совалки – по една на всеки боен кораб. Щом стигнете, започнете да разтоварвате хората си. Лейтенант Мурка ще ви съобщи задачите на вашите совалки... – Той посочи Мурка и ги отпрати.

Беатрис се бавеше.

– Аз съм склонна да се паникьосвам – каза тя на Майлс някак студено. Босите ѝ крака заровиха пръсти в калта.

– Не ми трябва телохраниел! – отвърна Майлс и се усмихна. – Виж, другите грижи за тялото...

Усмивката озари очите ѝ преди да достигне до устата. „По-късно – обеща си Майлс. – По-късно ще направя да се смее и устата.“

Втората вълна совалки започна да излита, макар последните завръщащи се от първата вълна още да слизаха. Майлс се молеше всички сензори да са в изправност и да предават сигналите в непрогледната мъгла. Оттук нататък синхронизацията можеше още повече да се влоши. Мъглата се превърна в студен дъжд.

Сега фокусът на операцията бързо се стесняваше повече върху машините, бройките и определянето на точния момент и по-малко върху лоялността, хората и храбростта. „Един емоционално патологичен ум, лишен от любов и страх, може дори да го нарече удоволствие“ – помисли си Майлс. Той започна да пише цифри в калта, но тя бързо се превърна в тиня и написаното се изгуби.

– По дяволите! – изруга неочаквано Тънг. Въздухът пред лицето му се замъгли във вихрушка от постъпваща кодирана видеоинформация, очите му уверено я проследяваха. Дясната му ръка се вдигна, сякаш той се готвеше да смъкне каската и да я хвърли в калта. – Загубили сме две совалки от втората вълна.

„Кои две? – изкрещя наум Майлс. – Оливър, Трис...“ И се насили първият му въпрос да бъде:

– Как? – „Ако са се сбъскали една в друга, ще намеря стена и ще си блъскам главата в нея, докато не онемея...“

– Сетагандански изтребител разкъсал кордона ни. Отивал към транспортните ни совалки, извозващи войници, но ние сме го задържали. Почти навреме.

– Кои са двете совалки? Били ли са натоварени, или са се връщали

празни?

Тънг движеше устни, но думите едва се чуваха.

– В7 се е връщала празна. А4 с пълен товар. Всички са загинали. Никой не е оцелял. Изтребителна совалка 5 от „Триумф“ е повредена от неприятелски огън. Пилотът се възстановява.

Не беше изгубил командирите си. Лично избраният от него и грижливо подготвян заместник на полковник Тримонт беше жив. Той отвори стиснатите си от болка очи и видя Беатрис, за която идентификационните номера на совалката не означаваха нищо, да очаква пояснения.

– Двеста души мъртви? – прошепна тя.

– Двеста и шест – коригира я Майлс. Лицата, имената, гласовете на шестимата Дендарии бяха пред очите му. Зад цифрата двеста също трябваше да има лица. Нали той беше планирал този свръхтовар.

– Случва се – промълви Беатрис.

– Добре ли си?

– Разбира се, че съм добре. Такива неща се случват. Неизбежно. Аз не съм съзливка, страхлива жена, която се огъва пред нещастията. – Тя замига, повдигна брадичка. – Дай ми... да правя нещо. Каквото и да е.

– Иди ей там при Пел и Лиант. Раздели останалите техни хора на групи по тридесет и трима и ги прибави към всяка от останалите групи за извозване с третата вълна совалки. Ще трябва да изпратим третата вълна претоварена. След това ми докладвай. Отивай веднага! Всеки момент ще пристигнат и останалите совалки.

– Слушам, сър – Беатрис козирува. Заради себе си, не заради него. Заради реда, организацията, заради единствения спасителен път. Той отвърна мрачно на поздрава.

– Совалките вече са претоварени – възрази Тънг, щом Беатрис се отдалечи достатъчно, за да не го чуе. – Ще летят с двеста тридесет и трима души, наредени на борда като тухли. И ще им трябва повече време да се натоварят тук и да се разтоварят горе.

– Да. Господи! – Майлс престана да пише цифри в калта. – Направи изчисленията на компютъра вместо мен, Ки. Сега не мога да кажа колко правят две по две. Колко далеч ще бъдем, когато пристигне главната сила на сетаганданците? Бъде максимално точен и без никакви резерви, моля.

Тънг издиктува в микрофона на шлема си бройки, разлики, скорости. Майлс следеше с четири очи всеки детайл. Тънг заключи мрачно.

– Пет совалки от последната вълна ще чакат да бъдат разтоварени, когато сетаганданците ще започнат да ни обстрелват.

Хиляда мъже и жени!

– Мога ли почтително да отбележа, сър, че е време да намалим нашите загуби? – добави Тънг.

– Можеш, комодоре.

– Първа възможност: максимална ефективност. В последната вълна отлитат само седем десантни совалки. Пет натоварени с пленници остават на земята. Отново ще бъдат пленени, но ще са живи. – На последното изречение гласът на Тънг прозвуча убедително.

– Има само един проблем, Ки. Аз не искам да остана тук.

– Вие ще напуснете с последната совалка, която ще излети. Между другото, казах ли ви вече на каква истински глупава демонстративна основа е построена тази схема?

– Красноречиво, с повдигане на вежди преди малко. А ти забеляза ли колко внимателно ме наблюдават останалите пленници? Виждал ли си някога котка, която се промъква към жив рак?

Тънг неспокойно се размърда, като си представи описаната от Майлс картина.

– Не си представям как ще оставя последните хиляда, а аз ще се евакуирам.

– При съществуващото положение те могат да не разберат, че след като вие излетите, няма да има други совалки.

– Значи ще ги оставим да ни чакат и няма да се върнем? – „Овцете ще вдигат нагоре глави, но няма да бъдат нахранени?...“

– Точно така.

– Как гледаш на тази възможност, Ки?

– Повдига ми се, но... помислете за другите девет хиляди. И за флота. Девет десети са много повече от нищо.

– Разбрах мисълта ти. Нека да преминем към втората възможност.

– Напускането на орбитата е изчислено на база на скоростта на най-бавния кораб, тоест на товарните.

– А „Триумф“ остава най-бързият?

– Безспорно.

– И най-добре въоръжен.

– Да. – Тънг прекрасно виждаше накъде бие Майлс.

– Добре, значи така. Първите седем совалки от последната вълна се прикрепват към транспортните кораби с хората и им придават допълнителна тяга. Извикваме петима от пилотите на изтребителите на „Триумф“, разрушаваме и изхвърляме техните самолети. Един е повреден, нали? На техните места към „Триумф“ се прикрепват последните

пет от тези десантни совалки – бронята на „Триумф“ ще ги предпазва от огъня на пристигащите сетагандански кораби. Вкарваме пленниците в коридорите на „Триумф“, затваряме люковете на совалките и ускоряваме с всички сили.

– Допълнителната маса на хиляда души...

– Е по-малка от две десантни совалки. Изхвърляме ги и ги взривяваме, ако трябва да постигнем необходимото отношение маса/ускорение.

– Но ще бъдат ли достатъчни животоподдържащите системи за този жив свръхтовар?

– Кислородът ще е достатъчен за достигане до точката за скок пред космическия канал. След скока пленниците могат да бъдат разпределени по другите наши кораби.

– Тези бойни десантни совалки са съвсем нови – каза с болка Тънг. – И моите изстребителни... пет от тях... разбирате ли колко трудно ще намерим средства за подмяната им? Трябва да...

– Помолих те да изчислиш времето, Ки, не разходите – каза Майлс през зъби. После добави тихо: – Ще ги мина към разходите за поддръжка.

– Някога да си чувал за преразход? – Тънг насочи вниманието си към шлема и предаде заповедите.

– Заминавай – каза Майлс. – Във всеки случай не можеш да пътуваш с мен, противоречи на правилника.

– Да ви имам правилника! – каза мрачно Тънг.

След отлитането на третата вълна останаха само около две хиляди пленника. Евакуирането отивше към своя край. Въръжените бойни патрули се връщаха от околните сетагандански инсталации и се отправяха към определените за кацане на совалки места. При опасно обръщане на операцията някой оцелял сетагандански офицер можеше да създаде достатъчна организация, за да попречи на тяхното оттегляне.

– Ще се видим на борда на „Триумф“ – каза Тънг.

\* \* \*

Сега не оставаше нищо освен малко чакане. Бързане и чакане.

Всъщност имаше много малко време между заглъхването на бумтежа от третата вълна отлитащи совалки и пронизителния вой на пристигащата четвърта вълна. Марликанците продължаваха да чакат подредени като при получаване на храна, дисциплинатата все още се спазваше. Разбира се, на никого не беше казано за малкия проблем с времето. Но

нервните Дендарии патрули, които ги гонеха по рампите, поддържаха темпа на товарене. Ариегардът никога не е бил популярна позиция дори между побърканите екстремисти, които изографисват оръжията си с резки и си правят шеги с по-новите и по-фантастични начини за смазване на враговете.

Арената, която напусаха, беше тиха и тъмна, мокра и тъжна, призрачна. „Ще счупя вратите на ада и ще възкреся мъртвите...“ – нещо не беше съвсем вярно в тези думи. Нямаше значение.

Бронираната патрулна совалка, последната, изскочи от мъглата и тъмнината, повикана по електронен път от Мурка, както овчарят вика овчарското куче при стадото. Мурка стоеше пред рампата.

И внезапно от тъмнината блесна плазмен огън и зацвърча през наситения с влага, накснат с дъжд въздух. Един наемник падна. Някакъв сетагандански герой... офицер, войник, техник – кой можеше да знае какъв точно?... беше изпъзлял от руините и намерил оръжие и враг, по който да стреля. В очите на Мурка затанцуваха разпокъсани червени и зелени остатъчни облаци.

Точно това липсваше – да бъдат блокирани от огъня на някой снайперист... Двама души от ариегарда тръгнаха назад в мъглата. Един възбуден пленник... о, богове, това беше пак помощникът на Пит... грабна оръжието на улучения наемник и хукна след тях.

– Не! Върни се. Ще дойде и твоето време, глупако! – Майлс зашляпа през тинята към Мурка. – Върни се, товарете и излитайте! Не спирайте да се биете! Няма никакво време!

Някои от последните пленници бяха легнали на земята, заравяха се като прасета. При други условия това беше разумен рефлекс. Майлс се втурна към тях, удряше ги по задниците.

– Ставайте, отивайте на рампата, отивайте, отивайте, отивайте! – Беатрис подаде глава от тинята и разтреперана подкара хората си към совалката.

Майлс изтича до падналия наемник и с лявата си ръка откопча закопчалките на бронята. Войникът я свали, изправи се и побърза да намери сигурност в совалката. Майлс тичаше подир него.

Мурка и един от патрулиращите войници чакаха до рампата.

– Бъди готов да прибереш рампата и да излетиш по сигнал от мен – разпореждаше се Мурка на пилота. – Из... – Думите му се изгубиха сред трясъка от експлозията и един плазмен лъч отсече врата му. Майлс усети как изгарящата топлина на лъча мина на сантиметри над главата му. Тялото на Мурка грохна на земята.

Майлс се отдръпна, после издърпа комуникационния шлем на Мурка. Главата се откъсна заедно с него. Този спомен сигурно щеше да остане до края на живота му. Той измъкна главата и я пусна до трупа на Мурка.

Заклатушка се към рампата, теглен за рамото от последния въоръжен Дендариин. Почувства как рампата провисна странно под краката им, погледна, видя полуразтопен шев по пътя на плазмената дъга, убила Мурка, и извика:

- Излитай, излитай! Хайде, Марк! Тръгвай!
- Кой си ти? – попита пилотът на совалката.
- Нейсмит.
- Слушам, сър.

Совалката се повдигна от земята, двигателите зареваха още преди рампата да се беше прибрала. Металът и пластмасата заскърцаха... и се заклиниха поради изкривяването от разтопяването.

- Затворете люка – чу се гласът на пилота.
- Рампата заяде – извика в отговор Майлс.
- Зарязваме я!

Совалката се наклони на една страна. Мъже, жени, незакрепена апаратура изпопадаха на наклонения под. Беатрис изрита силно един последен заял болт и рампата най-после се освободи... но Беатрис се подхлъзна и падна заедно с нея.

Майлс се хвърли към нея, но видя само лицето ѝ – бяло петно в тъмнината под тях.

\* \* \*

В главата му царуваше тишина, абсолютна тишина. Письците, ругатните и виковете се губеха някъде между ушите и ума му. Виждаше само бялото петно да изчезва в тъмнината – отново и отново, като в стоп-кадър.

Заплака чак след като направиха скока през космическия коридор.



## ЧЕТИРИ

Илян седеше мълчалив.

Бледен и изтощен, Майлс се надигна на възглавницата. Гласът му трепереше.

– Извинявай. Мислех, че съм го изживял. Толкова безумия се случиха след това, няхах време да помисля, да го асимилирам...

– Умора от боя – каза Илян.

– Боят продължи само няколко часа.

– Така ли? От разказаното го изчислих на шест седмици.

– Както и да е. Но ако твоят граф Ворволк иска да каже, че е трябвало да пожертвам хора, за да спася оборудване, е... аз имах може би само пет минути да взема решение, и то под вражески огън. Но дори да имах цял месец, пак щях да взема същото решение. И сега ще отстоявам това си решение пред военния съд и пред всяка проклетата сбирщина, пред която той иска да ме изправи.

– Успокой се – посъветва го Илян. – Ще се оправя с Ворволк и неговите съветници. Мисля... не, гарантирам ти, че техният заговор няма да попречи на твоето възстановяване, лейтенант Воркосиган.

Илян бе служил в Имперската сигурност тридесет години. Кучето на Арал Воркосиган още имаше зъби.

– Съжалявам, че моята... небрежност разколеба увереността ти в мен – каза Майлс. Съмнението беше му причинило една странна рана. Майлс и сега я чувстваше – невидима, бавно заздравяваща болка в гърдите. Значи доверието е по-силна обратна връзка, отколкото си беше представял. Беше ли прав Илян, че трябва да обръща по-голямо внимание на външните прояви? – Ще се опитам да бъда по-интелигентен в бъдеще.

Илян му отправи един неразгадаем поглед със стисната уста, със странно почервеняла шия.

– И аз, лейтенант.

Чу се отваряне на врата, шум от женска пола. Графиня Воркосиган беше висока жена, косата и вече се беше прошарила, но походката ѝ така и не можа да стане като на бараярските жени. Винаги носеше дълги скъпи поли като омъжена жена от кастата Вор.

– Госпожо – Илян кимна и стана.

– Здравей, Саймън. И довиждане. – Тя се усмихна. – Докторът,

който си изплашил, ме помоли да използвам ако е необходимо и тежка артилерия, но да те изхвърля. Аз зная, че вие, офицерите и джентълмените, имате общи работи, но е време за малко да ги отложим. Или поне такива са показанията на медицинските монитори. – Тя погледна Майлс, на челото ѝ се вдълба бръчка, очите ѝ станаха стоманеносиви.

Илян се поклони.

– Тъкмо свършихме, госпожо. Няма проблем.

– Вярвам. – Тя повдигна брадичка и го проследи с поглед.

Майлс гледаше спокойния профил на майка си и неочаквано разбра защо при спомена за смъртта на някаква висока агресивна червеносока коремът му се свива от болка, макар отдавна да беше се примирил с другите жертви, за които сигурно беше не по-малко отговорен. Странно! „Колко късно стигаме до разбирането. И колко безполезно.“ Все пак, когато графиня Воркосиган се обърна към него, гърлото му се отпусна.

– Приличаш на размразен труп, мили. – Тя го целуна по челото.

– Благодаря, мамо.

– Онази чудесна командир Куин, която те донесе, казва, че не си се хранил. Както обикновено.

– Ами... – Майлс се ободри. – Къде е Куин? Мога ли да я видя?

– Не е тук. Не я допускат до поверителни обекти, за какъвто смятат тази Имперска военна болница, понеже била чуждестранен военен. Бараярци! – Това беше любимата ругатня на капитан Корделия Нейсмит (пенсиониран бетански астрономически наблюдател), произнасяна с различна интонация според случая. Този път беше снизходителна. – Заведох я вкъщи да чака, докато те изпишат.

– Благодаря. Аз... дължа много на Куин.

– Предполагам. – Тя се усмихна. – Ще можеш да си починеш в имението край езерото, след като те изпишат. Поканих командир Куин... там. Мислех, че това може да те мотивира да обърнеш по-сериозно внимание на възстановяването си.

– Да, госпожо. – Майлс се отпусна спокоен сред завивките.

– Ще се редуваме да те храним и глезим – каза тя. – И... ти ще ми разкажеш за Земята.

– О... да. Имам много да ти разказвам за Земята.

– Тогава почивай. – Тя го целуна и излезе.

КРАЙ

КРАЙ

© 1989 Лоис Макмастер Бюджолд  
© 1998 Георги Стоянов, превод от английски

Lois McMaster Bujold  
Borders of Infinity, 1989

Източник: <http://sfbg.us>

**Публикация:**

ГРАНИЦИТЕ НА БЕЗКРАЯ. 1998. Изд. Бард ООД, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.51. Превод: Георги СТОЯНОВ [Borders of Infinity, by Lois McMaster BUJOLD]. Ред. Иван Тотоманов. Формат: 130×200 мм. Страници: 356. Цена: 3000.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1306>]